

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

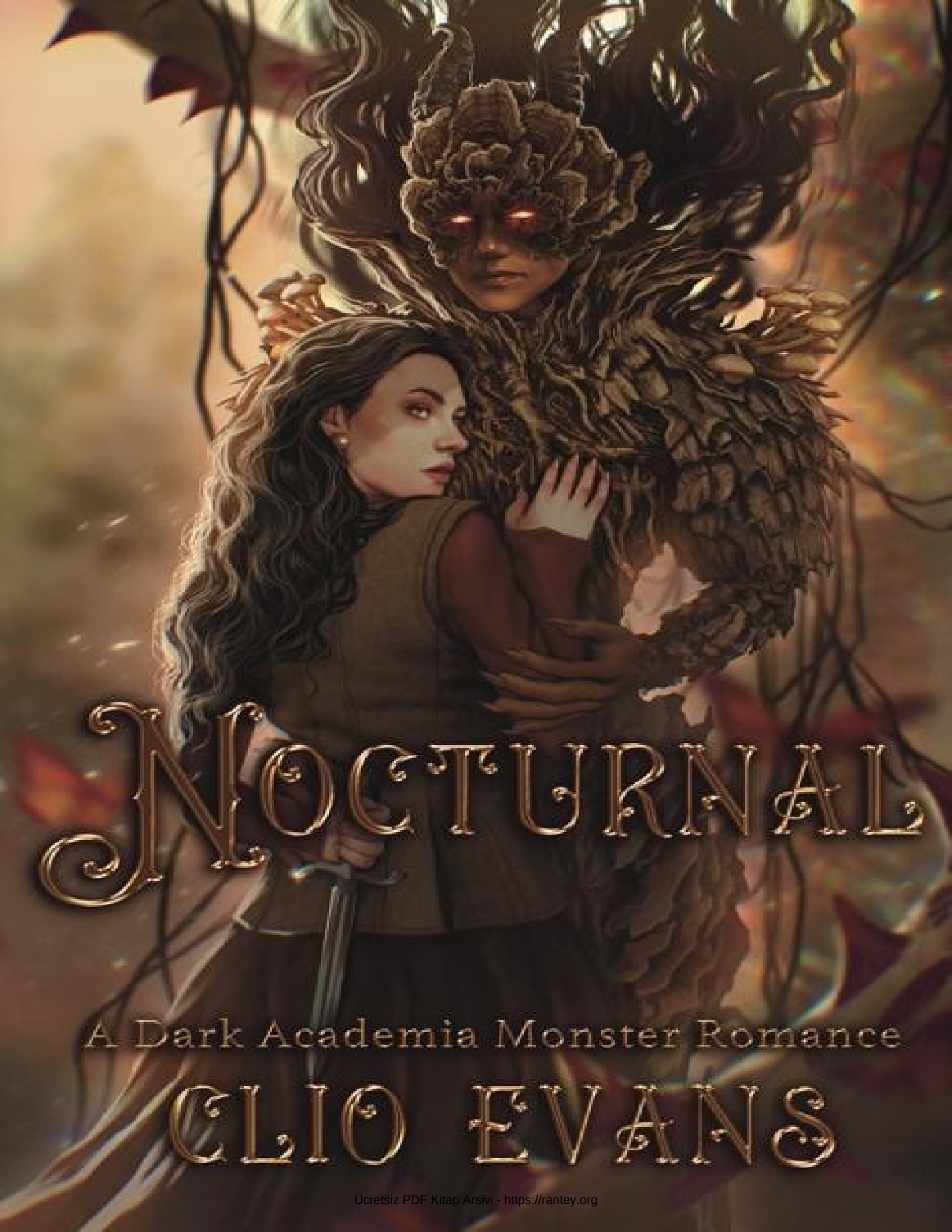
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOCTURNAL

A Dark Academia Monster Romance

CLIO EVANS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOCTURNAL
DARFL AKADEMİ CANAVAR ROMANI

CLIO EVANS

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2024 Clio Evans

Kapak @blackhaloart tarafından

izilmiştir Kapak Tasarımı Clio

Evans tarafından yapılmıştır

Düzenleme: Serpent & Sword Yazarlık Hizmetleri'nden Samantha

Ninmo Kopya Editörlüğü: Wanderland Okurları

Karakter çizimleri @ama_artz tarafından yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü Yapay Zeka ile yazılmamıştır. İnsan yaratıcılığını destekliyorum ve asla üretken yapay zeka kullanmayacağım.

clioevansauthor.com

OceanofPDF.com

CONTENTS

[İçerik Uyarıları ve Kısırlar](#)

[10 Aralık 1908](#)

1. [Nora](#)
2. [Nora](#)
3. [Canavar](#)
4. [Alec](#)
5. [Nora](#)
6. [Nora](#)
7. [Nora](#)
8. [Canavar](#)
9. [Alec](#)
10. [Nora](#)
11. [Alec](#)
12. [Nora](#)
13. [Canavar](#)
14. [Alec](#)
15. [Nora](#)
16. [Alec](#)
17. [Canavar](#)
18. [Nora](#)
19. [Nora](#)
20. [Nora](#)
21. [Alec](#)
22. [Nora](#)
23. [Alec](#)
24. [Nora](#)
25. [Nora](#)
26. [Canavar](#)
27. [Alec](#)
28. [Nora](#)
29. [Alec](#)
30. [Canavar](#)
31. [Nora](#)
32. [Alec](#)
33. [Nora](#)
34. [Alec](#)
35. [Alec](#)
36. [Nora](#)
37. [Alec](#)
38. [Nora](#)

39. [Alec](#)

40. [Nora](#)

[Canavarı](#)

[Clio Evans'tan da](#)

[Ücretsiz Kısa Öykü](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

CONTENT WARNINGS AND KINKS

Nocturnal, Dr. Jeckyl/Hyde'dan ilham alan bir botanikçi MMC ve 33 yaşındaki bir FMC psikoloğu ile karanlık bir akademi MF canavar romantizmidir.

Bu kitap aşağıdakileri içermektedir:

- FMC'ye saldırı ve tecavüz girişimi (MMC tarafından değil)
- Kan ve şiddet
- Bıçaklama, sakatlama, işkence ve öldürme
- Manipülasyon
- Şüpheli Rıza
- Knife Play
- Rızaya Dayalı Olmayan Uyuşturucu
- Hayvan ölümü (ayrıntılı değil ama canavar hayvanları yiyor)
- Ölü bedenler ve vücut parçaları
- Tarikatlar ve gizli ritüeller
- Fedakârlıklar/fedakârlık girişimleri
- Misojini
- Zehirlenme
- Şaplak
- Seks sırasında zincirlenmiş olmak
- Sarmaşıklar tarafından kısıtlamalar
- Monstrous anatomy ;)
- Choking

- Breeding Kink
- Stalking
- FMC'lerin evine zorla girme
- Somnofili
- Balmumu oyunu
- Hipnotizma
- Squirting
- Çift penetrasyon, üçlü penetrasyon (sarmaşıklarla)
- Anal seks

Herhangi bir sorunuz varsa, lütfen bana clioevansauthor@gmail.com adresine e-posta gönderin.

OceanofPDF.com

DECEMBER 10TH, 1908

PRESTİJLİ ÜNİVERSİTE CİNAYETLERİNİN ZANLISI CANAVAR PSİKOLOG

Thorn Üniversitesi, eski profesör ve psikolog Nora Woulfe'nin Eylül ve Ekim ayları arasında meydana gelen bir dizi vahşi cinayetten sorumlu olduğunu tespit etti. Tek başına ve suç ortağı olmadan hareket etmiştir.

Dr. Woulfe aşağıdaki yedi adamı öldürdüğünü itiraf etti:

Eric Long

William Noland

Frank Hankins

John Andrews II

John Andrews III

Louis Brown

Alec Briar

Üniversitenin soruşturmasının sonuna doğru Nora Woulfe ortadan kayboldu.

Lütfen onu görürseniz yetkililere haber verin.

Öldüğü tahmin ediliyor.

OceanofPDF.com

NOR A

Eylül 1908, İskoçya, St. Thorn Üniversitesi

Knightsbridge Lane'in en sonunda, gümüş eylül sisi ve meşe korusu arasında gizlenmiş, içinde yaşamaya zorlandığım yıkık dökük yalnız kule vardı.

Gotik kemerli pencereler duvarları çevreliyordu, siyah tuğlalar 20. yüzyılda artık görülmeyen bir sanatçı hürmetiyle örülmüştü. Sarmaşıklar, sis örtüsünün arasından sabah güneşinin ilk ışıklarını yakalayarak, binanın dikiş yerlerine yapışıp kazıyorlardı.

Soğuk ve davetkâr değildi ama tüm bina benimdi. Dekan'ın anlattığından çok daha az göz alıcıydı ama ona ilk ismiyle hitap etmemde ısrar eden ve gözleri parıldayan bir adamdan da bunu beklerdim.

Otomobil durmak için yalpalarken lastikler tuğlaların üzerinde yuvarlandı. Şoförün gelip kapımı açmasını beklerken içimi bir beklenti kapladı ve her şeyi içime çekerek sabahın serinliğine doğru kaydım.

Güneş ışınları koyu renkli ağaçların, yerini çamlara bırakan kalın meşelerin üzerinden tepeye doğru yükseliyordu. Taze nemli iğneler, Londra'nın hiç bitmeyen makinesinden arınmış havayı kokluyordu. Şansıma, hala açık bir gün gibi görünüyordu.

-İskoçya'nın bu bölgesindeki normlardan çok uzak.

Sessizliği sadece benim kalp atışlarım ve kuş dolduruyordu. Bunca zaman sonra böyle bir sessizlikle çevrili olmak sinir bozucuydu.

Rüyalar şehrinin dumanına ve petrolüne, yukarıda yorulmadan süzölen hava gemilerine, otomobillerle dolup taşan caddelere ve gece gündüz durmaksızın şişen bacalardan çıkan buhara alışmışım. Londra asla sessiz değildi. Her zaman sohbet, gösteri, cinayet ya da kavga vardı. İki korkunç çete tarafından bölünmüş bir şehirdi - ya da söylentiler öyle iddia ediyordu. Ama bunlar sadece söylentiydi.

Aklı başında herkes canavar diye bir şey olmadığını, sadece bu unvanı hak edecek kadar canavarlaşmış insanlar olduğunu biliyordu.

"Leydi Woulfe?"

Gözlerimi kırpıştırdım, kendime geldim. Son zamanlarda zihnim çok fazla dolaşıyordu. Bir gece önce yattığım yatak pek rahat değildi ve tüm kaslarım ağrıyordu. Kıyafetlerimden birinin bir şekilde kaybolmuş olmasından bahsetmiyorum bile.

Şoför bana acımasız, gergin bir gülümseme verdi.

"Özür dilerim," dedim. "Ve Dr. Woulfe adres olarak yeterli."

"Evet, elbette. Eminim Londra'dan yaptığınız yolculuk sizi çok yormuştur," dedi. "Sizi karşılayacak biri var mı, madam? Arazi oldukça geniş. Buralarda kaybolmak çok kolay."

"Eminim birileri beni bir noktada bulacaktır." Ya da bulamaz. Üniversite beni profesör olarak kabul ederek büyük görevini yerine getirdi, ancak gerçek kabul bir süre daha gerçekleşmeyecekti.

Diğer profesörlerle aynı sıraya yerleştirilebileceğimi savunmama rağmen, Dekan, *kadınsı erdemlerimin* kampüsün en ucunda izole edilmem halinde en iyi şekilde korunacağını açıkça belirtmişti.

"Psikoloji okuyan bir kadın olarak anlıyorsunuz-"

"Doktor," diye düzeltiltim. "Doktoram var ve profesörüm." "Evet, psikoloji doktoru, bizim St.

Thorn'un adamları dolaşabilir..."

"Benim gibi başka profesörleriniz yok mu?"

"Öğrencilerimiz var ama profesörümüz yok."

O zaman da alay etmişim, şimdi de dün akşamki akademik yemekte yaptığımız konuşmanın ne kadar saçma olduğunu düşününce alay ediyorum. Sadece doktora yapmakla kalmadım, Avrupa ve Amerika'da birçok prestijli projede yatırımcı olarak yer aldım. Saygı konusunda gelgitlerin değişeceğini umuyordum,

En azından kadın öğrencilerin de olması iyi bir işaretti.

Beni tanımiyordu. Ne yapabileceğimi bilmiyordu.

Bu sadece bir tartışma kaynağı olmakla kalmadı, bisiklete binmeme izin vermesi için adamlarla savaşmak zorunda kaldım. Kadınların bisiklete binmemesi gerektiği fikrini ve bu konudaki histeriyi gündeme getirmişti. Daha önce hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım ve ya bana bir bisiklet vermesini ya da psikoloji profesörü olmamasını talep ettim.

Kabul etmişti.

Bu sinir bozucu sohbet parçalarının dışında, akşam yemeği partisi kayda değer başka bir olay olmadan geçmişti. Zihnimin dağılmasına neden olacak kadar sıkıcı geçmişti. Şimdi hatırlayabildiğim tek şey o garip hayallerdi. İblislerin ve kanın, ateş ışığının ve gölgelerin uyanık rüyaları. Şarabın içinde bir şey olmalıydı ya da belki de zihnimin partiye olan ilgisizliğim için seçtiği başa çıkma önlemiydi.

Diğer profesörlerden birkaçıyla karşılaşmıştım ama geri kalanlar çoğunlukla benden uzak duruyordu. Hissettiğim rahatsızlık anları, sanki kapalı kapılar ardında nasıl konuştuklarını bilmiyormuşum gibi, karşımda azarlanmış okul çocukları gibi susan çok erkeksi bir ortamın ürünüydü.

Burada işe yaramazsa, her zaman yeni evime kaçabilir ve kendi araştırmamı . Ama ben bunu istiyordum.

Profesör olmak benim için bir sonraki adımdı. Yıllarca üniversiteye gitmiş, doktoramı yapmış, birçok fonlu proje ve deneyde yer almıştım. Meslektaşlarım bana saygı duyuyordu, beni başka bir sıfatla asla idare edemeyecek olsalar bile. Zekamı dizginlemedim. Onları rahat ettirmeye çalışmadım. Sırf benden beklenen bu olduğu için kendimi küçültmeyi reddettim.

Ama sabırlı olabilirdim ve burada olmam gerekiyordu. Dün geceki akşam yemeği partisi bunun kanıtıydı.

Rahmetli amcamın servetini miras aldıktan sonra, kader çarkının dönmesi gerektiğine karar vermiştim. Sonunda bir meslektaşımın beni psikoloji alanındaki en büyük beyinlerden biri olan Dr. Bart Bolton ile tanıştırmasını kabul ettim, o da beni üniversiteye yönlendirdi, çünkü bir açıkları vardı ve benim mükemmel bir uyum sağlayacağıma inanıyordu.

Bir nokta olarak, başkalarının benim adıma çektiği ipleri asla kesmedim. Aziz Thorn Üniversitesi benim için ve diğer kadınlar için bir basamak olacaktı. Hiç istememiş olsa bile Bart'a bir iyilik borçluydum.

Sert, inatçı, alaycı ve hatta belki de manipülatiftim çünkü beni böyle yaratmışlardı. Görünüş her şeydi. Aşılmaz bir zırha sahip olmak gerekliydi.

Ama amcam hiç değişmemiş olsa bile dünya değişiyordu. Onun hayal kırıklığı bir onur nişanıydı. Kudretli Woulfe ailesi, görünüşte talihsiz bir dizi olay sonucunda Azrail'in bıçağına kurban gitmişti.

Hepsi ölmüştü.

Bu beni olması gerektiği gibi rahatsız etmedi. Ailemi düşündüğümde içimde bir hüznün vardı ama bunun ötesinde bağımsızlık vardı.

Şoför çantalarımı yola bıraktı. Mümkün olduğunca az şey getirmiştım. "Bunları sizin için taşıyabilir miyim?" diye sordu şoför.

"Hayır. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. Artık evdeyim," dedim.

Ona yol parasını ödedim ve sonra çantalarımı aldım. Oryantasyon haftası boyunca bana yetecek kadar giysi getirmiştım. Önümüzdeki Pazartesi günü tüm eşyalarım gelmeye başlayacaktı. Kitap kutuları, giysiler ve akademik dergilerim.

Kaldırımın başlangıcındaki iki büyük çitin arasında duran kapıyı ayakkabımın burnuyla iterek açtım. Gıcırta sessiz sabahı bozdu, kuşları kırmızı çizgiler halinde dağıttı.

Kulenin kapısını açtım ve çantalarımı eşimin hemen içine bıraktım. Yıllardır kullanılmadığı ve ihmal edildiği için hava bayatlamıştı. İnce bir toz tabakası her bir mobilya parçasını ve yerleri kaplamıştı. Birinin şöminenin yanına bir yığın odun bırakacak kadar nazik olduğunu fark ettim.

Annem öleli on beş yıl olmuştu, ama ocakta kendi ateşimi yakıp bekleyen çaydanlığı doldururken onun tatsız soluğunu hâlâ duyabiliyordum. O kadın hayatı boyunca parmağını bile kıpırdatmamıştı, çocuğu için bile. Babamla nasıl evlendikleri herhalde en büyük gizemdi.

Her şeyin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ama bu bir fincan siyah çay içene kadar bekleyecekti. Büyüyen alevlerin üzerine bir ızgara yerleştirdim ve üzerine çaydanlığı koyduktan sonra etrafıma bakıp yeni evimi inceledim.

Birinci kat bir çalışma odası ve mutfaktan oluşuyordu. Duvarların arasından soğuk bir hava sızıyordu. İkinci kata çıkan dolambaçlı merdiveni takip ederken ayak seslerim sessizlikte yankılandı. Eğri büğrü rafları ve pencereye yaslanmış bir yazı masası olan boş bir odaydı.

St. Thorn'un geri kalanına bakan bakımlı bir çimenliğe bakıyordu. Kapıyı iterek açtım ve parlayan gökyüzüne doğru fırlayan kulelere bakarak eğildim. Memnun bir şekilde etrafıma bakındım ve kendi kendime gülümsedim.

Yıkık dökük, eski bir dağınıklığı ama benimdi.

Merdivenleri çıkmaya devam ederek üçüncü kata ulaştım; burada küçük bir lavabo, tuvalet ve ayaklı küvet vardı. Demir iskeletli bir yatağın bulunduğu bir odaya bağlanıyordu, battaniyelerin havalandırılmaya ihtiyacı vardı. Başka bir pencere dünyayı farklı bir yönden görüyordu. Onu da açtım ve üniversitenin serasını ve bahçelerini görebildiğimi fark ettim. Bir labirent gibi görünüyordu. Mırıldandım, cam duvarların içinde biraz hareket olduğunu fark ettim.

Başka biri de erken kalkmış.

Çaydanlık gıcırdayarak aşağı indi. Sarmal basamakları hızla indim, sondan üçüncü basamakta daha önce fark etmediğim bir çıkıntıya neredeyse takılıyordum. Küfrettim ama kendimi tuttum ve ocağa gidip çaydanlığı ateşten çektim. Poşetlerimden birinden çay yaprakları çıkardım ve bir fincan hazırladım.

O günkü planım çay içmek, kuleyi temizlemek, yıkanmak ve ardından üniversiteye, yeni ofisime doğru yola çıkmaktı.

Kendi ofisim. Kendi odam. Projelerimi finanse edecek ve kendi araştırmalarım için bana nefes aldıracak kadar para. Psikoloji bilimi her gün yapılan yeni keşiflerle güncelliğini koruyordu. Kendime sonsuza dek hatırlanacak bir isim yapmaya kararlıydım.

Bu ihtimal karşısında hissettiğim baş dönmesine binlerce gergin, titreyen kelebek eşlik ediyordu. Kendimi yerleştirmek için önümde bir hafta vardı ve sonra her şey başlayacaktı.

Kapının çalınması kaşlarımı çatmama neden oldu. Kim bu kadar erken kalkıp kapımı çalmış olabilirdi ki? Burada olduğumu kim biliyordu ki? Çay fincanımı yere bıraktım ve mutfağa geçip ağır kapıyı çekerek açtım.

İki memur ve Dekan yüzleri asık bir şekilde orada duruyordu. Memurlardan biri "Dr. Woulfe?" diye sordu.

Oluyor? "Evet?" Ben sordum.

"Sorgulama için vaktiniz var mı?"

Şaşkınlıkla Dekan'a baktım. "Daha yeni geldim. Kelimenin tam anlamıyla birkaç dakika önce."

"Biliyoruz," dedi. Bir an duraksadı, alnında boncuk boncuk ter vardı. "Sizin gelişinizi bekliyorduk. Talihsiz bir olay yaşandı."

Daha resmi olarak profesörlüğe bile başlamamıştım. Kızgınlığımı bastırdım ve ses tonumdan uzak tuttum. "Ne oldu?"

"Dün gece üç profesör öldürüldü. "

Dudaklarım aralandı. *Dün gece mi?* Akşam yemeği partisi dün geceydi ama ben kaldığım otele dönmek için erken ayrılmıştım.

Dekan Andrews sesi gergin bir şekilde, "Çok uzun sürmeyecek," dedi. "Daha dönemimiz resmen başlamadan böyle bir olayın yaşanmış olması çok *stresli* bir durum."

Üç profesörün öldürülmesini tanımlamak için ne tuhaf bir yol.

"Evet," dedim. "Peki, içeri gel. Daha yeni çay yaptım. Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NOR A

Sorgulama oldukça basitti ve sadece bir saat sürdü ama günün geri kalanını bunu düşünerek geçirdim. En çok da Dekan'ın ne kadar sessiz olduğunu ve kaşlarını birbirine daha da yaklaştıran endişeyi. Şüphelilerin sayısını azaltmaya çalıştıkları için önümüzdeki hafta boyunca müsait olmam istendi ve gerekirse psikolog olarak hizmet vermeyi teklif ettim, ki bunu umursuyor gibi görünmüyorlardı.

İki profesör vahşice öldürülmüştü. Biri hâlâ kayıptı ve öldüğü tahmin ediliyordu. Memurlara göre, cesetler büyük olasılıkla bir hayvan tarafından parçalanarak açılmıştı, ancak ölüm nedeni bu değildi. Bıçak yaraları onları öldürmüştü. Kan izleri ormanın derinliklerinde kaybolana kadar devam etmiş ve üçüncü profesör aranmaya başlanmıştı.

Fakültemizin başlangıçta o kadar da büyük olmadığı düşünülürken, bu durum yılın geri kalanı üzerinde kesinlikle endişe verici bir pus oluşturdu.

Yeni evimi temizlerken aklımdan sürekli dehşet verici düşünceler geçiyordu. İçimde umutsuzca cinayetler hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen hastalıklı bir yan vardı. Katil bunu neden yapmıştı? Ve ne zaman? Dün akşamki yemekte *cinayet işleyen* birini hatırlamıyordum.

Ama katillerle ilgili bir şeydi bu; toplum içinde görünmeden, fark edilmeden dolaşabiliyorlardı.

süpürüldükten sonra kulede biriken toz miktarı çok fazlaydı. Banyodan sonra deve rengi bir pantolon, siyah bir boğazlı kazak ve uzun bir ceket giydim. Kahverengi saçlarımı bir şapkanın içine soktum ve yeni bisikletimi toprak yolda sürerek beni hızla Market Street'e getiren arnavut kaldırımli sokaklara ulaştım.

Üniversite ve kasaba birbirinin etrafına sarılmış, Twine olarak bilinen tek bir yerel lakapla harmanlanmıştı. Kasabanın ya da üniversitenin adı bu olmasa da, her şey iç içe geçtiği için anlamlıydı. Bir bar, et dükkânı ile çalışma salonunun arasında yer alıyor, St. Thorn's köyü bir sarmaşık gibi sarıyordu.

İskoçya'ya gelirken, kampüsün zihnimde iyi bir imajının oluşması için haritalara göz gezdirmiştim. Ofisim, gotik kemerleri, vitray pencereleri ve her şeyiyle okulun batı kanadında yer alıyordu.

Köy ve üniversite çok kalabalıktı. Öğrencilerin çoğu şimdiye kadar taşınmış, benimle aynı zamanda ya da daha önce gelmiş olmalıydı. Caddede ilerlerken meraklı bakışları görmezden geldim, sadece tabelayı bulduğumda durdum.

Prince Pub. Est 1469

Bisikletimi taştan fışkıran iki meşe ağacının arasına çektim ve çantamı omzuma attım. Barın yıkılmasına kötü bir fırtına kalmıştı ama aynı zamanda Thorns'dan çıkan en büyük beyinlerden bazılarının yuvasıydı. Bana Londra'daki en sevdiğim yeri, buharlı varoşlar ile hayatımın büyük bir bölümünü geçirdiğim üniversite arasında yer alan küçük bir duvar deliğini hatırlattı.

Ön kapıya doğru atıldım ama ayağım girişe değer değmez iri yarı bir adam yolumu kesti.

"Kaybolduk, değil mi?" diye sordu.

Başımı arkaya doğru eğip onu içeri aldım. "Hayır, ben bir profesörüm," dedim hafifçe. "Lütfen çekilin."

"Bir kadın mı? Bir profesör mü? Mümkün değil.

Belki sen-" "Hey şimdi, Bill, bırak geçsin!"

Bir gece önceki yemekten tanıdığım bir profesör araya girerek Bill'i hafifçe yana itti. Benden uzun boyluydu, sırık gibiydi, açık tenli ve kırmızı yanakları vardı. Boynundaki çizige rağmen bana özür dileyen gamzeli bir gülümseme sundu, kırıksık kahverengi saçları içerideki altın ışıktan bronzlaşmıştı. İş arkadaşlarımızın öldürülmesine rağmen keyfi yerinde görünüyordu.

Şapkamı tutup çekerek saçlarımı serbest bıraktığımda Bill kaşlarını çatarak bana baktı. Ona hitap ederken şapkayı çantama tıktırdım.

"Benim adım Nora Woulfe," dedim, ses tonumu yine hoş tutarak. "Ben bir psikoloji profesörüyüm. Bu bara gelmek için her türlü hakka sahibim."

Akşam yemeğindeki adam sırtarak Bill'e parmağını salladı. "Onu içeri alın. Ben Profesör Harold Neumann. Buhar bilimi öğretiyorum, geleceğin bilimi!" Gür sesinde hafif bir Alman tınısı vardı, gülümserken yanakları kızarıyordu. Ünlemi içeridekilerin birkaç bakışına neden oldu ama o aldırıyor gibiydi. Aslında ondan dalga dalga yayılan enerjiyi takdir ediyordum. "İçeri gelin *Profesör Woulfe*."

Bill ve ben bir süre daha birbirimize baktık, ta ki Bill nefesinin altından homurdanıp kenara çekilene kadar. "Bunun için üzgünüm. Seni unutmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedim.

Şimdi çok daha hoş bir gülümseme sundu.

Harold bana kolunun kıvrımını verdi. Ona dokunmak istemedim ama yine de isteksizce tuttum ve beni barın sıcak derinliklerine götürmesine izin verdim. Atmosfer ağırdı. Adamlar purolarını üflerken, bazıları viskilerini yudumlarırken, bazen kısık bazen de hararetli ses tonlarıyla konuşurken duman havayı bulandırıyor. Etrafımızda konuşulan birkaç farklı dili seçebiliyordum. İngilizce, İspanyolca, Almanca, Fransızca, Portekizce. Çoğunu akıcı bir şekilde konuşamıyordum ama yine de özellikle romantik dillerdeki konuşma parçacıklarını yakalayabilecek kadar çok şey biliyordum.

Margaret Teyzem, büyükbabamın onaylamamasına rağmen bir dil fanatığıydı. Yine de hayattayken, yedi farklı dili akıcı bir şekilde öğrenerek, seyahat ederek ve hatta çeviri işinde çalışarak dünyaya parasının karşılığını vermişti. Hiç evlenmemiş, hiç çocuk sahibi olmamış ve kısa hayatını dolu dolu yaşamıştı. Babama çok güvendiği için temel bilgilerin ötesinde okumayı öğrenmeyi reddeden annemden çok teyzeme benzediğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Bill için üzgünüm. Öğrencileri dışarıda tutmak için orada. Pazartesi den önce çalışmak istemiyoruz. Cinayetleri de düşünürsek... Eminim anlayabilirsiniz."

Harold'a Bill'in beni bir öğrenci ya da katil olarak değil, bir *kadın* olarak gördüğü için girişimi engellediğini hatırlatmadım.

Pencerenin yanında iki adamın daha oturduğu ahşap bir kabin vardı.

"Bize katılır mısınız?" Harold sordu.

"Elbette," dedim. "Boynuna ne oldu?"

"Boynum-oh," dedi, dalgın bir şekilde çiziklere dokunarak. "Kızgın bir kedi."

"Korkunç," dedim, her ne kadar izler bir kedinin pençeleri için çok büyük olsa da.

Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Vefasız olabiliyorlar."

Kabini işaret etti ve ben de içeri kayarak karşıımızda oturan iki adama elimi uzattım.

"Profesör Nora Woulfe," dedim.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Korkarım dün akşam yemekte sizinle vakit geçiremedim. Ben Jacob Wright, kimya. Bana sadece Jacob deyin, şakalaşmaya gerek yok." Jacob'ın sesi yumuşak, tavırları nazikti. Koyu kahverengi teni ve düzgün kesilmiş sakalıyla son derece yakışıklıydı ve otuzlu yaşlarının üstünde görünüyordu. Aslında bu masadaki herkes, etrafımızda oturan kırılaşmış meslektaşlarımızdan çok daha genç görünüyordu.

Diğer adam elimi sıkıca sıktı. Geniş bir gülümsemesi, kısa sarı saçları, bronz bir teni, keskin bir çenesi ve ortasında bir çukur bulunan kare şeklinde bir çenesi vardı. "Louis Brown. Felsefe öğretiyorum," diye gülümsedi.

"Felsefeye sadece kara kara düşünen insanların girebildiğini hayal etmişimdir hep," dedim.

Güldü ve omuz silkti. "Bunu nasıl başardığımı merak eden ilk kişi ben değilim. Durgun sular derin akar, ama durgunluk ne zaman derinliğin oldu ki?"

"Gerçekten de öyle," diye kıkırdadım ve yerime yerleştim.

Etrafımdaki ortam nefes verirken omuzlarım gevşedi, tüm endişelerim dağıldı. Böyle bir yerde dün gece acı çektiğim akşam yemeği partisinden çok daha rahattım. Düşüncelerimde ateş dans ediyordu ve şimdiki zamana odaklanarak göz kırptım.

Daha önceki sorular hâlâ aklımdaydı. Öldürülen üç profesör de erkekti; bir arkeolog, bir astronom ve bir genetikçi. Beni rahatsız eden şey, hiç tanık olmadığını iddia etmeleri idi, ancak parti şapelin yanındaki Thorn Hall'da gerçekleşmişti. Cesetler kampüsün dışındaki mezarlığın batısındaki ormanda bulunmuştu.

"Şimdiden çok fazla düşündüğünü görebiliyorum," diye alay etti Harold. "Olanlar hakkında düşünmemek çok zor," dedim.

İyi bir viskiye ihtiyacım vardı -duruma rağmen- buradaki kadrolu profesörlerden bazılarının arasına girmeye çalışmalıydım.

Aslında, arkadaşına ihtiyacım vardı.

Bir yanımda zaten bir tanıdığının olmasını diliyordu ama garip biri olacağımı bilerek bu görevi kabul etmişim. Psikolojinin bir alan olarak dünyamızda hâlâ yeni olduğundan bahsetmiyorum bile ve benim bunu öğretmem bazıları için bir tartışma kaynağı olabilirdi. Yine de bu konudaki en büyük beyinlerden ders almıştım. Eninde sonunda buraya uyum sağlayacağımdan hiç şüphem yoktu.

Ve eğer yapmazsam, .

Harold boğazını temizledi. "Doğru. Cinayetler. Oldukça korkunç, gerçekten." Yine Dekan'inkine benzer, alışılmadık bir tavır vardı. "Ölümler hakkında konuşmamalıyız. Daha önce üniversitede ders verdiniz mi?"

"Daha kıza bir içki bile vermedin ve şimdiden ona işle ilgili sorular mı soruyorsun?" Louis alay etti. Elini cebine attı ve bir sigara çıkarıp bana uzattı.

"Ah, teşekkür . Ben sigara içmem," dedim. "Yine de bir viski alacağım, eğer-" Jacob hemen, "Ben bakarım," dedi.

Kaos ortaya çıkarken irkildim. Jacob neredeyse sigarasını yakmaya çalışan Louis'in üzerine tırmanacaktı, ikisi birbirlerinin üzerine yuvarlandılar. Jacob kurtulmayı başardı ve Louis onu omuzlarından tutarak sabitledi. Aralarında bir şeyler geçti ama ikisini de anlayacak kadar iyi tanıımıyordum. Jacob bara gitti ve Louis tekrar yere çöktü, nefes verirken dudaklarından duman kıvrılıyordu.

"Şey," diye homurdandı Harold. Bana hafifçe özür dileyen bir bakış attı. "Her neyse. Oldukça gizemli birisiniz Profesör Woulfe. Dün geceki kısa tanıtımınızdan sonra herkes sizin hakkınızda daha çok şey merak etti. On yılı aşkın bir süredir çalışıyorsunuz, bazı sürükleyici makaleler yazdınız ve... neydi o?"

"İnsanların temel içgüdülerden nasıl etkilendiğini ve bunun günümüzde zihni ve davranışları nasıl etkilediğini anlamak" diye yanıtladım. "Amigdalar aktivitesini ve çevresel stres faktörleri ortaya çıktığında bunun otonom sinir sistemi üzerindeki etkilerini inceliyorum."

"İlginç. Felsefe bu tür konuları tartışamaz mı? Felsefe temel gerçeklerin peşinde koşar."

"Belki de. Ama bilimsel ve metodik bir şekilde değil," dedim. "Ben de sizin gibi ruh konusuna meraklı değilim. Beynimizin neden bu şekilde geliştiğini bilmek istiyorum. Bu, hayatın anlamı ve davranışlarımız üzerine düşünmenin ötesine geçiyor. Sadece teorik bir gerçeği aramanın ötesine geçiyor."

Bu *neden*. Zihinlerimiz neden belirli şekillerde tepki verir? Neden bir kişi sevdiği birinin ölümüyle başa çıkabilirken bir diğeri aynı şeyi yapmaya karar verir? Neden biri derin bir depresyona girerken bir diğeri umutsuzluk karşısında bile aptalca bir mutluluğu koruyabilir? Nasıl oluyor da bir insan barışçıl bir şekilde çözmek yerine başka bir varlığı öldürmeyi seçiyor?"

"Ne kadar acımasız," diye homurdandı Louis, ama sırtıttı, belli ki . "Bütün alanımı *düşüncelere* indirgeyecek kadar lafı dolandırmıyorsunuz, Profesör Woulfe."

Burnumu kırıştırdım. "İkimiz de bu alanın bundan çok daha fazlası olduğunu biliyoruz, yoksa burada oturuyor olmazdınız. İnsanoğlu tanrıların ve rüyaların olmadığı bir dünya hayal edemez."

"Ve canavarlar." Louis bir nefes daha çekip kabine yaslandı, kahverengi gözleri beni inceliyordu.

Harold yumuşak bir mırıltı çıkardı. "İkinizin alanı hakkında da bir şey bildiğimi söyleyemem ama buhar hakkında bir şeyler biliyorum. Yirmi yıl içinde dünyamız çok farklı olacak."

"Buhar gecekondularını çözebilir misin?" Sertçe sordum.

Harold kaşlarını kaldırdı. "Onlara *varoş* dendiğini hiç duymamıştım."

"Hem de çok. Buhar ana güç kaynağımız haline geldiğinden beri Londra'ya hiç gitmediniz mi? Gittikçe kirlenen koca bir bölge var." Son on yılda şehrin bazı bölgeleri dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı. Böyle devam ederse atmosferin kendisinin bize karşı döneceğinden korkuyordum, hem de çok yakında.

Harold omuz silkmedi ama silkmiş de olabilirdi. "Geçici bir yan etki olacağına eminim. Bu kadar kısa sürede kaydettiğimiz yenilikçi ilerlemeye değer."

Tartışmak istedim. Bunun yerine dudaklarımı birbirine bastırarak hafifçe başımı salladım.

"Dün gece hayırseverlerimiz sizi tanıyor gibiydiler," dedi Louis. "Lord Cambell. Sir Reginald Boxhower...."

Woulfe ismi bu tür çevrelerde çok yaygındı, ancak ayakta kalan son kişi olduğum için aile hakkında konuşmak istemedim. Hayırseverler, ailemizin akademik çevrelerde, özellikle de fonlar söz konusu olduğunda, uzun bir geçmişe sahip olması nedeniyle benden haberdardı. Babam hayattayken beni sayısız kez bilim şovlarına ve gösterilerine götürmüştü. Sonunda profesör olmam hiç de şaşırtıcı değildi. Babamı düşündüğümde her zaman hissettiğim o tanıdık acıyı bir kenara ittim. Vefatının üzerinden yıllar geçmişti ama onu hâlâ özliyordum.

"Ben psikoloji öğreten bir kadını. Tabii ki kim olduğumu biliyorlar," diyerek bilgi edinme çabalarını boşa çıkardım.

"Doğru, doğru," diye yineledi Louis. "Bu yeni bir yüzyıl. Şahsen ben kadınların bu alanlara girmesini heyecan verici buluyorum. Babam asla kabul etmese de kız kardeşim benden daha zeki ve keşke eğitimini bırakmak yerine devam etseydi."

Harold yanımda kıkırdadı. "Anlaştık. Buradaki diğer profesörlerden tanıdığın var mı? En azından hayatta olanları?"

"*Harold*," diye azarladı Louis.

"Birinin seni öldürmesinden korkmuyor musun?" Şaşkınlıkla sordum. Meslektaşlarımdan bir tür korku ya da endişe duymalarını beklerdim ama şu ana kadar hiçbir ipucu bulamamıştım. "Ya da bize saldıran birinden? Cinayetler çok vahşiceydi."

"Hayır," dedi Harold sert bir sesle. "Büyük olasılıkla o üçü yapmamaları gereken bir şey yapıyorlardı."

İlginçti. Tanıdık yüzler bulmak için bara göz gezdirdim. En az altısıyla Londra'da bir yerde karşılaşmıştım; bir etkinlikte, bir konferansta, bir partide ya da aynı koridorlarda yürümüştük.

"Dr. Bart Bolton beni Dekan'a tavsiye etti. Muhtemelen burayı iyi bilen bir arkadaşına en yakın kişi o," dedim. "Buradaki pek çok kişiyi tanıyorum ama onlara yakın olduğumu söyleyemem."

Louis odaya bir göz atarak, "Çoğu yaşlı ve bunak," diye mırıldandı. Kısa da olsa bir an dostça, köpekci enerjisinde bir çatlak oldu.

Jacob bir tur viskiyle standımıza geri döndü ve onları meşe masanın üzerine koydu.

"Tam bir beyefendi!" Harold haykırdı.

"Gerçek bir erkek," diye bağırdı Louis.

Bir bardağa uzanırken güldüm. "Teşekkür ederim, Jacob."

Louis ayağa kalktı, böylece Jacob içeri kayabildi ve sonunda dördümüz yeniden yerleştik.

"Kampüste mi kalıyorsun?" Harold sordu.

"Dekan beni uçtaki bir kuleye yerleştirdi," dedim. Viskimden bir yudum aldım, yanığı tanıdık ve topraklayıcıydı. "Bunun en iyisi olacağını iddia etti."

Üçü de kaşlarını çatı. "*Thorn*

Tower mı?" Jacob sordu.

"Evet. Neden bu şekilde soruyorsun?"

Louis ciddiyetle, "Sözde lanetli," dedi. "Ve bir hanımefendi için oldukça uzak bir yer. Her gün o kadar yolu yürümeniz nasıl beklenebilir?" "Benim bisikletim var," dedim sinirlenerek. "Bana bir şey olmaz. Egzersiz iyidir. I hayaletlere ya da okült olaylara inanmıyorum."

Üçünün de bir üniversitede akademik disiplinlerde olduğu düşünülürse aynı fikirde olmalarını bekliyordum ama Jacob ve Louis birbirlerine baktılar ve Harold gergin bir şekilde boğazını temizledi.

"Sadece dikkatli ol," diye uyardı Harold. "Ve üç yeni arkadaşın var. Eğer bir şey olursa, bizi her zaman arayabilirsin."

Kule hakkında daha fazla bilgi istemekle bu konuşmayı geride bırakmak arasında kaldım. Yine de merak benim çöküşümdü ve yardım edemedim ama bastırdım.

"Peki, bana ne bildiğinizi söyleyin," diye ısrar ettim. "Üçünüzün de bir şeyler *bildiği* ortada."

"Sadece söylentiler," diye iç geçirdi Jacob.

"Gerçekten hiçbir şey." "Ama belli ki *bir şey* var."

Tam bana cevap vereceklerdi ki barın kapısı dördümüzün de başını kaldırmasına neden olacak kadar gürültüyle çarptı. Sessiz bir sükûnet oldu ve içeri uzun boylu, zayıf, yerinde duramayan, neredeyse zamanın dışında bir adam girdi. Omuzlarına yakın uzunlukta siyah saçları, düşünceli kaşları, koyu renk bıyığı ve kesilmiş sakalı vardı. Azrail gibi simsiyah giyinmişti, çelik grisi gözleri odanın içinde geziniyordu.

Merakla karışık, istenmeyen bir ürperti kapladı. Bakışları bana yöneldi ve rahatsız edici olsa da bakışlarını üzerimde tuttum.

Başka tarafa baktı, burun delikleri alevlendi. Sonunda konuşmalar yeniden başladı ama bardaki tedirginlik henüz dağılmamıştı.

"Alec Briar kendini tanrı sanıyor," diye mırıldandı Louis. "Yani o bir matematikçi mi?"

Ben sordum.

Bu masamızıdaki gerilimi düşürdü. Harold bir kahkaha attı, Jacob kıkırdadı ve Louis Cheshire Kedisi gibi sırıttı.

"Sen öyle san. Hayır, o sadece bir botanikçi," diye kıkırdadı Jacob. "Nadir bitkiler ve zehirler konusunda uzman. Serası, evet *onunki*, tamamen üniversite tarafından finanse ediliyor ve genç olmasına rağmen olabildiğince kadrolu. Dönemde sadece bir ders veriyor ve bu derse girebilmek için saçma sapan kurallar ve düzenlemeler var. Feragatnameler imzalandı. İlk doğanlar neredeyse söz verdi. Bu bir şaka..."

"Tuhaf," dedim. "Neden feragatnameye ihtiyaç duysunlar ki?"

Barın arka tarafına doğru giderken bakışlarımı ondan alamıyordum. Sadece ben de değildim. O hareket ettiğinde diğerleri de onu izledi. Sanki bir kurt kuzu ağılına girmiş gibiydi.

Çelik gözler benimkilerle tekrar buluştu ve ben başka tarafa baktım. Ensem karıncalandı, kalbim biraz daha yüksek sesle atmaya başladı.

"Bir öğrencinin ölmesi durumunda. Ne yazık ki sık sık oluyor," diye iç geçirdi Harold. "Genellikle yılda beş tane."

Beş öğrenci ölümü mü? Burada ölüm gerçekten bu kadar yaygın mıydı? Bunu söyleme şekli, sanki başka bir ülkeyle ilgili bir gazete başlığı okumuş gibiydi, sadece uzak bir trajedi olan ama onu hiç etkilemeyen bir şeydi. "Bu korkunç bir şey. Bir eğitim kurumunda bu kadar çok ölüm olmamalı."

Üçü de bana baktı ve sanki bana çok kötü bir haber veriyorlarmış gibi neredeyse bir hüzün havası vardı.

Bunu söyleyen Jacob oldu, sesi yumuşaktı. "Arkadaşınız size gerçek Aziz Thorn'dan bahsetmedi mi Profesör Woulfe? Herkes buranın sırları olduğunu bilir ve bu sırlar öldürür. St. Thorn'da olan St. Thorn'da kalır. Profesörlerin ölümü gibi. Soruşturmayı yürüten polis memuru bir suçlu arayacaktır, evet, ama sonunda bu da bir başka Thorns trajedisine dönüşecektir."

"O zaman neden buraya geldin?" Böylesine korkunç talihsizlikleri görmezden gelmeleri beni çileden çıkarmıştı.

"Neden acaba?" Louis düşündü.

Filozoflardan nefret ederim.

Dudaklarımı bastırdım ve viskimin geri kalanını boşalttım. Gecenin geri kalanında konuşmalarımız daha hafif bir hal aldı ve uyarılarına rağmen, arkadaş olmaya çalışacak küçük bir grup insan bulabildiğim için minnettardım. Her ne kadar zamanımı kitaplarla geçirsem de, özellikle de böylesine gri ve yağmurlu bir yerde konuşacak başka insanların olması bana yardımcı oluyordu.

Yalnızken zihnin nasıl karanlığa bürünebileceğini kesinlikle biliyordum.

Tekrar başımı kaldırdığımda, o meşhur ve çarpıcı Alec'in Briar ortadan kaybolmuştu. Merakımı uyandırmıştı ve midemde bir çekilme hissettim.

Bir profesör olarak ilk yılımda yapacağım en son şey başka bir profesörle çıkmak olurdu. Bir kariyer böyle mahvedilirdi ve ben buraya gelmek için çok çalışmışım.

Akşam sona erdi ve Jacob, Harold ve Louis'e iyi geceler diledim. Sonunda eve gitmeme izin vermeleri için on dakika tartışmam gerekti. Jacob beni bisikletime kadar götürdü ve omzumu sıkıca tutarak beni korkuttu.

"Son uyarım," dedi, sesi alçaktı. Sokaklar sessizdi ve ışıklar yüzünün yarısını altın bir parıltıyla aydınlatıyor, diğer yarısını ise gölgede bırakıyordu. "Eğer bir şey duyarsanız -bir çığlık, bir *haykırış*, bir uluma, bir yalvarış, ne olursa olsun- kaçın. Araştırmayın, Profesör Woulfe. Merakınızın sizi öldürmesine izin vermeyin."

"Ama-"

"Bana söz veriyor musun?"

Tereddüt ettim. Katil o muydu, yoksa bu sadece bir uyarı mıydı? "Söz veriyorum." *Tamamen yalan.*

Bakışlarımı bir süre daha tuttu ve sonra beni serbest bıraktı. "Geçen yıl bir öğrencimi kaybettim," diye fısıldadı. "Gölgelerde gizlenen her ne ise, senin ışığını hak etmiyor. Bunu unutma."

"Yapacağım," diye fısıldadım.

Ciddiyetle başını salladı ve sonra ifadesi çok daha mutlu, ses tonu hoş bir hal aldı. "Gelecek Perşembe bizimle akşam yemeği?"

"Evet," diye karar verdim. "Küçük grubumuz için bir isme ihtiyacımız var." "Zaten bir tane var," diye güldü. "Av."

"Av mı?" Ben sordum. "Tanrıça Artemis gibi." "Onun gibi bir şey," dedi.

"Ama ne avlıyorsun?"

"Eve gidebileceğinden emin misin?"

Ona ve yönlendirmesine kaşlarımı çattım ama başımı salladım. "Evet. Perşembe akşam yemeği. İyi geceler Jacob."

Bacağımı bisikletimin üzerinde salladım ve caddede ilerlerken bir nefes verdim. Çok fazla viski içmişim ve bu şeyi sürmek olması gerekenden daha fazla odaklanmamı gerektiriyordu.

Sonunda arnavut kaldırımı yerini çakıl taşına bıraktı ve dolunayın tadını çıkaran Thorn Tower'ın silüetini görebiliyordum; gümüş bir dikilitaş, ciritli bir sivri uçla son buluyordu. Ay acı verecek kadar parlaktı, gökyüzünde bir huzmeydi ve sonunda bir tünel oluşturarak önümdeki yolu işaretleyen meşe ağaçlarını aydınlatıyordu.

Buralarda bir yerde bir katil vardı.

Uğultulu bir çığlık beni durma noktasına getirdi. Lastiklerden fırlayan çakıllar enseme sızlattı.

İnsan sesi gibiydi. ığlık feryada dönüştü, soğuk acıyla aresizdi. Titredim, dinlerken nefesim kesildi.

Jacob'ın sözleri aklıma geldi ve merakımın baskısına rağmen daha hızlı pedal çevirmeye başladım ve Thorn Tower'a geri dönene kadar durmadım.

O sırada çığlıklar kesilmişti ama göğsümü tırmalayan dehşet henüz serbest kalmamıştı.

OceanofPDF.com

M O N S T E R

KOKUSU BENİ ÇAĞIRDI.

Karanlıkta sinsice ilerledim ve bisikletiyle kuleye dönen kadını takip ettim. Ön kapısını çarparak kendini benden ayırdı. Ses çimenlerin ve ağaçların arasında yankılandı ve aramıza yıkmak istediğim bir bariyer koydu.

Onu yiyip bitirmek istedim. Rüzgârda onun kalıcı kokusunu yakaladığımda ağızım sulandı. İçime çektim, kısık bir hırıltı beni terk etti.

Klik. Akıllı küçük insan. Kendini içeri kilitlemiş. Onu görmek isteseydim bu çürük mekanizma beni dışarıda tutamazdı. Arzularımın zihnimde oynamasına izin verdim. Kapıyı kırıp yatağına doğru ilerlemek, onun tadına bakarken çıplak vücudunun üzerindeki ayı görmek.

Sedefli ışık tenimin sert kabuğunu haleledi. Çatlakların arasından likenler ve mantarlar fişkırıyor, koyu yeşil sarmaşıklar benden uzanıyor ve beklentiyle kıvranıyordu. Onu onlara bağlamak ve kalbinin çılgınca attığını hissetmek istedim.

Kapısına koşmamak için kendimi zor tuttum. Onda çekici bir şeyler vardı.

Hareket edişi. Kokusunu. Kanını tatmak istedim. Onu altımda hissetmek istedim.

Arzu benim için yeniydi. Beni kontrolden çıkmış hissettiriyordu. Onu tırnaklarımla söküp kana gömmek istiyordum ama onu öldürmeyi bir türlü kendime yediremiyordum.

En azından henüz değil.

İsteksizce. Ormana geri döndüm. Bir şeylerle beslenmem gerekiyordu. Onun kokusundan uzaklaşmalıydım. Derinlere indikçe ormandaki diğer yaratıkların sesleri etrafımda kükrüyor, bir geyiğin kokusunu aldıkça yavaşlıyordum. Vücudumu bir ağacın gövdesine dayadım ve bekledim. Bedenim çevremle kamufle olmak için şekil değiştirdi ve doğal dünyayla bütünleşti.

Avımın misk kokusunu içime çektim. Yapraklar hışırdayıp geyik yaklaşırken kıpırdamadan durdum. Başını kaldırdı, siyah gözleriyle çevresini araştırdı. Yalnız olmadığını biliyordu.

Sabırım tükeniyordu. Açlığım dayanılmaz bir hal alıyor, ölüm arzusu beni ele geçiriyordu. Bir bulanıklık içinde hareket etmeden önce geyiğin menzile girmesini bekledim.

Çok hızlıydı. Boynunu ağzıma götürüp keskin dişlerimle etini delerken, sarmaşıklarım bacaklarını yakaladı. Bana karşı mücadele etti, sertçe tekmeledi ama faydası olmadı.

Hayvanlar insanlar kadar tatmin edici değildi. Yine de cesetle ziyafet çekmeye başladım, göğsünü yırtıp açtım ve önce kalbiyle beslendim. Pençelerim bu işlemi kolaylaştırdı. Tercih ettiğim şekilde olmasa da açlığımı doyurmaya başladığımda başımı geriye doğru eğdim.

İnsanların köye döndüğü ve etlerine duyduğum açlığı uyandıran mevsim gelmişti. Bu her yıl olurdu. Kayıp kuzularının ormanıma girdiği ve benim yemeğim olduğu aylar.

Onu istiyorum.

Yemeye devam ederken bu düşünce içimde dönüp durdu.

Onu arzuluyordum. Onu örten karanlık merakımı uyandırdı ve geyiğin geri kalanını yerken, onu bu ormanda avladığımı hayal ettim. Ayakları kayalardan ve dallardan yırtılırken çığlıklarını duymayı.

Sarmaşıklarım kana bulanmış zeminde sürünerek toprağı hissetti. Akıtılabildiğim her damlayı akıttım, sıcaklık boğazımdan aşağı akıyordu. Artık sadece kemik ve deriden oluşan içi boş bir kabuk olan bedeni serbest bırakırken homurdandım.

Bu yeterli değildi. Ormandaki bütün geyikleri avlasam da bu gece beni tatmin etmeyecekti.

Yapraklar ayağımın altında çıtırdadı. Geri dönmem için bana yalvaran her dürtüyle savaşıarak ondan daha da uzaklaştım.

Ya yaptıysam?

O ne yapardı?

Çıglık atar mıydı? Yalvarır mıydı?

Yapacağından şüpheliydim. O bir savaşçıydı.

Alçak bir hırıltı beni terk etti. Yapraklar hışırdadı ve ağaçların arasından bir figür fırlarken başımı kaldırdım. Bu, buradan güç alabileceklerine inanan aptallardan bir diğeri idi.

Güç onları içten dışa çürütecekti.

Ayak sesleri yükseldikçe hareketsiz kaldım. Bir ağaca yaslandım, onunla ve karanlıkla bütünleştim. İnsanlar ölüme ne kadar yakın durduklarının farkına varmadan geçip gittiler.

Yakında ormanda onlardan daha çok olacaktı. Bu kadar çok saklanmak zorunda kalmayı beklemiyordum. Özellikle de öğrenciler ayinlerini yapmak için dışarı çıktıklarında, bilmedikleri bir şeyi yapıyormuş gibi davranıyorlardı.

Her yıl dünyayı insanlarla paylaştım ve onları yemeyi diledim.

He

psi Belki hepsi değil.

. Bir kez daha, yüzü aklıma geldi. Beni tanıyacak mıydı?

O gece olanları hatırlayacak mıydı?

Onu rahat

bırak.

Yapamam.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A L E C

Nemli toprak kokusu hoş ve tanıdıktı. Seramın kapısını kapattım ve sağanak yağışla tehdit eden ağır, ruhsuz bulutları dışarıda bıraktım. Yağmurlu bir gün bekleniyordu ve duvarlara çarpan pıtırtiların sesini duymak için sabırsızlanıyordum.

Camdan aşağı buğu damlıyordu. Biri denese bile içeri giremeyeceğinden emin olmak için mandalı kilitledim.

Oryantasyon haftası tüm Martinmas dönemi boyunca en sevmediğim haftaydı. Tüm öğrenciler amaçsız ve huzursuzdu, çalışma ortamımın atmosferini bozuyorlardı. Gözleri faltaşı gibi açılmış ve kaybolmuş bir şekilde arazide dolaşıyor, bazen de yakınlardaki labirentte tökezliyorlardı. Sinir bozucu rastgele anlarda çığlıklar duyuyordum ve onları mitolojik Charon'un tam tersi olan yaşayanlar diyarına geri götürmek zorunda kalıyordum.

Bazen bir süre orada dolaşmalarına izin verirdim çünkü çektikleri sefalet eğlenceliydi.

Ben ve birkaç öğrencim tarafından Venom Salonu olarak bilinen konservatuarım, pek çok kişinin kendini kaybettiği labirentten çok daha kafa karıştırıcı ve tehlikeliydi. Onları dışarıda tutmak yapabileceğim en nazık şeydi ve zaten daha iyi çalışmamı sağlıyordu.

Son birkaç gündür yapılan tüm sorgulamalar beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadece Dekan ve ben tüm gerçeği biliyorduk. Üç profesörün öldürüldüğü gece bir canavar vardı. Görünüşe göre

İkisi de öldüğünde göğüsleri yırtılmış ve organları boşaltılmış ya da yenmiş. Derilerini kalın bir sıvı kaplamıştı ve sülfür gibi kokuyordu. Cesetleri inceledikten sonra birkaç örnek almıştım.

Kayıp üçüncü profesörü bulacaklarımdan şüpheliydim. Adamları parçalayan iğrenç yaratık her neyse, cehennem gibi ve açmış.

Bir yanım onun kana susamış gücünü kıskanıyordu.

Bir meleğin su döktüğü yıkık dökük bir çeşmenin yanından geçen dar bir toprak yolu takip ederek ofisimi oluşturan arka köşeye kıvrıldım. Masif meşe bir masa, bitki saksıları, dağınık kâğıtlar, ara sıra üzerinde uyuduğum kadife bir şezlong ve diğer eşyaların arasına gömülmüştü. Deri çantamı yere attım ve masamın üzerinde, ışığın altında duran küçük bir kabın yanına gittim. Eğildim ve henüz bir büyüme olup olmadığını görmek için gözlerimi kısarak baktım.

Aconitum napellus. Daha çok kurtboğan ya da keşişotu olarak bilinir. Tohum almayı başarmıştım, ancak şu ana kadar büyümeleri pek umut verici olmamıştı. Yine de biraz şefkatli sevgi ve bakımla, zehirli mor çok yıllık bitki değerli koleksiyonumun bir üyesi olma yolunda ilerleyecekti. Güçlü bir sinir ya da kalp zehri olabilir ve potansiyel olarak amacım için gereken nihai toksin için bir ipucu olabilir.

Tüm iyiliğim bitkilere gitti. Kan, acı ve yıkım zevkimi onlardan esirgedim.

Çoğunlukla suyla dolu bir sonraki kaba geçerken içimi bir heyecan dalgası kapladı. Yüzeye doğru uzanan küçük bir sarmaşık vardı. *Cicuta* ya da su baldıranı.

"Harika," diye mırıldandım. "Çok iyi gidiyorsun. Büyümeye devam et, ufaklık."

Oturdum ve alt çekmecemi açtım. İçindeki bir dizi alete uzanarak, taş havan ve havan tokmağı da dahil olmak üzere ihtiyacım olan her şeyi yerleştirdim. Sarı yaprakları kaseye serpiştirdim, bir damla zehirli özsu ve su ekleyerek birlikte öğütüp macun haline getirdim. Biraz daha su ekledikten sonra karışımı cam bir şişeye doldurdum. Ardından yeni bir şırınga çıkardım ve kalın sarı sıvıyla doldurdum.

Özsuyu tam on dört gündür diğer zehirli sıvıların karışımıyla mayalanıyordu. İşe yarayacağından emin değildim ama araştırmanın amacı da buydu. Metodik deneme ve yanılma. Deri ciltli bir günlük ve kalem aldım ve eşyalarımı kış bahçesi yolundan aşağı taşıdım.

Bu bölüm sadece bana ve Dekan'a açıktı. Paranoya beni sardı ve döndüm, herhangi bir hareketi, yalnız olmadığımı dair herhangi bir işareti dinleyebilmek için kıpırdamadan durdum.

Ama buradaki tek kişi bendim.

Nefes verdim ve devam ettim, kafam büyüklüğünde yaprakları olan iki büyümüş çalının yanından kayarak geçtim. Pas rengi bir halı yere serilmişti, kenarından tutup geriye katladığımda ağır bir gümbürtüyle metal bir kapı ortaya çıktı. Kilidini açıp, aşağıdaki karanlığa bakarken gıcırdayarak açıldı. Küf kokusu burun deliklerimi doldurdu ve burnumu kırıttırdım.

Bu dünya pek çok meslektaşımın inandığı kadar basit değildi. Erkekler kendilerine söyledikleri gibi en yırtıcı canlılar değildi.

Canavarlar vardı.

Öldüren, musallat olan ve zarar veren canavarlar. Her türden şeytan, göz önünde saklanan canavarlar. Geçen yıl bir profesör arkadaşımın bile bunlardan biri olduğu ortaya çıkmıştı; nihai zehri bulmak için bir deneyde kullandığım bir vampir.

Ne kadar eski ya da vahşi olursa olsun, her canavarı yok edebilecek bir şey.

Faen. Henüz var olmasa da bu zehrin adı buydu. Onu mükemmelleştirecek, sonra da dünyamıza musallat olan iblisleri yok etmek için kullanacaktım. Dün gece üç meslektaşımı katleden şeytan gibi.

Karanlık merdivenlerden inerek yeraltına indim. Tüm üniversite, kilometrelerce uzanan bir dizi tünel üzerine inşa edilmişti ve konservatuar, deneylerim için birkaç oda üzerine ustalıkla yerleştirilmişti.

Başka bir demir kapıya gittim ve kilidini açıp iterek açtım. İçeriden yumuşak bir inilti yankılandı.

"Seni piç kurusu."

İblisin sözleri artık zor duyuluyordu, bir masaya zincirlenmiş halde yattığı yerden gelen kırık bir fısıltıydı. Belki eskiden bir öğrenci ya da profesördü, ama onunla ilgili tüm ayrıntıları çoktan unutmuştum.

Benim için o bir deneydi. Bir numuneydi.

Zincirleri şiddetle çekiştirdi, gözleri büyüdü. Onları kırmaya çalışırken ağzı köpürdü. Tıkırtılar artık beni ürkütmüyordu. Aksine, beni eğlendiriyordu. Bir iblisi, benim tarafımdan parçalanacak bir tabaktaki böcekten başka bir şeye indirgememiştim. Bu odada ben bir tanrıydım.

Deri günlüğümü küçük bir tepsinin üzerine koydum ve şırıngayı kaldırdım. Zincirlerle savaşımaya devam etti ama kurtulamadı. Bunları sayısız kez test etmişim ve iblis şekilde karşılaştığım diğerlerinden daha güçlü olmadığı sürece, canavar için özgürlük olmayacaktı.

"Bırakın beni," diye hırıldadı. "Bu yanlış. Yaptığın şey şeytani."

Kötülük. Homurdandım. Bir iblis benimle nasıl kötülük

hakkında konuşabilirdi? "Yaptığım şey insanlığı

kurtaracak," diye cevap verdim.

"*Sen* kötüsün," diye tekrarladı. "Canavar olan sensin, ben değil. *Sen*

kötüsün."

Kendini defalarca tekrarlarsa da artık onu görmezden geliyordum. İğneyi damara enjekte ederken ve kalın sarı zehri verirken hiçbir şey hissetmedim. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Zihnimde, uzun sürmeyeceğini bilerek saymaya başladım.

Zehirler istediğim zaman çok hızlı etki edebiliyordu.

Bir, iki, üç.

İblisin gözleri genişledi, simsiyahtı ve bana, hatta belki de dünyaya karşı nefretle doluydu. Keskin dişleri parlıyordu, sivri uçları hala parçaladıkları insanların kanıyla lekelenmişti.

Pişman ? Onun ahlakı ya da etiği hakkında soru sormak benim işim değildi.

Dört, beş, altı.

Boğazından bir çığlık koptu, başını yaran bir acı ulumasıydı bu. Yüzümü buruşturarak bir adım geri attım ve elimi cebime atarak bir kulak tıkacı çıkardım. Kulaklarımı kapattım ve gözlemlemeye geri döndüm, bu rahatlama hoşuma gitmişti. Çığlık, iliklerime kadar hissedebileceğim kadar yükseldi. Boğazından kanlar fışkırıyor, ağzından sızıyor ve başının iki yanında birikiyordu. Vücudu çırpınırken havayı kükürt kokusu doldurdu, metal şiddetle kazınıyordu.

Koku yeniydi. Sürekli feryat etmesine rağmen günlüğüme ve kalemime uzandım. İblis kıvrılıp bükülürken sayfaları gözlemlerimle doldurdum. Ulumaları kulaklarımı deliyor, iğne uçlu dişlerinden köpükler damlıyordu.

Bu ölüme tanık olduğum ilk sefer olmayacaktı.

Gözlemlerime devam ederken mürekkep kâğıdın üzerinde karalanıyordu. Bir adım daha yaklaştım, damarların şişmesini ve derinin koyu mora dönüşmesini izledim. Köpük ve kan, durgunlaşana kadar karışmaya devam etti.

"O da yeni," diye mırıldandım.

İşe yaradı mı?

Bunu söylemek için çok erkendi. Durgunluk çok tazeydi ve canavarlara güvenmiyordum. Çoğu insandan daha zekiydiler. Bir yırtıcının doğal becerisiyle takip ediyor, avlanıyor ve öldürüyorlardı. Yaklaşmadan önce birkaç dakika geçti. Kalemimi sayfaların arasına sıkıştırdım ve parmaklarımı boynuna bastırmak için uzandım.

Yaratık çılgınca bir bulanıklık içinde hareket etti, başını çevirdi ve bileğime yapıştı. Dişleri etime battı ve homurdandım, öfke görüşümü kırmızıya çevirdi.

Kolumu çekip dolmakalemimi aldım ve sivri ucunu gözlerine sapladım. Çılgınlık yeniden başladı ama ben durmadım. İçimde dolaşan acı, karanlık ve şiddetli yok etme arzusunu körükledi.

Sustur, sustur, sustur.

Canavar gerçekten hareketsiz kalana kadar bıçaklamayı bırakmadım.

Ter alnımdan aşağı damlıyor, ciğerlerim nefes nefese kalıyordu. Bir adım geri attım ve kanının kıyafetlerimi mahvettiğini fark ettim. Bir iblis ısırtığı beni dönüştürmezdi ama yine de algıladığım şeye inanmak gibi aptalca bir karar verdiğim için kulaklarımın yandığını hissettim.

Günlüğümü kaptığım gibi not almaya devam ederken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sayfalara kan bulaşmıştı ama umurumda değildi.

Şimdi başka bir konuya ihtiyacım vardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kapıya döndüm ve dışarı çıktım, arkamdan kilitledim. En azından Dekan ilerlemeden memnun olacaktı. Zehir iblisi zayıflatmıştı.

Zarar görmez değillerdi.

Ellerimdeki kanı yıkamam ve iblis ısırtığıyla ilgilenmem gerekiyordu. Karanlık basamakları geri çıktım ve kış bahçesine geri döndüm, kapıyı kapattım, halıyı yerine koydum ve patikadan aşağıya, yerime doğru koştum. Günlüğümü iç çekerek masanın üzerine fırlattım, bahçe lavabosuna doğru ilerledim ve suyu açtım.

Kırmızı, toprağa karışarak kanalizasyona aktı. Suyu yaramın üzerinde gezdirdim ama ısırtık derindi ve kan durmuyordu.

"Pislik herif," diye homurdandım.

Suyu kapattım ve hızla masama dönerek ilk yardım çantamın bulunduğu çekmeceyi açtım. Teneke kutuyu açtım ve malzemeleri çıkarmaya başladım ama sonra duraksadım, bakışlarım tekrar koluma kaydı.

Yara kendiliğinden kapanıyordu.

Daha fazla öfke ve merak arasında kaldım. Bir iblisin ısırığı kendi kendine mi iyileşiyordu? Nefesimin altında küfredip eğildim ve derimin delinmiş yaraları örtmek için yayılmaya başlamasını, pembe ve taze bir yara izinden başka bir şey olmayana kadar yavaşça kapanmasını izledim.

Rahatlamış hissetmedim. İblis ölmüştü ve şimdi ona ısırık hakkında soru soramazdım.

Gözlerim kapandı ve sandalyemde arkama yaslanıp nefes alarak kendimi dağılmaktan korumaya çalıştım. O zamandan beri hissettiğim stres... *Oraya gitme. Bu konuyu düşünme.*

Her başarısızlığında onun yüzünü görmemek imkansızdı. Bizim dünyamızda yaşayan canavarlar masallardan çok daha korkunçtu. Gözlerimi kapattığımda, beni yetiştiren kadını gördüm. Parçalanmış, vücudu pençelerle parçalanmış ve yüzü neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

En kötüsü de gözleriydi.

Midem bulandı ve sıçrayarak lavaboya geri döndüm. Kahvaltım geldi, kusarken vücudum titriyordu.

Alnımdaki teri sildim ve anılar bana saldırırken derin bir nefes aldım. Onların tamamen su yüzüne çıkmasına ve sonuna kadar ilerlemesine izin verdim çünkü onları durdurmaya çalışmanın bir faydası yoktu.

Zehire olan ilgim küçük bir çocukken başladı. Annem hayattayken bir eczacıydı. Bir bahçemiz vardı ve bilgimin büyük bir kısmını ondan aldım.

Bizi iyileştirebilen aynı bitkiler çoğu zaman bizi öldürebilirdi de. Yatıştıran el ile katleden el aynı olabilir.

Yere çöktüm ve leğene yaslandım. Temizlenip sonuçlarla birlikte Dekan'a gitmem gerekiyordu ve bir deneğe daha ihtiyacımız vardı. Yeni öğrenci grubunun içinde kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğu kesindi.

"Alo?"

Kalbim yerinden fırladı ve gözlerim

büyüdü. "Burada kimse var mı?"

Seranın önünden yumuşak bir ses yükseldi.

"Ne oluyor lan?" Kendime bakarak homurdandım. Her yerim kan içindeydi. Siktir. *Siktir.*

Kapıyı kilitlemedim mi? Biri nasıl içeri girebilir?

Ayağa fırladım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek etrafta *bir şeyler* aradım. Kazağımı çıkarıp yere attım, masama koştum ve siyah düğmeli bir gömlek bulana kadar karıştırdım. Onu çabucak giydim ve raftan bir önlük alıp onu da üzerime geçirdim.

Bu her kimse, buraya bir daha asla gelmemesini sağlayacaktım.

Kendimi toparlamak için bir an durdum ve sonra parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılmış halde patikadan aşağı indim.

İzinsiz girenin icabına bakın, sonuçları Dekan'a teslim edin ve zehirlemek için başka bir örnek bulun. Görevlerimi bir liste halinde düzenlemek köşeyi dönerken sakinleşmeme yardımcı oldu.

Orada bir kadın duruyordu. Onu bu hafta başında barda gördüğüm kadın olarak tanıdım. Alanıma girdiği için duyduğum öfkeye rağmen, görünüşünü anlamak için bir an durdum.

Koyu kestane rengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Uzun ekose bir etek ve lacivert bir bluz giymişti, topuklu ayakkabılarının altı çamur içindeydi. Ona bakmak bir gölgeye bakmak gibiydi. Uğursuz bir şekilde değil, gün doğmadan önce bir dağın serin gölgelerine bakmak gibi, yumuşak ve narin.

Ama o kara gözlerdeki acı yumuşak ya da narin olmaktan çok uzaktı. Odanın öbür ucundan bile fark edebilirdim.

Bir barın karşısından.

Seramdan defolup gitmesine ihtiyacım vardı. "*Sen kimsin ve ne yapıyorsun?*"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NOR A

GÖKYÜZÜ, yağacağı kesin olan yağmurun habercisi gibi gümbürdüyordu. Günlüğüme son notlarımı karaladım ve sonra arkama yaslanıp pencereden dışarı baktım. Her şey griydi, ama bu sadece ormanın yeşilliğini zengin ve yemyeşil yapıyordu.

"Yürümeliyim," dedim kendi kendime.

Çayım soğumuştü ama yine de sandalyemden kalkıp gerinmeden önce çayımı bitirdim. Kanepenin üzerinde yarı açık bir kutu duruyordu ve ben de odayı geçip ona doğru ilerledim, şemsiyemi bulana kadar sayısız nesneyi karıştırdım. Metal çubuklardan biri hafifçe bükülmüştü ama işimi görürdü.

Öğleden sonra dışarı çıktım. Hava serindi, giydiğim uzun paltodan içeri sızıyordu. Buradaki kıştan şimdiden korkmaya başlamıştım.

Memurlardan ya da Dekan'dan başka soru gelmemişti. Jacob'ın da belirttiği gibi, katil arayışı çoktan hızını kaybetmiş gibi görünüyordu. Ölümle ilgili söylentiler okült bir nitelik kazanmıştı. Dekan diğer personele korkulacak bir şey olmadığı konusunda güvence verdi.

Ona inanmamıştım.

Ne olursa olsun, bu durum hayatımı durdurmuyacaktı. Haftanın büyük bir bölümünü kulemi ve ofisimi düzenleyerek, birkaç gün içinde başlayacak olan kurslar için okuyarak geçirdim. Psikolojinin ilkelerini tekrar tekrar gözden geçirdim, her ne kadar bilgiler zihnimde sürekli canlı kalsa da.

Yağmur yağacağından emin olmama rağmen, kendimi delirtmeden önce ayaklarımı uzatmam ve kuleden çıkmam gerekiyordu. Ve *Av* ile akşam yemeği yemeden önce.

Bu gece üçüyle birlikte nasıl geçeceğini görmek ilginç olacaktı. Jacob'ın bana yaptığı uğursuz uyarıdan o zamandan beri kurtulmuştum ama yine de geceleri ara sıra çılgınlık duyabiliyordum. Bunun muhtemelen bir tür hayvan ya da ormanda aptallık yapan öğrenciler olduğuna karar vermiştim. Hiçbir zaman partilere gidecek türden bir öğrenci olmasam da, yine de partilerin olduğunun farkındaydım.

Ayaklarım nereye gitmek istediğimi biliyor gibiydi. Üst pencereyden görebildiğim seraya gelene kadar dolaştım.

Burada, önümde, uzaktan görüldüğünden daha az çekici ve daha uğursuzdu. Pencereyi taşıyan metal kirişler paslanmıştı ve camların üzerinde içeriği görmeyi zorlaştıran sisli bir tabaka vardı. Yerde sürünen sarmaşıklar, dikkat etmeyenler için tehlikeli bir labirent oluşturuyordu. Mantarlar, ardına açık olan kapının her iki yanında filizlenmişti, çekici bitkiler beni bir pervane gibi alevin içine çekiyordu.

İçeri adımımı attığımda omurgamda bir ürperti belirdi. "Alo?" diye . Cevap gelmedi. Sesim yankılandı, benden uzaklaştı.

Toprak kokusunun üzerinde ilk fark ettiğim şey narenciyeydi. Sol tarafımda küçük bir masa ve üzerinde elle boyanmış porselen bir tabak duruyordu. Bir portakal ikiye bölünmüştü ve birkaç küçük kaplumbağa kelebeği meyvenin üzerinde dinleniyor, uzun dilleriyle suyunu yudumluyordu.

"Burada kimse var mı?" Tekrar seslendim.

Cevap yok. Yavaşça yaklaştım, onları incelemek için eğildiğimde kelebeklerin hemen uçup gitmemesine sevindim.

İçinde yaşadıkları dünyayı umursamadan sadece var olabilmelerini ve bir şeylerden beslenebilmelerini kıskanıyordum. Ağzım sulandı. En son ne zaman portakal yediğimi hatırlamıyordum.

"*Sen kimsin ve ne yapıyorsun?*"

Derin ve hırçın sesle irkilerek arkamı döndüm. Ani hareketim kelebeklerin dağılmasına neden oldu ve benimle Profesör Alec Briar olduğunu bildiğim karanlık gölge arasında dönmeye başladılar.

Çelik grisi gözleri, sanki varlığının baş belasıymışım gibi bana dikilmişti.

Burada, kendi ortamında, onu barda gördüğümde çok daha rahat giyinmişti. Siyah bir pantolon ve işçi kıyafeti giymişti.

Gömlek, üzerinde kirden lekelenmiş bir önlük. Ceplerinden birinden mor çiçekler fıskırıyordu, bu da onun tavrıyla çelişiyordu.

Midem yavaşça, derin bir şekilde çekildi. Dağınıktı, ama tanrılar tarafından tasarlanmış olabilecek bir dağınıklıktı. Yüzü çok güzeldi ama yüzünde bir soğukluk, beni kışkılandıran bir inatçılık vardı.

Ensem bardaki gibi karıncalandı. "Sadece dolaşıyorum," dedim. "I-"

"Öğrencilerin buraya girmesi yasaktır."

Belli ki beni hatırlamamıştı. Kaşlarımı kaldırdım. "Ben öğrenci değilim. Ben bir profesörüm," dedim sertçe. Kaşları birbirine yaklaştı. "Profesör Nora Woulfe. Psikoloji."

Elimi uzattım ve sanki onu vurmak için doldurulmuş bir tabancaymış gibi öylece baktı. Kıpırdamadan durdum, elimi sıkmasını bekledim ama onun yerine parmağımın ucuna bir kelebek kondu.

Kanatlarını yavaşça çırpı.

Alec ellerini arkasına koydu, ben kana benzeyen kırmızı lekeleri fark etmeden önce. "Ellerim şu anda titremek için uygun değil. Ne istiyorsunuz Profesör Woulfe? Bu hafta trajediler düşünüldüğünde, yalnız dolaşmak pek akıllıca görünmüyor."

Utanarak elimi indirdim, bakışlarım kelebeği takip ederek seranın karanlık yolundan aşağıya doğru sürüklendi.

"Bir tur atmak istiyorum," dedim boğazımı temizleyerek. "Üniversitede yeniyim ve çevreyi tanımak istiyorum."

"*Arazi*," diye homurdandı, "konservatuarımın dışında var, içinde değil. Eğer bir tur atmak isterseniz, eminim çoğu gün düzenledikleri öğrenci turlarından birine katılabilirsiniz."

Ona kaşlarımı çattım. "Her zaman böyle misafirperver misin, yoksa akademik bir alanda çalışan bir kadın olmam mı seni rahatsız ediyor?"

"Senin bir sikin olsa bile ben yine de bu kadar çekici olurdum. Defolun Profesör Woulfe ve bir daha gelmeyin. Asla. Burada istenmiyorsunuz. Burası zehirle dolu, en ölümcülü de benim."

"Bu bir tehdit mi?" Fısıldadım.

Gök gürültüsü duvarları sarsacak kadar yüksek sesle yuvarlandı. Yağmur yağmaya başladı, acımasızca yağıyordu. Gözleri soğuk, hesapçı bir hal almıştı ve tek düşünebildiğim Alec Briar'ın bir katilin gözlerine sahip olduğuydu.

"Evet, öyle. Gidin. *Şimdi*."

Çenem düştü ve orta parmağımla ona hiç de hanımefendiye yakışmayan bir hareket yapacaktım ki duraksadım. "Gitmeden önce bir portakal istiyorum."

"Bir *ne*?" Öfkesi bana üstünlük sağladı.

Masanın üzerindeki portakalı işaret ettim. "Turunçgiller. Ben de bir tane istiyorum. Hayır,

İki. Sonra da gideceğim."

"Ciddi olamazsın."

"Ölümçül," diye cevap verdim.

Başını salladı ve nefesinin altından küfrederek büyük yaprakların ve dalların arasından bir patıkaya doğru yürüdü. Beklerken kollarımı kavuşturdum. Birkaç dakika içinde elinde iki olgun portakalla döndü. Portakalları ondan aldım, şemsiyemi kaptım ve yağmura doğru adım attım.

Kapıyı, cam duvarların tekrar sallanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çarparak kapattı.

Louis, Harold ve Jacob'ın onu bu kadar hor görmesine şaşmamalı.

OceanofPDF.com

NOR A

Diğer profesörlere ait sıra sıra evler beni kıskandırdı. Onların bahçeli ve daha fazlasına sahip evleri varken, ben soğuk ve yıkık dökük bir kuleye düşmüştüm. Bisikletimi park edip Harold'un ön bahçesine açılan demir kapıdan geçerken dudaklarımı büzerek kaşlarımı çatmıştım.

Alec'le karşılaştıktan sonra eve gitmiş, portakal yemiş ve Twine'a dönmeden önce yağmurun dinmesini beklemiştim. Taş basamakları çıkıp kapıyı çaldım ve etrafıma bakındım.

Açıldı. Harold bana geniş bir sırıtış attı. "Geleceğinden emin değildim," dedi.

"Peki neden yapmayayım?" Ben sordum.

"Düşündüm ki belki siz üç bizi sizin ile analiz etmişsinizdir.

psikolojik yetenekler."

"Onlar yetenek değil-"

"Sana takılıyorum," dedi. "İçeri gel."

Dilimi tuttum ve içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapattı ve gözlerim büyüdü. Kasaba evleri kuleden çok daha güzeldi, bu şaşırtıcı değildi ama Dekan'ın benim adıma yaptığı anlaşmaya giderek daha fazla kızmaya başlamıştım.

Ve üç profesör daha öldü.

Yerimin değiştirilmesini istesem kabalık mı etmiş olurum? Ve gerçekten istiyor muydum yoksa sadece kızmak için bir konu mu seçiyordum?

Briar kesinlikle kaba olmayı umursamıyordu, peki ben umursamalı mıydım? "Jacob ve Louis burada. Yemek de birazdan hazır olur."

Koridorda bir hizmetçiye gözüm ilişti ve kaşlarımı kaldırdım. "Burada maaşının ne kadar olduğunu merak etmeye başladım."

Kıkırdadı. "Tam bir öğretmen maaşı, ama bana yemek yapan biri olmazsa açlıktan ölürüm."

"Sizin için ne kadar üzücü."

Harold yine sıırttı. "Oh hadi ama. Birinin senin için yemek yapmasını istemez miydin?"

Jacob koridorun sonundaki bir kapıdan çıkarken ona cevap vermedim. "Profesör Woulfe," diye selamladı.

Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Profesör Wright."

Harold aramızda bir bakış attı ve homurdanarak beni koridora doğru götürdü. Salona girdik ve her şeyi içime çektim. Halı, perdeler ve kanepeler koyu bordoydu. Harold'ın zaman içinde topladığı belli olan küçük eşyaların bolluğu dikkat çekiciydi; yontulmuş büstlerden, zanaatkâr masalarının ve dolaplarının üzerinde tehlikeli bir şekilde duran vazolara, köşede tozlanan piyanoya ve önümdeki küçük çay masası hariç her yüzeye dağılmış sayısız hava gemisi çizimine kadar. Duvar kâğıdı bej ve sarıydı, sayısız resim tarafından gizlenmişti. Harold'ın evinin eklektik olmasına şaşırmamalıyım.

Louis çoktan oturmuştu, ayaklarının dibinde bir yığın kitap ve kâğıt vardı. "İyi akşamlar," diye selamladı başını kaldırmadan.

"Birileri çok hüzünlü," diye gözlemledim.

İçini çekti ve burnunun kenarını ovuşturdu. "Bu dönemki öğrencilerim aptal."

"Neyi inceliyorsun?"

"Ödevlerin yaz tatilinde yazılmasını istemiştin," dedi. "Bu onun ilk hatasıydı," diye ekledi Jacob.

"Onları okuyorum. Bazı el yazıları zor okunuyor ve daktilo kullananlar için kağıtlar nemli olduğundan mürekkep akmış. Kahrolası İskoç yağmuru."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır," diye araya girdi Jacob. "Etmiyor. Bir daha asla başka bir profesöre yardım teklif etme, Woulfe. Bu senin bize yemek pişirmenle eşdeğer."

Keskinliği beni şaşırttı. Louis elini salladı. "Huysuzun teki. Ama aynı zamanda haklı. Ayrıca sen psikoloji okuyorsun, felsefe değil."

Sırf sizin var olmadığını düşündüğünüz şeyleri görebildiklerine inandıkları için herkesi başarısızlığa uğratırsınız."

"Yapardım," diye kabul ettim. "Buna halüsinasyon görmek denir. Sen halüsinasyon görüyor musun, Louis?"

"Cevap vermeyeceğim yoksa beni bir masaya bağlar ve kötü makinelerinizden biriyle zihnimi ölçersiniz."

"Saçmalama. Bir zihni bir makineyle ölçemezsiniz."

Ben kanepeye doğru ilerlerken Jacob ve Harold kıkırdadı. Oturdum ve düşüncelerim tekrar Alec Briar'a döndü. Neden bu kadar... sinir bozucuydu? Kaba mı?

Neden onu aklımdan çıkaramıyordum? Belki bakışlarındaki soğukluktan ya da beni tehdit edişindeki rahatlıktan, ama merakımı uyandırmıştı.

"Bir sorum var," dedim tereddütle.

"Tamam," dedi Harold. Bir şişe kırmızı şarap ve üç bardak alıp önümdeki masaya koydu.

Jacob diğer sandalyeye kayd. "Alec Briar. Onun olayı ne?"

Üçü de sinirlendi. Louis bile kâğıtlarından başını kaldırıp baktı, kaşları havaya kalktı ve alnı kırıştı.

"Ayrıntılara girmeniz gerekecek," dedi Jacob.

"Daha önce yürüyüşe çıkmıştım ve seraya doğru yürüdüm. Kapı ardına kadar açıldı ve ben de içeri girdim. Bir anda ortaya çıktı ve gitmem için bana bağırdı. Tam bir pislikti," diye haykırdım Harold ikimize birer kadeh şarap doldururken.

"Seni tehdit etti mi?"

Onlara söyleme. Bir an tereddüt ettim ama o anda içimden bir ses üçüne de güvenmediğime karar verdi. Henüz değil. "Hayır," diye yalan söyledim. "Bana sadece çıkmamı söyledi. Ve ellerinde kan vardı."

Harold omuz silkerek, "Bahçıvanlık zor iştir," dedi. "Belki de kendini kesmiştir."

Beni kovma şeklinden hoşlanmamıştım. Koltuğumda kaskatı kesildim ama Jacob araya girdi.

"Parmaklarında kan gördüğüne emin misin?"

"Evet," dedim. "Sadece garipti. Ve ben ona hiçbir şey yapmadım. O gece bara gitmeden önce onu hiç görmemiştim."

Louis homurdandı. "Ben olsam onun hakkında çok fazla düşünmemeye çalışırdım, Woulfe. Briar iyi muhafaza edilmiş bir üniversite gizemi olmasıyla ünlüdür, ama

onun kötü tarafında olmak."

"Ama neden bu kadar kızgın? Neden bu kadar... yıkıcı? Eğer gerçekten Dekan'ın gözdesi ise, böyle davranmasına gerek yok," dedim.

Tehdidini tekrar düşündüm.

Kesinlikle ciddiye.

"Bu birinci sınıf değil. İsterse kaba davranabilir. İngiliz görgü kurallarının belli oluyor," dedi Louis omuz silerek.

Alec'in gri gözleri zihnimde parladı ve sertçe yutkundum. Şeytan çok güzeldi.

"Ondan uzak dur," dedi Harold bana bir bardak kırmızı uzatırken. "Ve iyi olacaksın. Hepimiz ondan uzak duruyoruz ve iyi oluyoruz."

Bir nefes verdim ve kadehimi çevirerek şarabı kokladım. "Çok iyi o zaman. Peki, beni neden yemeğe davet ettin?"

"Arkadaş edinemiyor musun?" Louis sordu.

"Kabul edebilirim. Ama bir şey istemedikleri sürece erkekler kulübüne o kadar kolay kabul edilmiyorum. Ve hiçbirinizle seks yapmayacağım."

Harold ve Louis bir yudum aldıklarında tıkandılar ve Jacob başını salladı. Bunların hepsi defalarca gördüğüm tepkilerdi, rahmetli amcamdan da aynı türden hüngür hüngür ağlamalar duymuştum. Bir açıdan bu beni eğlendiriyordu.

Böyle anlarda bende bir sorun olup olmadığını merak ederdim. Jacob ciddiye, "Seni bu yüzden davet etmedik," dedi.

Louis ile bakıştılar. Orada konuşulmayan bir şey vardı, ancak ne olduğunu kesinlikle bilmiyordum.

"Benim tipim değilsin, Woulfe," diye tersledi Louis. Alnındaki damarlar kızgın olduğunu gösteriyordu ama umurumda değildi.

"Yeterince itaatkâr değil misin?" Ben de

karşı çıktım. "Bu birçok nedenden biri."

Harold geri döndü ve elini kaldırdı. "Seninle yatardım ama bu pek profesyonelce olmazdı ve ben sadece arkadaş olarak gayet iyiyim. Madem açık konuşuyoruz."

"sözlülüğünüzü takdir ediyorum," diye kıkırdadım ve biraz olsun rahatladım.

"Biz *gerçekten* sadece arkadaşınız olmak istiyoruz," diye ekledi. "Bakış açınızın zaman zaman bizim için aydınlatıcı olabileceğine inanıyorum."

Onun sözleri ve üçünün bakışları beni yine şaşırtmıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şey..." diye devam etti, tam da daha önce gördüğüm hizmetçi kapıya geldiğinde.

"Efendim, yemek hazır."

"Mükemmel," dedi Harold, ellerini kızın sıçramasına neden olacak kadar yüksek sesle çırparak. "Hadi yiyelim."

"Tamam ama beni yönlendirmiyorsun," dedim ayağa kalkıp onları takip ederken.

Bu işin peşini bırakmayacaktım. Belki de hafta boyunca hissettiğim hayal kırıklığı, sinir ve beklentiydi. Tam olarak emin değildim ama burada kimseye güvenmiyordum. Arkadaş canlısı görünseler bile.

Belki bu benim bir kusurumdu, belki de sadece bilgelikti. Her iki durumda da kendimi analiz etmek için zaman ayırmayacaktım. salondan çıkıp koridordan yemek odasına kadar takip ettim.

Bir profesör için beklediğimden çok daha fahiş bir akşam yemeği hazırlandı. Taze ekmek, şalgam, küçük sosisler ve fasulyenin yanında patates, havuç ve daha fazlasını içeren bir kase et yahnisi vardı. Ortada tatlı çörekler ve marmelatla dolu bir tabak duruyordu. Belki de iştahlarını hafife almış olsam da dördümüz için hepsi çok fazlaydı.

Bu noktada vardığım sonuç Harold'ın bağımsız bir servete sahip olduğuydu. Bar ortamı dışında, Louis ve Jacob'ın ona nasıl bağlı olduklarını görebiliyordum, Jacob bir bakıma daha isteksiz görünse de.

Onları analiz etmeyi bırak.

Ama elimde değildi. Zaten bu yüzden pek arkadaşım yoktu. Beynimin bir kısmını kapatamıyordum... ne için? Kusurları mı? Hastalıklar? Uyumsuzluklar?

"Bu harika görünüyor," dedim.

"Öyle," diye kabul etti Jacob. "Ev sahipliği için teşekkürler, Harold."

Masanın başına oturduğunda solmuş olsa da yumuşak bir gülümseme verdi. Jacob ve Louis karşıma oturdular.

"Öyleyse devam et," diye dürttüm. "Nasıl bir bakış açısı sunabilirim?"

"Açık fikirli olmalısın," dedi Harold. "Belki de Jacob yemek yerken açıklamak en iyisidir. Seni tercih ediyor gibi görünüyor."

Jacob'ın bakışlarına karşılık vererek kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Ama daha önce gördüğüm yumuşaklık gitmiş, yerine midemi bulandıran bir gerginlik gelmişti.

"Londra'dansınız, değil mi? Rüyalar ve buhar şehri," diye başladı.

"Öyleyim," dedim.

"Peki ya size şehrin de kâbuslarla dolu olduğunu söylesem? Ve dünyamızın görüldüğü gibi olmadığını."

Bir cevap bekliyor gibiydi, bu da beni rahatsız etti. "Devam et ve başla."

"Sadece merak ediyorum, hiç bir şey duydunuz mu ya da gördünüz mü?"

Üçü de beni inceledi, ben de onları inceledim. "*Bazı şeyler* duydum, evet, ama bunların hepsi sadece söylenti. Londra'nın iki canavar çetesi arasında bölündüğü söyleniyor. Çeteler tarafından bölünmüş olabileceğine inanıyorum, ama kesinlikle insandan başka bir şey değiller. Gerçekle hiçbir ilgisi yok."

"O kadar emin misin?" Louis cevap verdi.

"Ve senin ailen... Woulfe ailesi."

Zihnimde alarm zilleri çaldı. "Evet. Peki ya onlar?"

Jacob, "Onların tuhaf ölümlerinde *başka* bir şey olduğu fikrine bu kadar direnç göstermenize şaşırdım," dedi. "Dünya hakkında her şeyi bilmiyoruz."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedim. "Aileme gelince, hepsi *tuhaf* bir şeyle ilgisi olmayan çok sayıda nedenden ötürü öldü ve bu seni de ilgilendirmez."

"Woulfe ailesinin neredeyse tamamen ölmüş olmasını tuhaf bulmuyor musun? Senin soyunun durumu böyleyken canavarlara nasıl inanmazsın Nora?"

"Benim *çizgim* mi?" Öfkelen dim. "Canavarlara inanıyorum, ancak onlar insandan başka bir şey değil. İnsanların herhangi bir mitolojik yaratıktan çok daha iğrenç şeyler yaptığını gördüm."

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama mücadeleyi hızla kaybediyordum. Şiddet dolu düşünceler bir an için zihnimden aktı ve netlikleriyle beni şaşırttı. Bıçak tabağımın yanında parlıyordu, temiz ve dokunulmamıştı. Gerektiğinde kullanması kolay bir silah olacaktı.

"Yani hiç aile sırrı yok mu?" Harold sordu.

Hiç yoktu. Bunu söylemesi bile içimde çılgılık atma isteği uyandırdı. Bu tür bir sorgulamayla ilk kez karşılaşmıyordum, sonuncusu olacağından da şüpheliydim. İnsanlar basit gerçeklerde her zaman daha fazlasını arardı. Gerçek şuydu ki ailem ölmüştü ve bu da her şeyin sonuydu. Dinlenmek için mücadele etmekten zaten bıkmıştım ama bir de böyle alay edilmek...

Beni masalların var olduğuna ikna etmeye çalışmaları.

"Hangi sırrı ima ettiğinizi bilmiyorum, ama hiçbir şey yok. Canavarlar diye bir şey . Orada oturup bana aksini söyleyemezsin."

Louis omuz silkti. "Şaşıracaksın."

Alay ettim. Ciddi miydi? Şaşkınlıkla üçüne tekrar baktım.

Kesinlikle *bir şeye inanıyorlardı*.

"Dördümüz de bilim insanlarıyız, mantıklı düşünen bireyleriz ve buraya öğretmek için geldik. Canavarlar, atalarımızın karanlıkta fısıldadıkları, çocuklarını korkutarak uslu durmalarını sağlamaya çalıştıkları yaratıklardan başka bir şey değildir. Folklor. Peri masalları."

Louis, "Her masalın içinde gömülü bir gerçek vardır," dedi. "Onlar birer benzetmedir. Ancak canavarlar bundan çok daha fazlasıdır çünkü gerçek ve ölümcüldürler."

"Size kampüsteki ölümlerden bahsetmiştik," dedi Harold. "Çünkü burada *canavarlar* var."

"Meslektaşlarımıza böyle mi olduğunu düşünüyorsunuz? Bir canavar onları ele mi geçirdi?"

Sessizlikleri cevaplarıydı. Bu kadarı yeterdi.

Kendimi daha fazla buna maruz bırakmayacaktım. Kaba olup olmaması umurumda değildi ama onların arkadaşı olamayacağım açıktı.

Üçünün de bana bunları söyleyebileceklerine inanmaları ve benim de buna inanmamın beklenmesi beni çok uzun zamandır hissetmediğim bir düzeyde çileden çıkardı. Masadan ayağa kalktım. "Bu çok saçma," dedim başımı sallayarak.

"Nora," dedi Jacob yumuşak bir sesle. "Gerçeği söylüyoruz-"

"Dur. Bunu duymak istemiyorum," dedim kararlılıkla. "Bu, bir yüksek öğrenim kurumundaki üç profesör için temel bir yetkinlik olmasını beklediğim ampirik düşünceye aykırıdır. Orada oturup bana *canavarlara* inandığınızı söyleyemezsiniz."

"Onlar gerçek," diye ısrar etti Harold. "Gerçek olduklarını biliyoruz-" "Bana *kanıt gösterin*," diye karşı çıktım.

Oda tekrar sessizliğe gömüldü.

Alay ettim. İstedğim şey zaten imkânsızdı. Onlardan bana canavarların var olduğuna dair kanıt sunmalarını istiyordum ama mantıklı olan herkes canavarların var olmadığını biliyordu. Onlar bir masaldan, mitolojiden ya da folklordan başka bir şey değildi.

Başımı iki yana salladım, onlarla arkadaş olmaya çalışmak için zaman ayırdığım halde bana bir oyun oynamaya çalıştıkları için tamamen iğrenmiştim.

Kendimi aptal gibi hissettim. Yanaklarım alev yanıyor, kanım kaynıyordu. "Affedersiniz," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Kapıya doğru döndüm, hemen çıkıp eve gitmeye kararlıyım. Bu gece hiç yaşanmamış, bu gün de hiç yaşanmamış gibi davranacaktım.

Alec Briar ve gizemli *Hunt* arasında, St. Thorn'daki ilk haftam bana her şeyi sorgulattı. Neden kendimi yıllarca beceriksiz, asabi piçlerle uğraşmak zorunda bırakacaktım ki? Amcamdan kalan bir servetim vardı ve kendi araştırmamı finanse edebilirdim.

Harold, "En azından akşam yemeğini bizimle birlikte bitir," diye ısrar etti.

"Hayır," dedim. Çoktan harekete geçmiş, kapı aralığına doğru ilerliyordum. Bir el koluma dolandı ve Jacob beni hızla geri çevirdi.

Omuzlarıma tutundu, gözleri yanıyordu ve karanlıktı. "Lütfen bizi dinle," dedi ısrarla. "Seni korkutmaya ya da kandırmaya çalışmıyoruz, seni uyarmaya ve güvende tutmaya çalışıyoruz. Bu yerde tehlikeli ve şeytani şeyler var."

"Çek ellerini üzerimden," diye hırladım.

Bir an bana tutundu ve sonra bırakarak kenara çekildi. "Ormandan uzak dur, Nora," diye fısıldadı. "O seni istiyor. Bir şeyler oluyor-"

"Benden uzak dur."

Yüzündeki üzgün ifade bende suçluluk duygusu uyandırdı. Onun arkadaş olmak istiyordum ama bu şekilde alay edilmeyi kaldıramazdım. Kapıdan hızla çıktım ve arkamdan çarparak merdivenlerden bisikletime doğru indim.

Sokaktan geçen öğrenciler meraklı bakışlarla beni süzüyorlardı. Hepsini görmezden geldim. Bisikletime bindim ve yola çıktım. Karanlık beni takip ediyordu, ben kuleye doğru ilerledikçe gölgeler uzuyor ve derinleşiyordu.

Bu, hayatım boyunca karşılaştığım en sinir bozucu durumlardan biriydi. Kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Beni gerçek olmayan bir şeye inandırabileceklerini sanıyorlardı. Sanki kendi akli olmayan bir kadınmışım gibi. Başımı salladım, pedalları daha hızlı çevirirken içimden küfrettim.

Beni *istiyor* derken ne demek *istemişti*? Kimdi *o*?

Ateş ışığı zihnimde dans ediyordu ve sanki daraltılıyormuşum gibi hissediyordum. Ciğerlerim yanıyordu. "Kahretsin," diye hırıldadım, ağaçlardan oluşan tünelde yavaşladım.

Zar zor nefes alabiliyordum. Zihnim daralıyormuş gibi hissediyordum ve içimden çılgılık atarak her şeyin durmasını diliyordum. Her şeyin *durmasını* diledim.

Kenara çektim, hâlâ nefes alıyordum. Kendimi bu şekilde zorlamamalıydım ama kaçma ihtiyacı o kadar baskındı ki. Yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım ve sonra çimlere uzanıp gözyaşlarımı sildim.

Siktir et erkekleri. Onlarla uğraşmaktan çok yorulmuştum. Olmak istediğim kişi olamayacağımın söylenmesinden ya da cinsiyetimle ilgili pasif agresif sözler duymaktan çok yorulmuştum. Odadaki en zeki kişi olduğum halde en aptalmışım gibi davranılmasından bıkmıştım. Ve mikroskop altındaki lanet bir böcek gibi incelenmekten bıkmıştım.

"kes," diye azarladım kendimi.

Kazanmalarına izin veremezdim.

Bir hışırtı dikkatimi çekti. Kafamı kaldırdım ve kıpırdamadan durdum.

Yolun karşısında, bu tünelin diğer yarısını oluşturan yeşilliklerin ve ağaçların derinliğinde bir şey beni izliyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

NOR A

"HALLEDİYORUM," diye fısıldadım. "Bu gerçek değil. Zihnimin durumu değişti ve..."

"Tam olarak neyden değiştirildi?"

Ses derin ve tınılıydı, sarı gözler kırpışırken içime bir ürperti gönderdi. Yapraklar hışırdarken ayın karardığına ve bir canavarın ortaya çıktığına yemin edebilirim. Kıpırdayamadan donup kalmıştım, izlerken hareket edemiyordum. Hem dehşet hem de entrika ağzımın kurummasına, kalbimin çarpmasına neden oldu.

Ağaçlar ona yol açmak için hareket ediyor gibiydi. Aslında, etrafımızdaki tüm dünya sanki bir tanrıymış gibi ona tepki veriyor gibiydi. Vücudu mantar, ağaç kabuğu, liken ve sarmaşıklardan oluşuyordu ve hepsi bir araya gelerek korkunç, insansı bir figür oluşturmuştu.

"Halüsinasyon görüyorum," diye tekrarladım.

Olmak zorundaydım. Karşımdaki varlığın mantıklı bir açıklaması yoktu. Avucumu sertçe çimdikledim, acı bunun bir rüya değil, gerçek olduğunun işaretiydi. Öyle görünse bile bu gerçek olamazdı.

Profesörlerin söylediği her şey beni daha önce inandığımdan daha derinden etkilemiş olmalı.

"Sen imkânsızsın," diye homurdandım.

Ondan alçak bir kıkırdama yankılandı. "Tepkiniz şaşırtıcı."

"Sen gerçek değilsin," diye fısıldadım sarmaşıklar yumuşak toprak yoldan bana doğru süzülürken.

Koş, koş, koş.

İçgüdülerim ılık atıyordu ama yine de hareket edemiyordum. Sistemimdeki tüm dehşet büyüyor, benim gibi biri için çok ama çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyordu.

Merak.

Ona baktım, her ayrıntıyı not ettim, hepsini hafızama işledim. Hayal gücüm ve önümdeki canavarca yaratık, kaçmam için bana yalvaran içgüdülerimi dinleyemeyecek kadar ilgimi çekmişti.

"Ben çok gerçeğim," diye fısıldadı.

Önümde durana kadar gittikçe büyüyerek ilerlemeye devam etti. Ağır bulutlar ayı kapatmıştı ama karanlıkta bile yüzünün şeklini seçebiliyordum. Köşeli ve tuhaftı, istiridye mantarına benzeyen bir şey başının üzerinde büyüyordu, ta ki ko boynuzları gibi geriye kıvrılan çıkıntılı boynuzlar belirene kadar. Parmaklarından uzun, keskin pençeler uzanıyordu, derisi ağaç kabuğı gibi pürüzlüydü. Karanlık, ondan büyüyen sarmaşıklarla iç içe geçerek ince dallar halinde uzanıyordu.

Karanlık bir orman tanrısının önünde yere serilmiştim. Hem korkutucu hem de büyüleyici bir susuzlukla içime bakan gözleri olan doğal bir fae'nin merhametine kalmıştım.

Yüzü benimkinin tam önüne gelene kadar alaldı. Sertçe yutkundum, nefesim dengesizdi. Kokusu bana mevsimin ilk yağmurundan sonraki bir orman yolunu hatırlattı, davetkâr ve sıcak olan zengin hayvan kokusu. Ağzım sulandı. Dudaklarını araladı ve keskin dişleri ortaya ıktı.

"Sen gerçek olamazsın," diye fısıldadım.

"Beni hatırlamıyor musun?" diye sordu. Derin bir mırıltı çıkardı. "Sanırım insan sana verdiği iksirle iyi iş çıkarmış."

Zihnimde alarm zilleri çaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Sadece gülümsedi, dudakları sadistçe kıvrılıyordu. "Neden korkmuyorsun?" "Senden daha korkutucu kâbuslar gördüm." Bu tamamen bir

Yalan. Hayatımda kabuslarımın bundan çok daha çılgın canavarlarla, beni yutmak isteyen canavarlarla dolu olduğı dönemler olmuştu. Onların gerçek olmadığını bilmek, aklımı başımda tutan tek şeydi. Tıpkı şu an olduğı gibi. "Ve sen de gerçek değilsin."

Cinayetler ve Av ile yaptığım konuşmalar hayal gücümü manipüle etmişti ve yükselen duygularım da bunu beslemişti. Zihnim çılgına dönmüş, önümde gördüklerimi haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Başını eğdi ve sonra elini yavaşça kaldırarak pençeleriyle yüzümü kavradı. Keskin uçları yanağıma bastırdı ama asla derimi delmedi. "*Kanıt* arıyorsun."

Bu bir soru değildi. Sarsılmamaya dikkat ederek başımı salladım. ""

"Pençelerimi teninde hissetmek yeterli değil mi?"

"Zihin zekidir."

"Anlıyorum," diye

mırıldandı.

"Sen bir canavarsın ama yine de bir erkek gibi konuşuyorsun."

"Ama ben insan değilim," diye karşı çıktı. "Ve sen köyden uzakta, karanlıkta, seni yiyip bitirebilecek bir canavarın merhametine kalmışsın. Bunu biliyorlar mı?"

Pençelerinin uçları daha sıkı bastırdı. İğneye benzer acıyı bir zevk dalgası izledi ve ben şaşkınlık ve şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım. Yine de kan akıtmamaya dikkat ediyordu. Koyu yeşil sarmaşıklar dudaklarım şokla ayrılana kadar vücudumu sarmaya devam etti. Bir sarmaşık filizi uyluklarımın tepesine bastırarak beni okşadı.

Bu zevk beklenmedikti. Bir canavardan hissedebileceğim her şeyin dışında -korku, dehşet, hatta öfke- ihtiyaç duymak en son tahmin edeceğim şeydi.

Kendimi eğilirken buldum, yumuşak bir inilti beni terk etti. "Ne yapıyorsun?"

Asma bana sürtünmeye devam etti. Bir diğeri bluzumun içine girdi ve göğüslerimi avuçlayarak içime daha fazla zevk akıttı.

Bir anda orgazm oldum ve geceye doğru çılgılık attım, sadece onun dokunuşuyla yıldızları görüyordum. Beni bırakmadan önce çimlerin üzerinde eriyene kadar bekledi.

"*Kanıt*," dedi.

Gözümü kıptım ve o gitmişti.

Neydi o?

Kaslarım gevşerken nefes nefese kaldım. Gerginliğin boşalması muhteşem ötesiydi. Daha önce hiçbir erkek beni böyle hissettirememişti. Birkaç dakika boyunca yolun kenarına yayıldım ve geri dönmesi gibi saçma bir dilekle oynadım.

"Halüsinasyon," diye fısıldadım kendi kendime. "Gerçek değil. O gerçek değildi."

Sertçe yutkundum ve saçlarımdaki yaprakları toplayarak yavaşça doğruldum. Nihayet ayağa kalkana kadar birkaç dakika geçti. Titriyordum ama kesinlikle korkudan değil.

Az önce her ne yaşıadıysam, korkmamak için aptal olmak gerekirdi. Hatta belki de kuruntuluydum. Mantık kaldırıyor, zihnimin olduğuna inanmak istediği şeylere karşı koymaya çalışıyordu.

Ya bu sadece erotik bir hayalse? Bu hafta kendime bakacak zamanım olmamıştı. Belki de biriken cinsel hayal kırıklığı bir canavar tarafından perişan edilme fantezisiyle karışmıştı.

Bisikletime geri döndüm ve onu aldım, üzerine bindim ve tekrar yola çıktım. Birkaç dakika içinde kulemin ağır kapısından içeri adımımı atıyor ve arkamdan kilitliyordum.

Thorn Tower birdenbire soğuk ve yalnız hissettirdi. Mutfak masama gidip bir kibrit çıkararak önce oradaki mumu, sonra şömine şöminesinin üzerindeki üç mumu, sonra da minderli bir sandalyenin yanındaki yan sehpanın üzerindeki dördüncü mumu yaktım. Açık alevlerin varlığı endişemi artırıyordu ama onların ışığına ihtiyacım vardı. Lambaların yakında satın alınması gerekecekti ama mumlar şimdilik işimi görüyordu, özellikle de kulenin ne kadar eski olduğu düşünülürse. Harold'ın şehir evini kıskançlıkla düşündüm ve sonra üzerinde durmamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Zaten komşu olmak istemiyordum, gerçi onun evinin güncellenmiş olanakları ve sıcaklığı benimkini daha da soğuk hissettiriyordu. Belki de yalnızlık hissini hafifletmek için bir evcil hayvan almalıydım. Boynunda gördüğüm tırmığa bakılırsa, onun kedisi gibi olmasa da. Bekle...

Kedisi yoktu.

Bu düşünce beni etkiledi ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. Bu gece fark etmediğim boynundaki çizimin bir kediye ait olduğunu iddia etmişti.

Ama kedisi yoktu.

Bu çok küçük bir tutarsızlıktı ama ondan, Louis'den ve Jacob'dan gerçekten şüphe duymama yetti. Sırlar ve gizemler üst üste yığılıyordu ve ben henüz bir haftayı bile doldurmamıştım. Önümüzdeki Pazartesi gününün stresi, belki de üç profesörün satmaya çalıştığı inanılmaz saçmalıklarla birlikte beni etkiliyordu.

"Sadece bir rüya," diye fısıldadım kendi kendime.

Sarmaşıkları tekrar hayal ettiğimde omurgamda bir ürperti oluştu. Ama ağaçlardan oluşan tünelde her ne oluyorsa bir daha olmadı. Çok odaklansam bile böyle bir görüntü yaratamıyordum.

Mutfak masasına oturup bir parça ekmek kestim, üzerine tereyağı sürdüm ve orada duran deri günlüğümü açtım.

Şimdi, meslektaşlarım nasıl davranırsa davransın, üniversitede ders vermeye devam etmemin en iyisi olduğunu her zamankinden daha fazla hissediyordum. Belki de üniversite yüzündendi, ama bu yerde beni en iyi keşiflerimin henüz yapılmadığına inandıran bir şeyler vardı. Zihin gerçeklikten çok daha yabancıydı ve kendi deneğim olsam bile, bu alana diğerlerinin yaptığı gibi katkıda bulunmaya kararlıyım.

Gördüğüm imgelemleri kaydetmeye başlamam zorunlu olacaktı. Hayatımda ilk kez bir şeyler hayal ediyor değildim.

Yazmaya başlarken ekmeği ısırdım, Harold'lara varışımdan başladım. Louis'in keskin dişleri olduğuna inandığım anı, Jacob'ın gösterdiği garip çabukluğu ve ayrılışıma kadar yaptıkları konuşmaları isteksizce ekledim.

Ve sonra ağaçlardaki canavar.

Bana dokunan asmayı düşünürken kalçalarım birbirine yapıştı.

Ben.

Mürekkep sayfaya damladı. Kalemi bıraktım ve arkama yaslandım, Zor yutkunuyordum. En son ne zaman biriyle birlikte olduğumu söyleyemiyordum, belki de yalnızlık beni de etkiliyordu.

Canavar, arzuların bir çeşit tezahürüydü. Öyle olmak zorundaydı.

Belki de gerçektir.

O sarmaşığı düşünmek yanaklarımı kızarttı. Onun gibi bir canavarı daha önce hiç duymamıştım. Yüzünü hayal ederek gözlerimi kapattım. Gözlerini, mantarları, sert derisini, kemiklerime kadar işleyen derin hırıltısını.

Folklor üzerine hiç kitabım yoktu ama kütüphanede kesinlikle vardı. Mumlardan birinin titreyen ateşine baktım, kalp atışlarım hızlandı. Bir şey zihnimi tırmalıyor, tırmalıyor, tırmalıyor ve...

Tozlu kitapların ve bilginin tanıdıklığı arasında olmaya ihtiyacım vardı. Geç olmuştu ama kampüsten yararlanmayacaksam profesör olmanın ne anlamı vardı?

Kalp atışlarım nihayet normale dönmüştü ve şimdi oraya geri dönüyordum. Canavar olsun ya da olmasın, hiçbir şeyin beni araştırmadan alıkoymasına izin vermeyecektim.

Günlüğümü bir el çantasına koydum ve vücudumda salladım. Bir süre oyalandıktan sonra somun ekmeği almaya karar verdim. Gecenin serinliğine geri döndüm ve sürünen gölgelere baktım.

Tam bir aptaldım.

Canavar gerçek *değildi*. Öyle *olsaydı*, bana zarar verirdi.

Onun yerine, zevk aldım.

Yanaklarım yandı. Gördüğüm hayali sarmaşıklar mantığımı boğuyor, ne olduğunu merak etmeme neden oluyordu.

Bisikletle üniversiteye dönüş yolculuğum, zihnim meşgulken çok hızlı geçti. King Charles Kütüphanesi'nin görkemli kapılarından içeri girdiğimde, sanki zaman akıp gitmiş gibi hissettim, daha fazla çalışmak istediğim başka bir olgu.

Zihin böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Hayal gücüne kapılıp senaryolar üzerinde çalışırken, çoğu zaman sanki saatin sürekli işlediği bir dünyanın dışına çıkmışım gibi hissederdim.

Yine de bir günde sadece çok fazla saat vardı ve benim çalışma alanım doğuştan gelen davranışlara ve çevrenin davranışları nasıl etkilediğine odaklanmaktı. Her insan başlangıçta doğuştan iyi miydi ve onları yavaş yavaş bozan dünya mıydı?

Kütüphanenin içindeki sessizlik saygılıydı. Kitapların ve tozun kokusu bana kendimi evimdeymişim gibi hissettirdi. Son birkaç günün beni ne kadar yersiz yurtsuz hissettirdiği düşünüldüğünde, bu fikir hoşuma gitmişti.

Bu beni rahatlatan bir yalnızlık türüydü.

Çantamın askısını kavradım ve girişteki masaya gidip orada duran kandili yaktım. Sıra sıra dizilmiş rafları geçerken lambayı da yanıma aldım, ancak sonunda mitoloji ve folklora ayrılmış bir bölüm bulduğumda durdum. Sıradan aşağıya süzuldüm ve lambayı çantamla birlikte küçük bir masanın üzerine koydum.

Parmak uçlarım deri ve kumaş sırtların üzerinde gezindi. Başlıkları okurken başımı eğerek raflarda ilerledim. *Varlıkların Kayıp Tarihi. Yaratıklar Ansiklopedisi. Uzun Zamandır Unutulmuş Efsaneler ve Mitler*. Peri halkaları, bu bölgedeki mitoloji tarihi ve İskoç folkloru üzerine bir kitapla birlikte üçünü de raflarından aldım.

Onları masanın üzerine yığdım ve sandalyeyi çektim. Tahta zemine süründü ve başka birini dinlemek için yukarı baktım. Hiçbir hareket belirtisi yoktu. Tamamen yalnızdım.

Yerleştim ve gecenin geç bir saatinde bir kütüphaneye kapatılmış olmanın tanıdıklığını memnuniyetle karşıladım. İlk olarak İskoç mitleri hakkındaki kitabı seçtim ve içindekiler bölümüne göz attım. Londra'da doğdum ve büyüdüm.

Zihnimdeki canavarın neden İskoç kökenli olabileceğini hayal edemiyordum ama bu bir başlangıç noktasıydı.

Son bir hafta içinde olup bitenlerin hepsi bir harita gibi zihnimin önüne yayıldı. Akşam yemeği partisi vardı. Üç meslektaşımın öldürüldüğü sıkıcı bir etkinlik. Kim tarafından ve ne zaman, bilmiyordum.

Bir de okulun tarihi vardı. Dr. Bolton beni Dekan Andrews ile görüştürürken kesinlikle bilgi atlamıştı. Öğrenci ölümlerini bile bile beni neden buraya gönderdiğini merak ettim.

Belki de gitmelerine izin vermeyeceğimi biliyordu.

Profesörler ve öğrenciler arasında, burada çalışanların tutumunu anlayamıyordum. Dekan bile çok az ya da hiç ilgi göstermemişti. Neden?

Aklıma yine Alec geldi. Gizemli bir adam. Alt dudağımı çiğnedim ve sonra onu düşüncelerimden uzaklaştırmanın en iyisi olduğuna karar verdim. O bir dikkat dağıtıcıydı. Ondan hoşlanmamam katil olduğunun kanıtı değildi.

Aziz Thorn'un tarihi hakkında da bir kitaba ihtiyacım vardı. Bilgiye olan açlığım uyanmıştı ve şimdi daha fazlasını keşfedene kadar doymayacaktım.

İşgüzar. Bu, babamın ölümünden sonra amcamın benim için kullandığı bir kelimeydi.

İçimi çektim ve kitabın sayfalarını çevirdim. Fae'lerle ilgili bir sayfaya geldiğimde durakladım.

Folklor çok derindi. Tüm bunları hikâyeden ibaret görsem de, insanların böyle şeylere bu kadar inanması bana yine de ilginç geliyordu. Jacob, Louis ve Harold'u düşündüm; şüphesiz zeki olan üç adam. Ama yine de canavarlara inanıyorlardı.

Spiriting Away.

Çocukların, hatta yetişkinlerin bile Öteki Dünya'ya geri götürülebileceğine inanılır. Eğer götürülürlerse, asla geri dönemezler. Hatta Fae'lerin bebekleri kaçırıp yerlerine kendilerinden birini koydukları bile düşünülmektedir.

Homurdandım. Bir çocuğun neden yaramazlık yaptığını ya da farklı göründüğünü açıklamak için kullanılan bir efsane. Gerçekten korkunçtu.

Gözlerim kapanana kadar bir süre daha okumaya devam ettim. Daemonlar, fae'ler, orman ruhları, bauchan, dryad'lar, Ghillie Dhu. Sonunda kitabı kapattım. Yaratık Ghillie Dhu'ya, hatta çeşit kurda benziyordu ama sadece fiziksel olarak. Ormanda dolaşan yalnız bir erkek peri, yosun ve huş ağacıyla giyinmiş ve... şey, efsane söylemiyordu

mantarlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama Ghillie Dhu sevilen ve yardımsever biriydi ve hayal ettiğim canavar için doğru gelmedi.

Bu halüsinasyon anlamlıydı. Geçen hafta çok yorucu geçmişti ve yeni bir ortamdaydım. Şehir seslerine ve insanlara alışkındım, karanlık ormanlara ve sessizliğe değil. Beynim sadece boşlukları dolduruyordu. Cinayetlerden hafif de olsa rahatsız olan tek kişi benmişim gibi görüldüğünden, bu mantıklı geliyordu.

Zihnimin şifresini çözdüğüm için tatmin olmuş bir şekilde kitapları yeniden yerleştirdim, çantamı ve lambamı aldım ve tarihi bölümü bulana kadar kütüphanede ilerlemeye devam ettim. Üç sıra raf vardı ve bunlardan biri zincirlenmişti.

Kaşlarımı çattım. Bu çok saçmaydı. Herhalde zincirlerin birinin geçmesini engelleyebileceğini düşünmemişlerdir. Kitapları kim zincire vurur ki?

Çantamı ve lambamı tekrar yere bıraktım ve iki rafa tutturulmuş zincirlerdeki bir açıklıktan geçerek daha da tozlu kitaplarla dolu küçük bir bölüme adım attım.

St. Thorn'un Tarihi.

"Benimle geliyorsun," diye fısıldadım.

Daha sonra iade etsem de çalmıyordu.

Onu raftan aldım ve durakladım. Yanındaki kitap -*Okült ve Diğer Tuhafliklar*- kesinlikle yerinde değildi. Diğer kitabı kolumun altına sıkıştırıp açarken onu da çektim. Garip ritüellerin rastgele çizimleriyle doluydu: taşlardan bir çember, bir insanın nasıl kurban edileceği ve benzeri.

Kaşlarımı çattım ve arkaya döndüm.

Dekan John Andrews'ın mülkü.

Bu çok hoştu. Dekan'ın nasıl fedakarlık yapılacağına dair bir kitabı olması gibisi yok.

Ayak sesleri kütüphanede yankılandı ve kitabı kapattım, zincirlerin arasından sıyrılırken iki kitabı da yanımda getirdim. Onları çantama tıktırdım ve omzumun üzerinden geçirerek lambamı aldım. Bir adam köşeyi dönerken birkaç sıra aşağıya doğru aceleyle indim.

"Kütüphanede ne işin var?" diye çıkıştı.

Kısa boylu, şişman, kır saçlı ve bıyıklı bir adamdı.

"Ben bir profesörüm," dedim. "Nora Woulfe, psikoloji. Bir kitaba ihtiyacım vardı." "Kütüphane kapalı. Saat gece yarısını çoktan geçti. Çık dışarı."

Ne kadar okuyordum?

"Pekâlâ," dedim.

Yanından geçip odanın önüne doğru koştum ve lambayı masanın üzerine bırakıp soğuk taş koridorlara ıktım.

Bisikletimi dışarıda buldum ve kuleye giden kestirme bir yol denemeye karar verdim. Uzaktan görebiliyordum, ancak bu beni seranın yanından geçirecekti.

Her şeye rağmen, uzun iğneli çamların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen küçük bir yürüyüş yolunda pedal çevirdim ve karanlık bir labirentin ağzına geldiğimde yavaşladım. Etrafından dolaştım ama ötesindeki seradan gelen bir ışık görebiliyordum.

Başka biri de gece kuşuymuş.

Beklediğimden daha uzun sürdü ve aslında bilinen yoldan gitmeliydim ama sonunda kuleme geri dönmeyi başardım. İçeri geri adım attığımda kaslarım ağrıyordu, yorgunluk sonunda vuruyordu.

Mutfak masasındaki sandalyeye çöktüm ve kaşlarımı çattım. Orada iki portakal duruyordu.

Ama ben zaten bir tane yedim.

M O N S T E R

Kış bahçesinin karanlığında, gürültü yapmamaya dikkat ederek . *Onu* telaşlandırmak istemiyordum. Narenciye kokusu havayı dolduruyor, ara sıra keskin kokulu bitkilerle kesintiye uğruyordu. Patikadan aşağı inip ortadaki fiskiye'nin etrafından dolanırken yapraklar omuzlarıma değdi.

Teklifimi kabul etmişti.

Portakallar ona verdiğim her gün kayboluyordu. Kapısının kolay açıldığını bile fark ettim. Bu içeriye bir davetti, değil mi?

Onun tatlı meyveyi ısırdığını ve suyunun çenesinden aşağı aktığını hayal etmek beni çılgına çevirmeye yetiyordu. Onda unutmadığım ya da kendimi okuyamadığım bir şeyler vardı. Onu saplantı haline getirmiştım ve bu şekilde onu avlamak beni tatmin eden tek şeydi.

İşkence gören botanikçinin kaldığı alana kadar patika boyunca devam ettim. Bu gece, o gitmişti. Bunu çok fazla izin vermedim, çünkü ardından gelebilecek belayı istemiyordum.

Tüm tuhaflıkları, dağınık masasını ve bir araya getirmeye çalıştığı küçük bitkileri inceledim. Yaratmaya çalıştığı zehirleri merak ederek yaklaştım.

Eninde sonunda, zarar verebilecek bir şey keşfedecekti. Niyeti saf olsa da, kendi zehrimin bir kısmını bitkilerden birine damlatıp onu anında öldürürken zerre kadar suçluluk hissetmedim. Fidan

Artık büyümecekti ve başarısız olduğunu düşünerek araştırmasına devam edecekti.

Bunu sahip olduğu her fidana yaptım ve sonra seranın diğer kısmına doğru ilerledim. Acele etmedim, özellikle de onun burada olmadığını bilerek. Birçoğu insanlar için çok zehirli olan bir dizi farklı bitkiyle ilgileniyordu. Hatta hayvanlar için bile.

Sonunda seranın daha az zehirli olan kısmına geldim. Normal bitkiler vardı, daha az nadir ve biraz anlamsız. Meyve ağacı hariç.

Küçüktü ve bu tuhaf binada hapsolmuş ısı nedeniyle portakalların mevsimi yeni yeni geliyordu. Harikulade bir manzaraydı, özellikle de kış yaklaşırken. Yine de bu duvarların içinde zehirli bir cennet bahçesi vardı.

Dallardan iki tane kopardım, portakal meyvesini burun deliklerime tuttum. Onu tekrar düşünerek içime çektim. Onu düşündükçe sikim sertleşiyordu ve eninde sonunda ona tekrar dokunmam gerekeceğini tamamen kabullenmiştim.

Hatırladığı ilk karşılaşmamızda benim bir halüsinasyon olduğumu iddia etmişti. Kanıtı ihtiyacı vardı. Ve bir orgazm mutlaka kanıt olmasa da, o anda ona dokunmak aklımı tamamen kaybetmemi engelledi. Kokusu burnumda tütüyor, beni içine alırken haykırdığı düşüncesi hırlamama neden oluyordu.

Bir çift pençemle iki portakal taşıdım ve patikaya geri döndüm. Seradan dışarıdaki labirente indim, karanlığın içinde sanki ikinci doğamış gibi ilerledim. Tarlaları geçip onun kulesine doğru ilerledim, vücudumu gizlemek için alçaktan çömeldim. Rüzgâr hızlandı, ön kapısına geldiğimde uzun otları yumuşattı, zemin taşla dönüşürken adımlarımı olabildiğince sessiz tuttum.

Buradan bile kokusunu alabiliyordum. Kapının tokmağına uzandım ve yavaşça çevirdim. Bu gece kilitlemişti ama önemli değildi. Küçük bir sarmaşıkla anahtar deliğini açtım, çevirip kapıyı açtım.

Derin bir nefes alarak içeri girdim. Eşyalarını daha düzenli bir hale getirmişti ve çalıştığı belliydi. Portakalları masasına getirdim ve en üste koydum.

Onunla aynı kahvaltıyı paylaşmanın nasıl bir şey olacağını merak etmek bile aptalcaydı ama bir an için bunu düşünmek için kendime izin verdim.

Başımı çevirip döner merdivenlerden yukarı baktım, ne kadar derin uyuduğunu merak ediyordum.

Beni duyacak mıydı? Yatağının ucunda durup onu uyurken izlesem beni hisseder miydi?

Bir an tereddüt ettim ama kendimle daha mücadele edemedim. Yavaşça kuleye çıkan merdivenlerden yukarı çıktım, devasa bedenimin ağırlığına rağmen adımlarımı hafif tutmaya çalıştım. Tahta ayağımın altında gıcırıyordu ama yeterince yavaş ilerliyor, onun düzenli nefes alışını dinliyordum.

Merdivenin başında durakladım. Penceresi açıktı, ay ışığı yatağını aydınlatıyordu. Dondurucu bir hava akımı vardı ama o kalın battaniyelerin içine gömülmüştü. Yan yatıyordu, nefes alıp verirken vücudu kıvrılmıştı.

Elimde olmadan daha da yaklaştım, yatağın ayak ucuna geçip ona baktım. Koyu renk saçları kıvrılmış, yastığın üzerine yayılmıştı. Kaşları yumuşak, ifadesi dingindi.

Kulenin tepesindeki oda küçüktü, sadece yatağı ve rafları vardı. Raflarda kitaplar ve yerde duran dergiler sıralanmıştı. Büyük bir küvet, lavabo ve tuvaletin bulunduğu bir banyoya bağlanıyordu. Onu banyoda çıplak, ıslak ve önümde yayılmış olarak hayal ettim.

Bir homurtu beni terk etti. Sarmaşıklarım yatağa uzandı ve demir çerçeveyi kıvrırdı. Battaniyeyi hafifçe geriye çekerek omuzlarını ortaya çıkardım.

Çok güzeldi.

Battaniyeyi kaldırdığımda ipek kumaştan bir parça gördüm ve hemen kaptım. Bunun onun iç çamaşırı olduğunu fark ettiğimde şehvet içime işledi. Yüzüme doğru tuttum, amının kokusunu içime çektim.

Onu sikmem gerekiyordu.

Sarmaşıklarla ona bir kez dokunmak yetmedi.

Nefes alış veriş değişti ve ben de onları da yanıma alarak merdivenlerden inip ön kapıdan çıktım. Kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım, keşke daha fazla kalabilseydim diye düşündüm.

Ama en azından ona hediye vermişim.

Sikim zonkluyordu, ucundan özsu damlıyordu. Kuleden ayrıldım, yaslanacak bir ağaç bulana kadar ormana doğru koştum. Belimi saran sarmaşıklar ayrıldı ve elimi sikimin etrafına kapattım. Yere çöktüm, onun iç çamaşırını kullanıp etrafına sararken inledim. Kendimi okşadım, onu tohumlarımla doldurmayı hayal ederken homurdandım.

Adımı haykırdığını duymaya ihtiyacım vardı.

"Nora."

İsmi dudaklarımdan döküldü ve nefesim kesildi, sahiplenme duygusu sadece ismini söylerken bile içimi doldururken göğsümde karanlık bir hırıltı yükseldi. Elimi içine soktum, ona pompaladığımı hayal ettim. Gün batımından şafağa kadar onu beslemeyi. Tohumlarımdan amından damlayışını izlemek istiyordum.

İpek, çıkıntılarımdan üzerinde kayıyor, zevk içimde patlıyordu. İnledim, hayal gücüm beni ele geçirdi. Dudaklarımı yaladım, elimi sikimle becerirken homurdandım.

Daha fazla bekleyemezdim. Eninde sonunda içeri girip onu tekrar görmem gerekecekti.

Yapamazsın.

"Yapmalıyım," diye cevap verdim.

İçimde onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde arzulayan ilkel bir şey vardı. O bir bağımlılık, bir saplantı ve bir riskti. Onun içindeki karanlık benimkini çağırıyordu, iki ayna birbirinin sonsuz bir yansımasını yaratıyordu. Onun ahlaksızlığının ne kadar derin olduğunu görmek istiyordum. Ne kadar sapkınlaşabileceğini?

Homurdandım, kendimi daha hızlı okşayarak sonunda ucundan döl fişkırdı, ellerimden aşağı ve iç çamaşırının üzerine damladı. İçimi çektim, ağaca yaslanıp gevşedim, bedenim toprağa karıştı.

Güneş birazdan doğacak ve ben de uykuma geri dönecektim.

Ama şimdilik orada oturup son yıldızlara bakıyor ve geceye zincirlenmemiş olmayı diliyordum.

Uyanık olduğum her anı onunla geçirebilmeyi dilerdim.

A L E C

"AH EVET, ilk Pazartesi. Öğrencilerin bekleyişini havada hissedebiliyorum ve siz burada, değerli bir profesör olarak sınıfınızda değil ofisimdesiniz."

John'a alaycı bir bakış attım, viskimi yeniden doldurmak için öne eğildiğinde koltuğunda kaymasına neden olan bir bakış.

"Onları bekletmek iyidir," dedim. "Zayıfların ayıklanmasına yardımcı olur. Ayrıca, bu kısa sürecek. Daha fazla örneğe ihtiyacım var."

Dekan'ın gözleri büyüdü ve kapı kapalı olmasına ve ikimiz de ofisinin içinde olmamıza rağmen kapıya baktı. Güneş ışığı bu sabah bizi şerefleştirmiş, duvardaki tüm plaket ve ödüllerin üzerine ışınlar düşürmüştü. Çirkin kafasındaki her gümüş saç telini ve göz bebeklerinin etrafındaki ela rengi vurguluyordu.

"Elinizdeki örneğe ne oldu? Onu canlı tutmanız gerekiyordu."

"Öldü," dedim basitçe.

"Zehirle mi?"

Sesindeki umuttan nefret ediyordum. "Hayır. Onu bıçakladım. Beni ısırıldı."

Solgunlaştı ve arkasına yaslandı. "Ve sen... zarar görmedin

mi?" "Evet," dedim. "İblis ısırıkları hiçbir zaman bulaşıcı

olmamıştır."

"kadarıyla," diye mırıldandı başını sallayarak. "Zehre ihtiyacımız var. Bu iblisleri katledebilecek bir şeye ihtiyacımız var, özellikle de

son saldırılar. İyi haber ise paniğin çoktan geçmiş olması." "Geçti mi?"

Ben sordum.

Omuz silkti. "Ne yazık ki burada ölüm çok yaygın. Yerine geçecek birini çok çabuk buldum. O zehre ihtiyacım var, Briar. Ona ihtiyacımız var. Tanrımızın bize ne kadar nazıkçe gülümseyeceğini düşün."

Onun tanrısına hiç ilgi duymamıştım ama rolümü oynayabilirdim. "Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum," dedim.

"*Yakında*," diye ısrar etti.

Öfkemi kontrol altında tutarken ensem ısınmaya başladı. "Böyle şeyleri geliştirmek zaman alır. Bildiğimiz kadarıyla bu daha önce hiç yapılmadı. Canavarlarla ilgili kitaplar olsa da, onların zayıflıklarını derinlemesine araştıran hiçbir materyal yok." Yaptığım her deneyin notlarını tuttum ama bunları kesinlikle Dekan'la paylaşmadım.

"Zamanımız tükeniyor. Bu zehre ihtiyacımız var, hem de hemen."

Sesindeki panik parmaklarımı kalçalarımaya geçirmeme neden oldu. Görünüşe göre acınası bir adamdan bile yalvarmak sikimi hala sertleştiriyordu. Kısa bir süreliğine seramda dolaşan kadını düşündüm ve sonra görüntüsünü uzaklaştırdım.

Yine de onu görmezden gelmek zordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim.

Birinin ilgimi çekmesi nadiren oluyordu ama de... Bir takıntıya dönüşüyorlardı.

Onunla çok sert bir şekilde mücadele ediyordum.

"Bana oynayacak başka bir canavar bulun," dedim. "Bu gelişmeyle doğru yoldayım ama üzerinde çalışacak daha fazla şeye ihtiyacım var. Ve gerçekten, profesörleri öldüren canavarı istiyorum. Vücutlarında kalan zehir, bir toksin geliştirmemde yardımcı olabilir."

Bir an tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Onu arıyoruz. Ama kaçamak cevaplar veriyor. Sadece öldürdüğünü düşünürssek..." Sözünü kesti ve bana her şeyi anlatmak istemediği belliydi.

"Devam et."

"Av'ın nasıl olduğunu bilirsiniz. Yaptıklarımız hakkında konuşamam. Neden bize resmi olarak katılmadığınızı anlayamıyorum."

"Sosyeteye bir ilgim yok," dedim. "Ve akşam yemeği partinizin nasıl sona erdiğini göz önüne alırsak, kesinlikle durmak isterim. Ayrıca, size karşı pek hoşgörülü değilim."

Güldü, yanakları kızarmıştı ve onu masalarımından birine bağlayıp karnını deştigimi hayal etmemeye çalışarak gülümsemeye zorladım.

Keyifli olmaz mıydı?

Onda beni tamamen rahatsız eden bir şey vardı. Belki de *güce* olan ihtiyacıydı. Bunu umutsuzca isteyen ama aptallaşmadan bir gramıyla bile başa çıkamayan bir adamdı. Başımı eğdim ve o da boğazını temizledi.

Burada öğretmenlik yaptığım yıllar boyunca beni karanlık çevrelerine çekmek için pek çok girişimde bulundular. Tek ilgilendiğim şey, üzerinde deneyler yapabileceğim canavarların bana sağlanmasıydı. Dekan da zehri en az benim kadar istiyordu. Bunun sebebinin, sanki benim çalışmalarımın kendine pay çıkarabilecekmış gibi, toplumdaki diğer kişilere hava atmak istemesi olduğuna inanıyordum.

Eninde sonunda bozulacaktı. Ama şimdilik ben paradan ve itibarımdan, o da işimden yararlanıyordu.

"Sana üzerinde deney yapacağın başka bir canavar bulacağım, Briar. Bu yıl bana zehri getirin. Öğrenci kayıpları olsa bile..."

Bu onun sevdiğim yanıydı. Ellerine geçirebileceği tüm gücü istediği için hayatı böylesine soğuk bir şekilde sayan kısmı. Onun bu yanıyla oynayabilirdim.

Yine de öğrenciler üzerinde deney yapmak gibi bir niyetim yoktu. Belki profesörleri öldüren canavarı ortaya çıkarmak için onları yem olarak kullanabilirdim ama bu çok fazla iş demekti. Bunu Av'a bıraktırdım. Ayrıca, üniversitede başka bir soruşturmaya ihtiyacımız yoktu. Geçen yıl buradaki tuhaf ölümler yüzünden mercek altına alınmıştık.

"Bana o canavarı getir," dedim ayağa kalkarken. "Ben de sana sonuçları getireceğim."

Kapıya yöneldim ve resepsiyon görevlisinin oturup bir şeyler yazdığı bekleme alanına çıktım. Onun ilgi dolu bakışlarını görmezden geldim ve koridorda ilerleyerek sınıfların batı kanadına yöneldim. Vitray pencereler başımı geriye atmama neden olacak kadar yukarıya uzanıyordu. Renkli ışık huzmelerinin arasından toz parçacıkları süzülüyordu. Sola döndüm ve panik içinde odalarına gitmeye çalışan kaybolmuş öğrencilerin yanından geçtim.

Batı kanadına ulaştım ve bir ses duyduğumda durakladım, *onun* sesini. Açık bir kapıya geldiğimde yavaşladım, içeriye baktığımda Profesör Woulfe'yi kara tahtanın başında gördüm.

"Psikolojinin İlkeleri," dedi dönerken.

Siyah boğazlı bir kazak ve belini saran tüvit bir etek giymişti. Koyu renk saçları topuz şeklinde örülmüştü ve burnunda bir gözlük vardı.

Kendine has bir havası vardı, bu çok açıktı.

"Başladığımız yer burası. Tüm psikologlar buradan başlar."

Sesi, onunla tanıştığım da karşılaştığım aynı kesinlik ve kararlılıkla taşınyordu, ama bu sefer da ilgimi çekti. Başka gözlerin de üzerimde olduğunu hissediyordum ama kapı çerçevesine yaslanırken umursamadım.

Beni görmezden geldi.

Ben yokmuşum gibi davranarak devam ederken ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. *Yine de varlığımın tamamen farkındasın. Seni kıvrandırıyor muyum, Woulfe?*

"Psikoloji zihnın bilimidir. İşlevselcilik, psikanaliz ve yapısalcılık üzerinde duracağımız konulardır." Sabit bir nefes aldı ve bakışları öğrencilerinin üzerinde gezindi. "İşlevselci yaklaşım, zihnın birincil amacının kişinin çevresine uyum sağlamasına yardımcı olmak olduğunu öne sürer. Psikanalitık yaklaşım, insanların güç ve bilinçaltı düşünceleri tarafından motive edildiğini öne sürer. Yapısalcı yaklaşım ise düşünce, duygu ve arzuların dış uyaranlardan etkilendiğini öne sürer."

İlginç. Bütün gün konuşmasını dinleyebilirdim, fark ettim.

"Temel içgüdülerimizin, bilinç durumlarımızın bizi biz yaptığını öne sürüyorum. Ancak bilinç durumlarında sapmalara yol açan şey dış uyaranlar mı, kişinin çevresi mi yoksa bilinçaltındaki güç ve çatışma dürtüsü mü? İnsanların nasıl ve neden oldukları kişi haline geldiklerini öğrenmek bizim işimiz."

Öğrencilerden biri kısa bir kahkaha attı. Başımı kaldırdım ve dudaklarımı ince bir çizgi haline getirdim. Dekanın oğluydu, tam bir baş belasıydı. *Onu* bir numune yapabilseydim, yapardım. Dekan Andrews'un öğrencilerin hayatlarını hiçe saymasına onun da dahil olup olmadığını merak ettim.

"Eğlenceli bir şey mi, Bay...?" Woulfe sözünü yarıda kesti. "Ben Dekan'ın oğluyum," dedi muzaffer bir edayla.

"Ve?"

Yanakları tıpkı babasınıninki gibi kızardı. "Adımı biliyor olmalısın." "

Umurumda da değil. Profesör Briar, bir şeye mi ihtiyacınız vardı? Yoksa sahaya mı katılıyorsunuz?"

Odada daha fazla kıkırdama çınladı. Omuzlarımı silktim. "Sadece geziniyordum. İlgimi çekti."

"Ders vermen gereken bir sınıf yok mu?" Koyu renk gözleri hançer gibiydi.

Bir kez daha hayal gücümün istemediğim bir yola girdiğini, psikoloğa çılgılık atıracak şeylerle dolu bir yola girdiğini gördüm.

". St. Thorn'a hoş geldiniz Profesör."

Başını salladı ama soğukkanlı tavrından bir şey kaybetmedi. Bir gülümsemeyle daha savaştım. Genelde diğerleri benim önümde sinerdi ama o sinmedi.

Aklımda Profesör Woulfe ile ilgili düşünceler varken oradan ayrıldım ve batı kanadından aşağı inerek seraya giden patikadan dışarı çıktım.

Bu yıl on öğrencim vardı. Çok fazla olmasa da, bu sayının bile azalacağını hayal ediyordum. Geçen yıl Venom Hall'dan geçmeyi başaran beş öğrencim vardı ve bunlardan sadece ikisi ikinci yıl için geri dönmüştü.

Perşembe gününden beri, tünel kapısına bir kilit eklemek de dahil olmak üzere sınıf için her şeyi hazırlamıştım. Cesetten de kurtulmuştum. Canavarların harika gübre yaptığı ortaya çıktı.

Koyu kahverengi gözler yine zihnimde uçtu ve kaşlarımı çattım. Belki de üniversite dışına çıkma vaktim gelmişti. Her ne kadar cazip gelse de bir öğrenciyle yatmazdım ve onunla oynama düşüncesi ağzımı sulandırırsa da Woulfe sınırların dışındaydı.

Felsefe profesörü Profesör Brown patikaya adımını attığında hıştırtılar dikkatimi çekti. Durdu ve bana baktı.

"Günaydın," dedi.

Yanından geçerken başımı salladım, o sırada eli yukarı kalktı ve kolumun üst kısmına dolandı. Durdum, diğer elim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Nora'dan uzak dur," diye fısıldadı. "O senin değil."

Bakışlarını tuttum ve sonra boğazına baktım, orada Av'ın onu *kendilerinden* biri olarak işaretleyen mührünü gördüm. Üzerinde düğüm deseni olan bir daire ve hançeri temsil eden basit bir çizgiydi. Bunu görmek beni daha da sinirlendirdi. Başımı yana eğdim ve sonra yumruğumu karnına indirdim, iki büklüm olurken onu yakaladım.

Eğildim. "Bana bir daha asla dokunma yoksa seni öldürdüğüme pişman ederim."

Onu bıraktığımda nefes nefese kaldı. "Siktiğimin piçi. Senin de zamanın gelecek."

Onu görmezden geldim ve yoluma devam ettim. Artık tüylerim diken dikendi. Labirente yaklaştıkça ellerimi esneterek yola devam ettim. Her kıvrımını ve dönüşünü ezbere biliyordum. Bu girişin iki yanında kükreyen bir aslan heykeli vardı, yemyeşil sarmaşıklar taşa tırmanıyor ve vücudunu sarıyordu. Labirentin çit duvarları etrafımda yükselirken gölgeler uzuyor, toprak ayaklarımın altında nemleniyordu.

Profesör Brown her ne yaptığını sanıyorsa, tam tersini yapmıştı. Şimdi Woulfe daha da ilgimi çekiyordu. Neden beni ondan uzak durmam için uyarsın ki? Üniversitede çalışmaya başladığından beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştım.

"Aman Tanrım!"

Köşeyi döndüğümde irkildim ve iki genç neredeyse kendilerini ayaklarımın dibine atıyordu.

"Sanırım Venom Hall için buradasınız," dedim sertçe.

Biri gevezelik etmeye başladı, diğeri ise gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Beni takip edin. Ben Profesör Briar."

Onları labirentin geri kalanından geçirip seraya çıkarırken metanetimi korudum. Güneş ışığında çok daha az uğursuz ve çok daha güzeldi. Birkaç öğrenci kapının dışında boş boş duruyordu, içlerinden birinin kaşlarını çatması ve ayağını çimlere vurmasından rahatsız olduğu belliydi.

"Siz bizim Profesörümüz müsünüz?" diye sordu cesurca.

"Açıkçası," dedim yanından hışımla geçerken. Cebimden bir anahtar çıkarıp seranın kilidini açtım ve dönüp hepsinin yüzüne baktım. "Zehir Salonu'nun kuralları: Bitkilere dokunmayacaksınız. Bitkileri yutmayacaksınız."

Birkaç kıkırdama sesi duyuldu ve sonra ne kadar ciddi olduğumu anladıklarında hızla kesildi.

"Her gün zamanında geliyorsun."

Aynı öğrenci "Ama sen ?" diye karşı çıktı.

Ona baktım. Dekan'ın oğlundaki kibir onda da vardı, parçalayacağım bir egosu vardı. Ona bir adım daha yaklaştım ve çenesini kavradım, gözlerinin korkuyla genişlemesinin tadını çıkardım.

"Burası benim sınıfım. İstediyimi yaparım, buna küstah veletleri sınıfta bırakmak da dahil. İsterseniz sizi ilk günden sınıfta bırakabilirim. Bu kesinlikle bir rekor olur."

"Hayır," dedi çabucak. "Özür dilerim."

"Güzel." Onu serbest bıraktım ve bir adım geri çekildim. "Bu ders doğal dünya ve onunla yapabildiğimiz ilaçlar hakkında. Morfin, haşhaş bitkisi olarak da bilinen *Papaver somniferum*'dan elde edildi. Salisin söğüt kabuğundan doğdu ve bize aspirini verdi. Tam dozda yüksük otu tedavi edicidir ve damla hastalığını tedavi ettiği kanıtlanmıştır. Doğal dünya, keşfetmemizi bekleyen bir dizi fayda ve tıbbi mucizeye sahiptir. Bu yıl, temel bilgilerle başlayacaksınız."

Kapıyı açtım ve evim olduğunu düşündüğüm yerin toprak kokusuyla karşılaştım. İçeri girdim ve diğerlerine yol gösterdim. Zihinsel olarak tüm hazırlıklarımı gözden geçirdim, iblisi yeterince doğramadığım ya da sadece bir dokunuşla onları zehirleyecek bitkileri engellemediğim için bir endişe hissettim.

Profesör olmanın sıkıntıları.

Ellerimi arkaya doğru kaydırırken kelebekler uçtu. "Buranın Zehir Salonu olarak bilinmesinin bir sebebi var. Zehir bilgisi bazı zihinleri ölümcül bir şekilde etkileme eğilimindedir. Size fikir verir. Tanrılarla oynayabileceğinizi düşündürür. Yapamazsınız ve yapmayacaksınız."

Ama biri deneyecekti. Birileri hep denerdi. Parlak genç yüzlerine baktım, hangisi merak ediyordum. Birkaç ay sonra kimin bedenini şişmiş ve köpürmüş halde bulacaktım?

Herhangi biri olabilir.

"Önce serayı ve güvenliğinizi için yasak olan bölümleri gezerek başlayacağız."

Sayırsız kez geçtiğim yoldan geçmeye başladım. Arkamdan gelen ayak sesleri can sıkıcıydı ama bunun tek nedeni şu anda ders verecek havada olmamamdı. Sağa doğru gittim, onları seranın derinliklerine götürdüm.

"Bu bölüm öğrencilere açıktır. Burada çeşitli bitkiler, meyveler ve sebzeler bulacaksınız. Sizi uçurabilecek mantarlar ya da öldürebilecek mantarlar. Bunları nasıl ayırt edeceğinizi söylemeyeceğim. Bahçeden yemenize izin verilmiyor."

Hanginizi parçalara ayıracağım?

Sarmaşıkların ve büyük yapraklı bitkilerin arasından geçerek onlar için hazırladığım bir dizi masaya ulaştık.

"Oturacak yer var mı?" diye sordu içlerinden biri. "Hayır. Ayakta duracaksınız."

Alaylarını görmezden geldim ve kenara çekildim. "Yerlerinizi seçin ve ders kitaplarınızı açın."

"Diğer derslerimize geç kalacağız." "O zaman acele edip dediğimi yapsanız iyi olur."

NOR A

Bir HAFTA ders, çalışma, hayal kırıklığı ve bazı ödüllere dolu bir bulanıklık içinde oldukça hızlı geçti. Burada olmak bana kendi öğrencilik dönemimi hatırlattı ve şimdi tüm hocalarımın neden sinirli ve bitkin olduklarını anlayabiliyordum.

Tüm öğrencilerim arasında üç tanesi umut vaat ediyordu. Bianca Graham, Eric Barclay ve Steven Blackwood.

Diğerleri umutsuzdu.

Neye imza attıklarını anlamamakla kalmadılar, buna hakları da vardı. Özellikle de Dekan'ın oğlu. Laboratuvarlar bir ay sonra başlayacaktı ve ben o orospu çocuğunu başka bir alana yönlendirmeyi düşünüyordum.

Son öğrenciler de odamdan çıktı. Cuma günüydü ve ben hafta sonu için hazırdım. İlk haftamda günde neredeyse on iki saatimi sınıfta geçirmiştım ve bu molaya çok ihtiyacım vardı.

Bir viskiye ihtiyacım vardı. Ama bara gitmek ve o üç pisliği görmekle uğraşmak istemiyordum. En azından bu hafta yoluma çıkmamışlardı, bu da beni rahatlatmıştı.

Yine de bir noktada Alec'le yüzleşmem gerekiyordu. Evime gizlice girip portakal bırakması tuhaftı ve mahremiyetimi tamamen ihlal ediyordu. Çarşamba gecesi kapımın kilitlerini değiştirmiştım ama yine de portakallar ortaya çıkmaya devam ediyordu - en azından artık masamda değil, kapımın eşiğinde.

Bir çift iç çamaşırımın kaybolduğundan bahsetmiyorum bile. Yine de, basitçe kaybolmuş olmaları durumunda onu suçlamayacaktım...

Bir an için onun çelik gözlerini ve siyah saçlarını hayal ettim. Bir profesör olamayacak kadar güzeldi. Rahatsız ediciydi. Onu mükemmel olmaktan alıkoyan tek şey, herkese karşı takındığı berbat tavidir.

Kapının çalınması başımı kaldırmama neden oldu. Dean Andrews her zamanki gibi yüzünde sıkılmış bir ifadeyle orada duruyordu.

"Evet mi?" Ben sordum.

İçeri girdi, gözleri odanın içinde dolaşıyordu. Tavanlar yüksekti ve o kadar büyüktü ki, taş duvarların bir cereyan her zaman kendine bir yol buluyor gibiydi. "Nasılsın, Nora?"

"İyi gidiyorum." Onu incelemeye devam ettim. Bir şey istiyordu ve bunu saklamak için kötü bir iş çıkarıyordu.

"Yerleşmek mi?"

"Öyleyim," dedim. "Cinayetlerle ilgili herhangi bir gelişme yaşadınız mı?" Masamın önünde durduğunda yüzü soldu. "Neyle ilgili?"

"Cinayetler," dedim. Gözlerini kırıştırdı ve bir an için dilimi ısırdım, acıyı öfkemi kontrol altına almak için kullandım. "Profesör cinayetleri mi?"

"Oh," dedi. "Ben görmedim. Biz de bulamadık. Ama buna aldırma canım, eminim suçluyu bulacaklardır. Kule sana nasıl davranıyor?"

Neredeyse kampüsün dışında ve medeniyetin geri kalanından uzakta olan soğuk, modası geçmiş kule mi? "Sorun değil. Kış geldiğinde bu konuda endişeliyim ama idare edeceğime eminim."

Başıyla onayladı. "Yapılması gereken bir iş ya da onarım varsa, bahçe bekçisine haber vermeniz yeterli. Geçen gece kütüphanede sizinle tanıştığından bahsetmişti."

Ah. Kitapları henüz iade etmemiştim. Onları hâlâ okumam gerekiyordu ama bu hafta çok yorucuydu. "O yaptı."

"Hiç kitap kontrol ettiniz mi?"

"Yapmadım," diye yalan söyledim. "Derslere hazırlık için bir konu hakkında biraz okuma yaptım ve sonra gitmemi istedi. Saatin ne kadar geç olduğu göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durum."

"Anlıyorum. Özel bölümümde iki metin eksik..."

Hiçbir şeyi itiraf etmiyordum. Ona güvenmiyordum. "Kütüphanede özel bir bölümünüz mü var?" diye sordum.

Yüzü kızardı ama bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. "Biliyorum."

"Belki de cesur bir öğrenci birkaç kitap almıştır? Zihnimizin rüyaları nasıl işlediğini okuyordum ve-"

"Anlıyorum," diye araya girdi. "Belki de onları alanın bir öğrenci olduğu konusunda haklısınızdır. Bu ilk kez olmazdı." Ağır bir iç geçirdi ve odayı, geniş pencere kemerlerini ve tonozlu tavanı incelemek için döndü. "Bu bina çok fazla tarihle dolu, çoğu da şiddet içeriyor. Bazı bilgiler bu kadar kolay verilmemeli. Arkadaşınız size burası hakkında bir şey söyledi mi?"

"," dedim. "Yine de daha fazlasını bilmek isterim."

"Güya burası, perilerin evi olduğu söylenen bir tepenin üzerine inşa edilmiş. Bazıları ise on birinci yüzyılın başlarında buranın bir mezarlık olduğunu söylüyor. Söylemeye gerek yok, tuhaf ve hatta tehlikeli olan pek çok şey var. Ormana yalnız gitmemen gerektiğini biliyorsun değil mi?"

"Duydum," dedim.

"Güzel, güzel. canavarlar var." Kanım dondu. "Kurtlar gibi mi?"

Bir an kıpırdamadı ve sonra başını salladı. "Evet, tabii ki. Kurtlar falan."

Korkunç bir yalancıydı. Buradaki herkes hayal mi görüyordu?

"Eminim kitaplarını kimin aldığını bulacaksın," diyerek onu yönlendirdim. İki kitap odamda bir yastığın altındaydı ama onu bu konuda uyaracak değildim. "İzin verirseniz, bu hafta oldukça heyecanlı geçti ve eve gidip dinlenmek istiyorum."

"Elbette, elbette. Ben yolunuzdan çekileyim o zaman. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Bulacağım. Katili bulmak için yardımına ihtiyacınız olursa, ben buradayım."

İnce bir gülümseme verdi. "Elbette." Bununla birlikte, kapıya doğru ilerledi ve pek de hevesli olmayan bir el sallayışla yanımdan ayrıldı.

Bart'ı tekrar gördüğümde onu tokatlayacaktım. İşi neden kendisi için almadığını şimdi anlıyordum.

Çantamı vücuduma geçirdim ve seraya giden patıkaya doğru yola koyuldum. Giderken bir sürü öğrencinin yanından geçtim, fısıltılarının farkındaydım. Partiler, gölde gizli yüzmeler, alkol; bunların hiçbirini duymak ya da bilmek istemiordum.

Dışarıdaki patikanın kapısı çoktan ardına kadar açılmıştı. Dünya gün ışığında tamamen farklı görünüyordu. Her iki taraftaki ağaçlar çok daha azdı.

Uğursuz, hatta güzel. Birkaç başıboş öğrenci yanımdan hışımla geçti, biri giderken ağlıyordu. Labirente geldiğimde kaşlarımı kaldırdım. Gezinmesi oldukça kolaydı ve beni seranın ön kapısına ulaştırdı.

Alec orada durmuş, yıkılmak üzereymiş gibi görünen bir öğrenciyle öfkeyle tartışıyordu. Gözleri bana kaydı ve korkmuş bir geyik gibi kaçmaya başladı.

Kaçarken "O bir canavar," diye hıçkıldılar.

Alec'in önünde durduğumda homurdandım.

"Size yardım edebilir miyim?" diye

homurdandı.

Çelik gözleri benimkilerle buluştu, soğuk ve öfkeliydi. Koyu renk saçları geriye taranmış, kaşları birbirine yaklaşmıştı.

Beni hemen sınırlendirmesinden nefret ediyordum. Sırf bir piç olduğu için ona diz çöktürmek istedim.

"Seninle bir meseleyi konuşmak istiyordum," dedim kararlılıkla. "Tercihen özel bir yerde."

Çenesi düştü. "Benim ağacımdan meyve çalman neyi konuşmamız gerekebileceğini hayal bile edemiyorum."

Ciddi miydi?

"Ben hiçbir şey çalmadım," diye hırladım. "Evime zorla girdin ve portakalları oraya koydun. Mahremiyetin ve alanın tamamen ihlal edildiğini de eklemeliyim."

Şimdi orada bir eğlence parıldıyordu. "Bayan

Woulfe-" "Doktor. Dr. Woulfe."

"Dr. Woulfe. Size bir parça meyve vermek için neden evinize gireyim ki?"

"Onu çalmak için neden serana gireyim ki?!" Öfkeyle karşılık verdim.

Çantamın kayışını tuttu ve beni öne doğru çekti, yüzü bana yaklaştı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Aptalca tavırlarına rağmen kokusu sıcak ve davetkârdı.

Gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim ve başıboş bir kıkırdama duydum. Yukarı baktı ve neredeyse hırladı. "Tanrı aşkına, onlardan kaçamıyorum." Beni seranın kapısına doğru çekti ve kapıyı arkamızdan çarptı. "Sınıfımda her hırladığımda kıkırdayan iki genç kız var. Bunu bana açıklayabilir misin?"

"Muhtemelen seni çekici buluyorlardır," dedim. "Ve biraz gizemlisiniz, bu da sizi daha ilgi çekici kılacaktır."

Elimi bileğinin üzerine getirip büktüm ve beni serbest bıraktım.

Bir adım geri çekildi ve beni dikkatle inceledi.

"Beni bir daha asla böyle tutma," dedim. "Yoksa burnunu kırarım ve o öğrenciler yakışıklı botanikçileri psikolog tarafından sakat bırakıldığı için üniversiteyi bırakırlar."

Homurdandı ve bir sırtışla mücadele ettiği belliydi. "O zaman benden çalmayı bırak, ben de böyle konuşmalar yapmak zorunda kalmayayım."

"Senden bir şey çalmadım. Bana seraya geri dönmememi söyledin ve ben de şimdiye kadar dönmedim. Bu hafta senin aksine *çalışmakla* meşguldüm."

"Ben de en az senin kadar çalışıyorum," diye alay etti. "Neredeyse bu lanet yerde yaşıyorum."

"Çok kötü bir ağzın var ve bu seni daha korkutucu yapmak için hiçbir şey yapmıyor."

Bir kahkaha attı. "Sen tanıdığım en çekilmez insansın. Gitmelisin."

"Hayır. Senden çalmadım. Yalan söylemek için bir sebebim yok. Senin var mı?"

"Tabii ki hayır. Sadece portakalların kaybolmasını durdurmak istiyorum. Onlara başka *şeyler* için ihtiyacım var."

Vurgusu karşısında kaşlarımı kaldırdım. "O zaman bana portakalları kim getiriyor?"

Ellerini havaya kaldırdı, belli ki o da en az benim kadar hayal kırıklığına uğramıştı. "Belki de sevgilidir."

"*Sevgili* mi?" Bu kelimeden hiç bu kadar iğrenmemiştim. "Profesör Louis Brown."

Kahkahayı patlatmadan önce bir süre ona baktım. Çok saçmaydı. O kadar saçmaydı ki söyleyecek söz bulamadım. Ben gözlerimi silerken Alec kızgın görünüyordu.

"Sizi temin ederim ki kimseyle çıkmıyorum ya da yatmıyorum, özellikle de o aptal orospu çocuğuyla. Ve dürüst olmak gerekirse, öyle olsaydım bile, bu kesinlikle seni ilgilendirmezdi."

"Beni tehdit etseydi olurdu."

Ciddi olamazdı. Kollarımı kavuşturdum ve onu inceledim. Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim. "*Tehdit*le ne demek istiyorsun?"

"Senden uzak durmamı söyledi."

"Nedenini tahmin edemiyorum. Karşılaştığım en sevdiğim insan değilsin ama en azından beni peri masallarının var olduğuna ikna etmeye çalışmadın."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. Aynı ışıltılı eğlence geri döndü. "Peri masalları mı?"

"Canavarlar," diye açıkladım.

Şimdi kollarını kavuşturdu ve benden biraz daha uzun olmasına rağmen ikimiz karşı karşıya geldik. Yine de onu alt edebilirdim. Ona binme düşüncesi beni kaskatı kıldı.

Şu anda oraya gitme bile. O yasak bölge.

Bu seradaki zehirler kadar güvendeydi. "Onların var olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Çok yorgun bir iç geçirdim. "Sen de mi?"

"Bu geçerli bir soru. Neden var olmasınlar ki? Bu dünya hakkında her şeyi bilmiyoruz."

Ona başımı salladım. "Kendini duymuyor musun? Hayal görüyor gibisin. Senin çalışma alanının bitkiler olduğunu anlıyorum, ama benimki-"

"Size hiç egonuzun çok yüksek olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Evet ve umurumda değil. En zeki olduğu bir odada sesini *duyurmak* için dişiyle tırnağıyla mücadele eden bir kadından başka ne beklersiniz ki? Tartışmak için iki kat daha fazla zaman harcamak zorundayım. Çalışmak için iki kat daha fazla zaman. Bir şey anlatmak için sürtük gibi davranmak zorundayım. Aynı şey sen ve egon için de söylenebilir. Kesinlikle diğer profesörler senden hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Yumuşak bir mırıltı çıkardı ve sonra *gülümsedi*. "Benden korkuyorlar. Hoşlanmamaktan çok daha fazlası. Ama bir de sen varsın. Benden korkmuyorsun."

"Hayır," dedim. "Hiç alakası yok."

"Peki neden?" Bir adım daha yaklaştı ve bakışlarını karşılamak için çenemi yukarı kaldırdım. Konuşmadan önce aramızda bir süre sessizlik oldu, sesi alçak ve derindi. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ve neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ama *ben* biliyorum. Ve bana doğru bir adım daha atarsan, seni dizlerinin üzerine çöktüreceğimi biliyorum."

Ağzının köşesi çekildi. "Bana yapmak istediğin bu mu? Beni dizlerimin üzerine mi çöktüreceksin?"

Ona ters ters baktım. "Benden ne istiyorsun?" "Ben de senin için aynı şeyi merak ediyorum."

Sözlerimiz dikkatli bir dansa, bir satranç oyununa dönüşüyordu. Varlığı her şeyi tüketiyordu ve sanki bir iblise meydan okuyormuşum gibi hissediyordum. Hayal kırıklığımdan ve kafa karışıklığımdan beslenen bir şeytan.

Louis neden onu benden uzak durması için uyardı ki? Özellikle de başarısızlıkla sonuçlanan akşam yemeğimizden sonra arkadaş olmadığımız açıktı. Ve üç kişiden

Böyle bir şey yapmasını beklemiyordum.

"Demek Brown seni benden uzak durman konusunda uyardı. Başka ne dedi?" diye sordum. "Pek bir şey demedi. Ona yumruk attım ve sınıfa gittim."

"Sen... sen onu yumrukladın ve sınıfa mı gittin?"

"Evet. Koluma dokundu." Bunu o kadar gerçekçi söyledi ki.

"Oh, büyüleyici. Sanki birinin sizi izniniz olmadan yakalaması saldırgan bir şeymiş gibi."

Karanlık bir kıkırdama onu terk etti. "Zeki ve küstahsın. Buraya nasıl geldin? Dekan zorluklardan hoşlanmaz. Her şeyin kolay olmasını ister. Kendini kral gibi hissetmek ister."

Bu konuda hemfikirdim. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, en başta kabul edilmiş olmam o kadar tuhaf geliyordu. "O kadarını anladım," dedim. "Bir meslektaşım beni tavsiye etti ve onlar da kabul etti. Nedenini sorgulayacak değilim."

"Nedenini sorgulamalısınız," dedi. "Siz bir bilim adamısınız, değil mi? Eski para ve yetki kokuyor olsanız bile."

Onu tekmeleme dürtüsüyle savaştım. Geçirdiğim haftadan sonra neredeyse bu vahşi düşünceye teslim . "Ve pislik kokuyorsun."

Umurunda değildi. "Bu kadar mantıklı birine göre, gözünüzün önündeki tuhaflikları göremiyor olmanız bana tuhaf geliyor."

"Hangi tuhafliklar? Açıklayabilir misiniz? Yoksa beni folklorik yaratıkların var olduğuna ikna etmeye çalışan diğer üç adam gibi muğlak mı konuşacaksınız?"

Hiçbir şey teklif etmedi, onun yerine bana baktı.

"Doğru. Hiçbir şey. Sırada bir cadıyla öğle yemeği yemek var, oysa gerçekte o sadece başka bir *meşdan okuyan* zeki kadın olabilir. Ben burada ders vermek ve geleceğin psikologlarını yetiştirmek için bulunuyorum, katillerin ve canavarların peşinden koşmak için değil." Ve bu etkileşimden bıkmıştım. "Gitmeliyim. Bir şişe viskiye, sıcak bir banyoya ve aptallardan uzak bir zamana ihtiyacım var."

"Mükemmel, geri gelme."

Ona gözlerimi devirdim ve kapıyı açmak için döndüm. Avuç içi tahtaya çarptı ve kulağıma karanlık ve baştan çıkarıcı bir sesle eğildi.

"Canavarlar vardır, Dr. Woulfe. Kendiniz için yapabileceğiniz en iyi şey, onlar sizi yutmadan önce buradan ayrılmasıdır. Ama eğer kendinizi bir canavar tarafından tuzağa düşürülmüş ve yardıma muhtaç halde bulursanız, beni arayın. Sadece sizi parçalamasını izlerim."

Omurgamda bir ürperti oluştu, tüylerim diken diken oldu. Bana dokunmuyordu ama yine de onu *hissedebiliyordum*, sanki altında kıvranıyormuş gibi

Cildim, karanlık ölümcül bir hastalık.

Kapıyı tutup çekerek açtım ve dışarı çıktım. Her adımımı sabit tutmak için elimden geleni yaptım, yüz ifadem aynıydı, vücut dilim aynıydı.

Kuleme geri kadar nefes alabildiğimi hissetmedim.

Onu hâlâ hissedebiliyordum, üzerimden atamadığım bir pelerin ya da istenmeyen ikinci bir deri gibi. İçimdeki her şey canlı hissediyordu, ama öyle bir şekilde ki kendimi ateşe vermek istiyordum.

Kuleme ulaştığımda donakaldım. Kapının eşiğinde bir şişe viski duruyordu. Biri benimle taşak geçiyordu.

Onu aldım ve taş duvara fırlattım, cam kırıldı ve altın rengi sıvı her yere sıçradı.

İçimden gelen çılgılık o kadar yüksekti ki, havaya dağılan kuşların bunu duyduğuna yemin edebilirim.

O piçle her ilişki bana onun katil olduğunu düşündürdü. Üç profesörü öldürenin o olduğunu.

Şimdi sadece bunu kanıtlamam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

A L E C

SIKIM ACIYLA ZONKLUYORDU. Seranın kapısını kilitledim ve aceleyle ofisime doğru ilerledim. Onu canavarlar konusunda uyardığımda Nora'nın cebinden çaldığım ipek eldivene baktım, burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim.

İnatçılığı bir sorundu.

Doğamla savaş halindeydim. Onun gitmesini istedim. Onu uzakta, çok uzakta istiyordum.

Onu altımda istiyorum, bana yalvarsın, beni alsın, siktir-

Belki dekanı onu kovması için ikna edebilirim.

Şezlonguma uzandım ve pantolonumun düğmelerini çözdüm, aşağı ittim ve sikimi serbest bıraktım. İpek eldivenini tekrar yüzüme tuttum, onu içime çekerken inledim.

Nora Woulfe. Çok güzeldi ama vahşi bir hayvan gibi ona saldırmak istememe neden olan şey görünüşü değildi. O kehribar rengi derinliklerde gördüğüm acıydı. Hissettiğim ve çok iyi bildiğim acıydı. Ölümün, kaybın ve hiç dinmeyen bir fırtınanın kokusu ve ardından kendini korumak için hissettiği soğukluk.

Kat kat zırhı vardı ve ben onun atan kalbini avucumun içine alana kadar onu parça parça soymak istiyordum.

İpek eldiveni sikime götürdüm ve inledim. Onun olduğunu bilmek beni tahrik ediyordu.

Takıntı çoktan kök salmıştı. Kendime karşı verdiğim savaşı kaybediyordum. Aklımdan geçen düşünceler günahkârlığın da ötesindeydi. Dekan kimi işe aldığını bir bilse.

Kendimi okşadım ve onun gırtlığı sikimin etrafındayken nasıl hissedeceğimi düşünerek inledim. Eldiveni kadar ipeksi ve yumuşak hissedecekti.

Fantezinin beni tüketmesine izin verdim. Onu işkence masalarımından birine bağladığımı ve adımı göğüslerine kazıdığımı hayal ederken elimi içine soktum. Ona tekrar tekrar sokulurken kanı yalıyordum, durmam için bana yalvarırken onu beceriyordum. İstemesine rağmen içine boşalmamam için yalvarıyordu.

Kendini bana kaptırdığı, deliliğe teslim olduğu, çaresizliğin onu tüketmesine izin verdiği görüntüsü - tüm bunlar onu daha çok istememe neden oluyordu.

Sarmaşıkların onu sarıp sarmaladığı ve her deliğini siktiği düşüncesi hiç aklıma gelmiyordu ama her sinir ucunun yoğun bir zevkle aydınlanmasına engel olamıyordum. Onu beceren, yetiştiren, *kullanan* bir canavar.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Canavarları öldürdüm. Canavarlardan nefret ettim. Ama yine de canavar olma düşüncesinden kurtulamıyordum. Kendimi onun etrafına sarmak, sarsamayacağı ve asla kaçamayacağı bir gölge. Nefes verdim, zevk büyüdükçe aletim avucumun içinde zonkluyordu.

Hayal gücüm hiç bu kadar canlı olmamıştı.

ay ışığının onun tenini okşadığını ben onun üzerinde gezindiğimi hayal ettim.

Açıktaki kalan her santim deriyi yutuyordu. "*Nora*," diye mırıldandım.

Sikimin başından kalın ipler halinde döl fişkırdı. Orgazmım devam ederken üzerine bir şey bulaşmamasına dikkat ederek eldiveni çektim, görüntüler zihnimde yanıp sönmeye devam ederken sırtım kamburlaştı.

Bir kez olsun, onu sarabileceğim sarmaşıklarım olmasını diledim. Nefesimi verirken vücudum karıncalanıyor, onun düşüncelerinin tadını çıkarıyordum.

Eldiveni burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim.

Ona sahip

çıkacağım. Onu

alamazsın.

O zaten benim.

. Yapamazsın. Onu öldürürsün.

Sesler kafamın içinde savaşıyordu. Biri hep yanımdaydı, belki de bir tür hayali arkadaş, gerçi arkadaşına sahip olmak için çok yaşlıydım.

Yine de sinirliydim, çünkü ilk kez kimin kim olduğunu ayırt edemiyordum.

Yalvaran ben miydim?

Yoksa o mu?

Nefesimi bıraktım ve yarattığım karmaşaya baktım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım Nora'yı aklımdan çıkaramıyordum.

Onunla kim oynuyordu?

Portakallarımı o çalmadıysa, geceleri serama kim giriyordu? Ve ben onları neden henüz fark etmemiştim? Son birkaç gündür o olduğundan o kadar emindim ki, ama bunu düşündükçe mantıklı gelmemeye başladı.

Başka biriydi.

Portakal sevdiğini bilen biri.

Neredeyse burada yaşıyordum. Neredeyse boş olduğu için kendi konağıma döndüğüm çok nadir oluyordu. Diğer profesörlere yakın yaşamaktan hoşlanmıyordum ve onların etrafında olmak hiç ilgimi çekmiyordu. Ancak ilgilendiğim şey seramdı. Birçok nedenden dolayı, iyi nedenlerden dolayı, hiçbir zaman arkadaş edinemedim. Ama bitkiler hep oradaydı. Tartışmadılar, sebepsiz yere nefret etmediler.

Bu dönem uğraşmak zorunda kalacağım öğrenciler gibi küstah değillerdi.

Çok fazla uyumuyordum, yıllardır uyumuyordum. Her zaman kâbuslarla boğuşuyordum ve dinlenmemek ve çalışmak daha kolaydı. Ama benden çalan her kimse, ne zaman uyuduğumu anlamış olmalıydı.

Ama neden meyveyi Nora'ya götürüyorlardı? Birinin onu izlemek istediğim şekilde izlemesi fikri dişlerimi sıkmama neden oldu.

Takıntı içimde kök salmaya başlamıştı bile, gittikçe daha da derinlere iniyordu. Peki ne yapmam gerekiyordu? Onun kokusunu tekrar içime çektim. İpek eldiven şimdilik benimle kalacaktı. Belki eninde sonunda geri verecektim. Ama vermek istemedim.

İstediğim şey onu tanımaktı. Ama aynı zamanda onu kendimden çok ama çok uzakta tutmak istiyordum.

Hayal kırıklıklarımı gidermek için başka bir örneğe ihtiyacım vardı. Sonuncuyu öldürdüğüm için pişman değildim ama zehir varyasyonlarını test edemediğimde işim daha da zorlaşıyordu.

Şimdilik elimdekilerle çalışmaya devam edecektim. İpek eldiveni cebime soktum, silmek için bir havlu kullandım ve yeniden giyindim,

ve masama yerleştim.

Psikoloğu şimdilik aklımdan çıkarmak zorundaydım.

Dışarıda güneş batıyor, sera karanlığa gömülüyordu. Birkaç mum yaktım ve bir yağ lambasının fitilini tutuşturarak günlüğümü çıkardım. El yazım berbattı ama yine de okunabiliyordu. Bazı notlarım düzensizdi. Ne zaman kendimi kaybettiğimi anlayabiliyordum.

Temiz bir sayfaya geçtim ve tüy kalemimi yenilemeye karar verdim. Yine de daktiloya tercih ederdim.

Son zehir iblis üzerinde işe yaramamıştı. O zamandan beri, test etmek için üç l profesör bedeninden araklayabildiğim zehri içeren bir varyasyonunu yaptım.

Zehrin nereden geldiğini hâlâ tespit edememiştim. Hiçbir bitki ya da hayvanla eşleşmiyordu, bu da bu gizemli canavarı daha da ilginç kılıyordu.

Notlarımı aldım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Sonunda kafamı kaldırdım. Bacaklarımı esnetmem ve yetiştirdiğim tüm tomurcukları kontrol etmem gerekiyordu.

Küçük saksılardan birine uzandım ve kaşlarımı çattım. Solmuş, lmşt.

"Sana ne oldu, sevgilim?" Fısıldadım.

Başka bir tencereye uzandım ve aynı şeyi buldum. *Hayır, , hayır.* Paniğe kapıldım ve ayağa fırlayıp elimdeki tüm eklenmiş bitkileri ve fideleri çıkardım.

Hepsi lmşt.

"Hayır, , *hayır!*" diye bağırdım. Kalbim hızla çarpıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Bunu kim yapmış olabilir? Bu aylar süren bir çalışmaydı. *Aylar.*

Öğrencilerimden biri olmadığını biliyordum. Hiçbiri böyle bir numara çekecek kadar cesur olamazdı. Masamın zerine eğildim, kendimi düzenlemeye çalışırken nefes nefese kaldım.

Düzgün düşünemiyordum. Gözlerimi kapattım, nefes aldım. Nefes alıyordum. Zihnim kurtarılabilir bir fikir bulmaya çalışırken sıcaklık omurgamdan yukarı tırmandı.

Onları ne öldürdü?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bitkilerin her birine baktım. Her şeyi yakından incelemek için eğildim. Toprak olması gerekenden daha nemliydi ve ölmekte olan yaprakların üzerinde rengi solmuş sıvı damlaları vardı.

Bunu onlara biri yapmıştı.

Beni sabote etmeye çalışan her kimse, onu bulup ldrecektim. Bir ekmeceyi çekip açtım ve birkaç temiz bez ile bir tabak çıkardım.

sandalyeme oturdum. Her şeyi dağıttım, yine de kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama bunu yapmak imkânsızdı.

Nora'nın yüzü gözümün geçti ve dalgınlıkla elimi cebime attım, eldivenini burnuma götürdüm ve onu içime çektim.

Sonunda kalp atış hızım yavaşladı. Durumu tekrar kavradığımda düşüncelerim daha netleşti. Eğer biri bunu kasıtlı olarak yaptıysa, o zaman yaklaşıyordum. Değil mi? İstedğim zehri yaratmaya yaklaşıyordum.

Eldiveni cebime geri koydum ve koyu bir kıkırdama çıkardım.

Artık bu dünyada beni ondan uzak tutabilecek tek bir insan ya da güç yoktu.

OceanofPDF.com

NOR A

Dönemin üçüncü Pazartesi günüydü ve Dekan'ın oğlu ve hayatım boyunca karşılaştığım en aptal öğrenci olan John Andrews ile işim bitmişti. Kim olduğu umurumda değildi. Onu kovarak işimi riske atıp atmadığım umurumda değildi.

İki haftadır yerleşik psikoloji ilkeleri üzerinden bana meydan okuduğunu duyuyordum. Saçma sapan sorular sorarak. Beni tekrar tekrar baltalamaya çalışıyordu.

İşim bitmişti.

"Bay Andrews, bir kez daha sözümü keserseniz, bu odadan çıkarılacaksınız." Yanakları domates kırmızısına dönüp sıcaktan patlamak üzereyken bile ses tonumu soğuk ve profesyonel tuttum.

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak devam etmek için sakın bir nefes aldım. Haşlandığını hissedebiliyordum. Neredeyse kulaklarından buhar fışkırıyordu.

Sakın . kesme.

"Bilinçaltımız sezgileri, bilişleri ve içgüdüleri işler. Ama arzu olmadan, yaratıcı düşünce-"

Yine o aptal, saçma sapan ağzını açtı. "Peki ya rüyalar?"

Bakışlarım ona takıldı ve boğazına bir yumruk indirdiğimi hayal ettim.

Onun yerine kapıyı işaret ettim. "Sınıfımdan defol." Alay

etti. "Ciddi olamazsınız. Benim babam-"

"Gidin, Bay Andrews." Çok sabırlı olmaya çalışıyordum ama bu sabır hızla azalıyordu.

Yüzü öfkeyle buruşmuştu. Diğer öğrenciler endişeyle onu izliyor, bakışları benden ona doğru kayıyordu. Parmağımı tekrar kapıya doğru uzatarak kımıldamasını bekledim. Hayatta istediği her şeyi elde etmeye o kadar alışmıştı ki. Bir kadının, hatta kendisinden üstün birinin bile ona itaat etmesini bekliyordu.

Bu, John Andrews III'ün hüzünlü hikâyesi ve herkes için unutulmaz bir gün olacaktı. Kürsümden ayrıldım, ona doğru yürüdüm ve şımarık bir çocuk gibi kulağından tuttum. Onu yerinden sürüklerken bağırdı ve bana doğru uzandığında bileğini tutup arkasına sıkıştırdım ve onu fiziksel olarak sınıfımın kapısından dışarı ittim.

İşleri fazla ileri götürüyor olabilirdim ama umursamaktan çoktan vazgeçmiştim. Eğer güçlü bir tepki vermezsem, yılın geri kalanı kaosa dönüşecekti.

"İyi günler Bay Andrews," diye hırladım onu iterken.

Dizlerinin üzerine çöktü ve köşeye sıkışmış bir kedi gibi ters döndü.

"Babam bunu duyacak, seni yaşlı kaltak! Bütün üniversite, Woulfe ailesinin ölü parasıyla buraya girdiğini biliyor." Hava daha da soğudu ve ikimizin de

başını kaldırmasına neden olacak kadar ürkütücü, uğursuz bir varlık bize katıldı. Koridorun sonunda Alec Briar duruyordu, gri gözleri Bay Andrews'a sabitlenmişti. Daha önce bir adamın gözlerinin fiziksel olarak parladığını hiç görmemiştim ama onunki kesinlikle . Bize doğru geldi.

sessizlikte yankılanan ayak sesleri.

Alec önümüzde durduğunda nefesim kesildi.

Son konuşmamızdan beri onu görmemiştim. Varlığını unutmaya çalışmışım ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum.

Unutulmaz biriydi.

"Efendim," diye Bay Andrews.

"Dizlerinin üzerine çök," diye Alec.

"Efendim?"

"Get. On. Dizlerinin. Dizlerinin üstüne."

Yanaklarım kızardı. Tüm odadaki gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum, görebildikleri kadarını görmeye çalışıyorlardı. Fısıltıları yükseldi ve artık haftanın geri kalanında üniversitede konuşulacağımızı biliyordum.

Profesör Briar'ın eli dışarı fırladı ve Bay Andrews'un başının arkasından tutup çekerek bakışlarını benimkine çevirmeye zorladı.

Profesör Briar, "Dr. Woulfe'den af dile, yoksa babanla çok sert bir konuşma yapacağım," dedi. Sesi kanımı hızlandırdı, yanaklarım ısınmaya devam etti.

"Bu kadarı çok fazla," dedim. "Ben sadece onun gitmesini istiyorum. Rahatsızlık veriyordu."

"Duydum. Profesör Woulfe'den af dile, küçük John." Eğildi, fısıltısı sadece üçümüzün duyabileceği kadar yüksekti. "Yoksa küçük horozunu şafakta kampüsün av köpeklerine yediririm."

"Özür dilerim," diye hemen kaçtı. "Davranışım korkunçtu. Lütfen beni affet."

Briar bakışlarımı yakalayarak, "Onu affetmek zorunda değilsin," dedi.

Orada bir eğlence parıltısı vardı, ama bu hoşuma giden türdendi.

Sırıtmakla savaştım.

"Lütfen, Profesör Woulfe. Size yalvarıyorum."

"Hmm." Kollarımı kavuşturdum ve kapının pervazına yaslandım. "Sanırım seni bu seferlik affedebilirim. Yarın daha iyi bir tavırla dönün Bay Andrews. Eğer bu bir daha olursa, tazılar endişelerinizin en küçüğü olacak. Anlaşıldı mı?"

Nefreti onu terk etmedi ama yine de başını salladı. Profesör Briar onu serbest bıraktı ve ikimiz de yetişkin bir adamın - çünkü teknik olarak oy verebilecek, savaşa gidebilecek ve evlenebilecek kadar yetişkin bir adamdı - bir hortlak görmüş gibi koridorda koşmaya başlamasını izledik.

Tüm sınıf bağırışlar, alkışlar ve kahkahalar içinde patladı. Bir an için gözlerimi kapattım ve içimden yükselen kahkahalarla savaştım. Profesör Briar kıkırdadı ve bana küçük bir gülümseme sundu. Onu ilk kez bu kadar rahat gördüğümü fark ettim. Ve tabii ki bunun nedeni bir başkasına rahatsızlık vermesiydi.

Bu adamın bir sadist olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Alec göz kırptı ve sonra döndü, karanlık bir gölge gibi süzülerek uzaklaştı, ancak adımlarında eskisinden biraz daha fazla moral vardı. Birkaç dakika arkasından bakakaldım ve sonra sınıfa yeniden odaklanmaya çalıştım.

Ki bu imkansız olurdu.

Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten duyduğum sıcaklıktan nefret ediyordum. Merak etmek bile saçmaydı ama yine de titrek bir nefes alarak kendimi düzene sokmaya çalıştım.

Sonunda kapı aralığından çıktım ve tekrar sınıfa girdim.

Kürsüme döndüğümde "Laboratuvarlar önümüzdeki hafta başlayacak," diye duyurdum. "Bu hafta ilkelerin sonuncusuna odaklanacağız ve rüyaları tartışacağız. Rüyaların bilinçdışına giden bir yol olduğuna dair teoriler var. Şimdi dersi erken bitiriyorum. Gününüzün geri kalanını iyi geçirin."

Eşyalarını toplayıp dışarı çıktıklarında kitapların ve hareketin gürültüsü odayı doldurdu. Öğrencilerden biri, Bianca, çekingen bir gülümsemeyle kürsüye geldi.

"Bayan Graham," diye selamladım. "yardımcı olabilirim?" "Sadece bir şey sormak istiyorum..."

Kaşlarımı kaldırdım ve devam etmesini bekledim. *Lütfen bana Profesör Briar hakkında soru sormayın.*

Gergin bir alışkanlıkla koyu renk bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben... Ben birisinin bir şeyler görüp görmediğini nasıl anlayacağını sormak istiyordum."

Şimdi onu yakından inceliyordum. Güneş ışığı, yere doğru süzülürken etrafımıza saçılan toz parçacıklarını yakaladı. "Halüsinasyon görmek gibi mi?"

"Evet. Orada olmayan şeyleri görmek. Nasıl bilebiliriz ki?"

"Sanırım bu imgelemlerin ciddiyetine bağlı," dedim. "Demans praecox hastaları için, gördükleri şeyler onlar için çok inandırıcı bir şekilde gerçek olabilir."

"Doğru," diye fısıldadı. "Peki bunu nasıl bilebiliriz?"

Kaşlarımı çattım. "Bir şeyler mi görüyorsunuz Bayan Graham?" "Sadece bir şey. Birkaç farklı zamanda."

"Daha fazla açıklamak ister misiniz? Bize çay yapabilirim."

Tereddüt etti ve odanın köşesinde tik tak eden saate baktı. "Gerçekten bir sonraki dersime gitmeliyim."

"O zaman kuleye gel ve beni ziyaret et," dedim. Çalışacak birine sahip olma düşüncesinden kaynaklanan heyecanıyla savaştım. "Bu dünyada yalnız değilsin. Ve üniversitede olmanın ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Gördüğün her neyse muhtemelen stresin bir tezahürüdür."

Başını salladı ve omuzları gevşedi. "Ne zaman ziyaret etmeliyim?" "Belki Perşembe günü dersten sonra," dedim.

"Ziyaret edeceğim o zaman. Yarın görüşürüz, Profesör."

Başımı salladım ve tam olarak ne gördüğünü merak ederek gidişini izledim. Kendime sayısız kez söylediğim şeyi ona da söylemiştim: Stres tuhaf şekillerde ortaya çıkabilir.

Canavarı bir daha görmedim. Ya geceleri tuhaf şeyler duymaya alışmıştım ve onları görmezden gelebiliyordum ya da sesler kesilmişti.

Alec yine aklıma geldi. Daha önce müdahale etmesine şaşırmıştım ama Dekan'ın oğlundan hoşlanmadığı açıktı.

Bu geceki planım nihayet çaldığım tarih kitaplarına dalmaktı. Ödünç almıştım. Onları bir noktada iade edecektim, ancak kütüphaneye gizlice geri dönmek ilk seferden daha zor olabilirdi.

Gün için ayrılmadan önce notlarımı ve ders kitaplarımı yeniden düzenlemek için biraz zaman harcadım ve haftanın geri kalanında öğreteceğim her şeyi özetledim. Güneş ışığı mor ve mavi gölgelere dönüşmeye başladığında, bunun eve gitmem için bir işaret olduğunu fark ettim. Eşyalarımı topladım ve kapıdan çıktım.

Seranın ve labirentin yanından geçen arka patikayı kullanmak rutinim haline gelmişti ama bu sabah bisikletimi evde bırakmış ve yürümeyi tercih etmiştim. Saatlerce bir yerde durduktan ya da masamda oturduktan sonra bacaklarımı esnetmek iyi geldi.

Yol labirentin ağzına ulaşana kadar kıvrıldı ve daraldı. Soldan gelen bir hışırtı duraksamama neden oldu ve bir figür bana doğru hamle yaparken geri adım atmak için tam zamanında döndüm.

"Seni *kaltak*."

Sesi öfke doluydu. John Andrews karşımda duruyordu, parlak mavi gözleri şiddetle doluydu. Bir insanın nasıl bu kadar çabuk değişebildiğini unutmıştım. O artık sadece sarı saçlı ve kötü tavırlı atletik bir öğrenci değil, bir tehditti.

"Her ne yapmak istediğini düşünüyorsan, yapmayacaksın," diye fısıldadım. "John, silahını indir."

Güneş ışığı çeliğin üzerinde parlıyordu. Eli titredi, parmak eklemleri bıçağın kabzası etrafında bembeyaz oldu.

"Beni aşağılamamalıydın. Ben Dekan'ın *oğluyum*. Buranın sahibiyim. Ben burada bir tanrıyım ve sen bir hiçsin. Beni sınıftan atamazsın ve önünde eğilmemi sağlayamazsın. Buna pişman olacaksın."

Nefreti zihnimi tırmalıyor, bana başka bir zamanı hatırlatıyordu. Başka bir insanı. Ben konuşurken alevler zihnimi yaktı. "Yıkıcı davranıyordun. Eylemlerin sonuçları vardır. Bıçağı bırak John, sonra konuşabiliriz."

"Konuşmak istemiyorum," diye alay etti.

Bir adım geri attım. "John. Mantıklı ol. Bu senin hayatını mahvedecek."

"Kimse bilmeyecek," dedi. "Senin bana yaptığın gibi ben de seni aşağılayacağım. Kendini olduğun kadar değersiz hissetmeni sağlayacağım. Sana yerini göstereceğim. Sikeceğim seni."

sonra da seni öldüreceğim. Kimsenin haberi olmayacak."

Tekrar öne atladı, beklediğinden daha hızlı hareket ediyordu. Bıçak çantamın kayışını yakalayıp temiz bir şekilde keserken kendimi yana attım.

Lanet olsun. Bana öğretilen tüm kendini savunma yöntemlerini hatırlamaya çalışırken kalbim göğsüme çarptı. Şimdi donup kalmanın sırası değildi.

Söylediklerinde ciddiydi.

"Umursamayacaklar bile. Burada kimin öldüğü kimsenin umurunda değil. Özellikle de bir profesörün."

Tekrar hareket etti ama içgüdülerim devreye girdi. Yana sıçradım ve tam bir deparla kaçarken çantamı düşürdüm. Güneş kaybolmuştu, gökyüzünde ay yoktu. Ama bu yolu biliyordum ve labirente en az iki kez girmiştim.

Labirentin iki aslanının yanından koşarak geçtim, ağızları hırlıyor ve keskin dişlerini gösteriyorlardı.

Tam arkamdaydı.

Keskin bir sola döndüm ama fark etmedi. John daha uzun ve güçlüydü ve aynı hızda hareket edebiliyordu. Zihinsel olarak seçeneklerimi gözden geçirdim. Niyeti açıktı.

"Buraya gel, seni aptal fahişe!"

Onu incitmek istemedim ama başka seçeneğim yoktu.

Durdum ve döndüm, beni yere yatırırken bileğinden yakaladım. Bıçağı hâlâ elinde tutuyordu. Nemli toprağa sertçe çarptığımızda nefesim kesildi, ağır bedeni üzerime çöktü. Bana sarıldı ama ben mücadele ettim, keskin bıçaktan kaçınmak için kıvranıp durdum. Kolumu kestiğini hissettiğimde irkildim ve avucumun içiyle boğazına vurdum.

Boğazı düğümlendi, vuruş yüzünden gözleri büyüdü. Bu ses midemi bulandırdı ama buna takılıp kalmayı reddettim.

Bıçak elimden kaydı ve onu itmeye çalışırken bıçağa tutundum.

Kendini toparladı ve iki eliyle boğazımı sıkarak beni tekrar yere yapıştırdı. O sertçe sıktıkça ben boğuldum ve acı içinde kıvranmaya başladım. Nefes alamıyordum.

"Seni öldüreceğim ve sonra da becereceğim," diye homurdandı. "Beni böyle utandırmamalıydın. Ben senden daha iyiyim. Ben daha iyiyim ve bundan kurtulacağım. Seni aptal-"

Bıçağı kaldırdım.

Acı parladı. Nefesi onu terk ederken ağzı açıldı. Öfke içimde kıvrıldı, şiddetli ve derin. Bıçağın midesine battığını hissettim ve onu çıkardım, tekrar ve tekrar ve tekrar içine soktum ve-

Kırmızı üzerime sıçradı. Kan fişkirirken sıcak ve yapışkandı. Burun deliklerim onun kanının metalik kokusuyla alevlendi.

Vücudu yana doğru yığılırken içimi öfke kapladı. Onu ters çevirdim ve üzerine binerek bıçağı tekrar indirdim.

Tekrar ve tekrar.

Her darbeyi saydım. Yirmiye ulaştığımda, altımdaki bedeni tanıyamıyordum. Hâlâ seğiriyordu.

Sesler mide bulandırıcıydı ama *duramıyordum*. Onu bıçakladığımda tehditleri zihnimde çılgık atıyordu, adamdan leşe dönüşürken bir hıçkırık beni terk etti.

Otuz altı kez.

Arkamdaki sıcak bir varlık beni şiddetli transımdan kopardı. Sarmaşıklar vücuduma dolanıp kolumdan aşağı kayarak beni durdurunca donakaldım. Bir dizi uzun pençe nazikçe yüzümü kavradı ve çenemi yukarı kaldırdı.

Canavar.

Olamaz... Ama *gerçek*
gibiydi. Çok *gerçek*
hissettirdi.

Bulanık gözyaşlarımın arasından ona baktım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, zihnim dönüyor ve az önce olanları kavramaya çalışıyordum. *Onu ben öldürmüştüm*. Bana öğretilen tüm nefsi müdafaalar... Onu öldürmek zorunda değildim ama öldürdüm. Belki farklı bir şey yapabilirdim ama...

İstemiş miydim?

"O... o... o..." Artık bunların hiçbirini yapamazdı. O ölmüştü.

Kendimi tekrar edip durdum. Konuşamıyordum. Gökyüzü çok karanlıktı, yer John'un kanıyla ıslanmıştı.

Bir öğrenciyi öldürmüştüm. Öğrencimi.

Sarmaşıklar etrafımda sıkılaştı ama daraltıcı değillerdi. "Hak ettiğini buldu. Cesetle ben ilgileneceğim."

Sesi beni yatıştırdı, derin ve tınılıydı. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık ve güçle kaldırdı.

"Onu bırakamayız."

"Nefes al."

Yapamam, yapamam, yapamam-

"Nefes al."

Ona doğru kıvrıldım, yüzümü sert göğsüne gömdüm. Nefes aldığımda, onun toprak kokusunu içime çektim. Rahatlatıcıydı, tıpkı taze bir yağmurdan sonra ormanın olduğu gibi.

Karanlık bizi örtmüştü. Gözlerimi kapattım, o beni taşırken nefes alıp veriyordum.

Bu bir rüya mıydı? Hayal mi görüyordum?

Ama onu hissedebiliyordum. Ona dokunabiliyordum. Ve daha önce sadece bir kez hayal etmiş olsam bile onu tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Beni içeri götürürken kulemin kapısı gıcırdadı. Merdivenlerden yukarı çıkıp beni yatağıma yatırana kadar gözlerimi açmadım.

Bir sarmaşık bedenimden yukarı doğru kayarak içime küçük zevk dalgaları gönderdi. Dokunuşunun ve ondan korkmadığımın aşırı derecede farkına vardım.

Bir canavar olabilirdi ama John gibi bir canavar değildi. "Bana neler oluyor?" Fısıldadım.

Ağız hafifçe çekiştirildi, derisi çatladı, kabuğu sertti ama bir şekilde bakması rahatlatıcıydı. "Şimdi gerçek hissediyor muyum, Nora?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. "Onu ben öldürdüm." "Onunla ben ilgileneceğim."

"Teslim olmak zorundayım," diye homurdandım. "Birini öldürdüm. Onu öldürdüm."

"Seni öldürecekti." Yüzü bana yaklaşırken sesi yumuşak bir fısıltıya dönüştü. Yüz hatları o kadar garip, o kadar tuhaftı ki, tek düşünebildiğim vücudumun üzerinde nazikçe kıvrılan ve giysilerimi çekiştiren sarmaşıklardı. "Daha önceki gibi sana zamanında ulaşamadığım için üzgünüm."

Zihnimde ateş dans ederken nefeslerim yeniden hızlanmaya başladı. Beynimi tırmalama ihtiyacı hissediyordum, içimde kaşınamaz bir kaşıntı vardı. Ulaşılamaz.

"O sendin," diye fısıldadım. "Profesörleri sen öldürdün."

Karanlık bir çıkardı, sarmaşıklar kanlı eteğimden yukarı kayıyordu. "Beni öldürecek misin?" Homurdandım.

"Hayır. Seni kurtaracağım. Ama artık gerçek değilmişim gibi davranmak yok. Küçük zihnin şimdiden paramparça olmaya çok yakın, Nora. Daha önce yaşananlar seni ancak bu kadar koruyabilir. Gerçek olmadığımı inanırsan sana yardım edemem."

Sarmaşıklar tepe noktama sürtünürken inledim. Daha önce olanlarla ne demek istiyordu? Bilmek istiyordum ama doğru düzgün düşünemiyordum, özellikle de o bana dokunurken.

Ürperdi ve bir an için gözlerini kapattı.

Ne yapıyorum ben? O bir canavar.

"Artık karanlığı keşfetmek yok," diye mırıldandı nazikçe. "Söz ver bana." "Buna söz veremem."

"O zaman seni tüketecek."

"Ben zaten tüketildim," diye fısıldadım.

İçini çekti ve sarmaşık geri çekildi. Ağzı benimkine çok yakındı ve içimdeki her şey arayı kapatmak için çılgık atıyordu. Keskin dişleri bile ilgimi çekiyordu.

Aklımı kaybediyorum. Aklımı kaybediyorum.

"O zaman bana teslim olmayacağına söz ver. Cesedin icabına ben bakacağım. Kendini yıka ve elbiselerini yak."

"Peki ya bıçak?"

Beni tamamen serbest bırakarak geri çekildi. Orada, yatağımın kenarında duruyordu; devasa, canavarca, dünyevi bir figürdü ve etrafındaki her şeyi tüketiyor gibiydi.

"Ben bakarım. Yıkanın, giysilerinizi yakın ve uyuyun."

Son bir bakışla döndü ve nefes kesici bir bulanıklık içinde hareket etti, beni yalnız, kana bulanmış bir katil olarak bıraktı.

M O N S T E R

Kendimi onu sikmekten alıkoymak hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Ama ölü insana karşı duyduğum öfke, ona dokunma ihtiyacımın önüne geçti. Şu anda yapamazdım. Yapmaya çalıştığı şeyden sonra olmazdı. Ne kadar sapkın olsam da, ona asla onun yapmaya çalıştığı gibi zarar veremezdim.

O zaten benim için çok değerliydi.

Ona yardım etmek için çok geç kalmıştım ama geri kalanını hallederek bunu telafi edecektim. Cesedi, dikkatleri ellerindeki kandan uzaklaştıracak bir şekilde yerleştirecektim. Talimatlarıma uyduğu ve giysileri yaktığı sürece, onunla bağlantılı bir şey bulacaklarına inanmıyordum.

Daha önce hiç başka birini bu şekilde korumak istememiştim. Ama ona kafayı takmıştım, onu tehlikeden uzak tutmaya ve güvende olmasını sağlamaya kafayı takmıştım.

Cesedin yanına gelene kadar çit labirentinde hızla ilerledim. Ne kadar vahşi olduğunu düşünerek karanlık bir kahkaha attım. Çok fazla öfkeyle doluydu.

O bir katildi, ama bundan zevk aldığı için değil. Nasıl hissettiğini anlıyordum. Zaman zaman bir zorunluluk olsa bile ben de bundan zevk almadım.

Onu takip ettiğim için mutluydum. Yoksa onu duyacağımdan ya da korkusunun kokusunu alacağımdan emin değildim.

Alçak bir hırıltı beni terk etti.

Kan yeri ıslatıyordu, gözleri hâlâ açıktı. Diz çöküp bıçak yaralarını inceledim.

Her bıçak darbesinde o kadar kararlıydı ki, çığlıkları öfke ve acı doluydu.

"Şanslısın," diye fısıldadım cesede. "Eğer hâlâ hayatta olsaydın, bunu yavaş yavaş yapardım. Ona dokunduğun her anı cehennemde bir sonsuzluk yapardım. O benim."

Zar zor da olsa hâlâ hayatta olmasını diledim. Onu uzuv uzuv parçalara ayırırken gözlerindeki yaşamın gidişini izlemek isterdim. Ona baktığı güne pişman olmasını sağladım.

Nefes alışlarım sertleşmişti. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Biri labirentte tökezlemeden önce bu işi halletmem gerekiyordu. Şimdi beni çağırса bile bu çılgınlığа teslim olamazdım.

Onun ölümü iyi bir şeydi. Nora'ya olanlar ise değildi. O aşağılık ve iğrenç biriydi ve şimdi, her zamankinden daha fazla, onu her zaman gözümün önünde tutmamın iyi bir şey olduğunu biliyordum.

Onu parçalara ayırır ve bunu bir gösteri haline getirirdim.

Pençelerimi göğsüne batırıp onu parçalara ayırırken içimden bir hırıltı yükseldi. Kıyafetlerinin kumaşı kolaylıkla yırtıldı, derisi kalın şeritler halinde parçalara ayrıldı. Göğüs boşluğunu yırtarcasına açarken kemikleri kırıldı, kaburgaları ve köprücük kemiği kırıldı. Kollarını yuvalarından, bacaklarını kalçalarından söktüm.

Organlar etrafa , pislikler yeri kapladı.

Nora için. Onun için her şeyi yaparım.

Başlayacağım yer karaciğer olacaktı. Organı ağzıma götürdüm ve ısırdım, öfkem açlığını körükledi. Onu yuttum, bu gece bu kadar korkunç bir şey yapmaya cüret eden piçi tükettim. Tadı acı olsa bile her ısırıktan zevk aldım.

Bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar tüm iç organlarını yedim. Dudaklarımı yaladım, uzun zamandır olmadığım kadar dolgundum.

Onu kulesine geri götürürken bana sarılışını düşündüm. Sıcaklığını, dokunuşunu, *onu*. Benden korkmuyordu. Önümde sinmedi.

Çok uzun zamandır hiçbir şey hissetmemiştim. Yıllar aynı rutinle, aynı soğuk gecelerle geçip gitmişti. Aynı karanlıkla.

O hiç göremediğim gün doğumuydu.

Şimdiye kadar.

Cesedinin kabuğunu aldım ve labirentin dışındaki alana taşıyarak bir daire şeklinde yaydım.

Ondan şüphelenmezler.

Ceset dağıldıktan sonra labirentin içine, kanının döküldüğü yere geri döndüm. Toprağı kökünden söktüm, sarmaşıklarımı kullanarak toprağı daha az fark edilir hale gelene kadar çevirdim.

Gökyüzüne baktım, yağmur yağmasını diledim. Bu çok yardımcı olurdu.

Atılacak son eşya bıçaktı. Bıçağı yerden aldım ve üzerindeki mühre dikkat ederek ters çevirdim. Alay ettim. Tabii ki Av'a aitti.

Labirentin içinde ilerledim, konservatuvara geldiğimde yavaşladım. Bekledim ama botanikçinin izine hiçbir yerde rastlamadım. Ön kapı kolaylıkla itilerek açıldı ve ışıklarını arayan güvelerin telaşını görmezden gelerek patikadan aşağı indim.

Bıçağı burada saklamak şimdilik en iyisi olacaktı. Seraya hiç kimse giremezdi, botanikçi bunu garanti altına almıştı. Zehirli meşe yatağının olduğu arka tarafa gelene kadar seranın içinde ilerledim. Toprağın bir kısmını söktüm ve bıçağın üzerini örterek yeşil yapraklarla çevrili olmasını sağladım.

Öğretim üyelerinden hiçbiri buraya gelmedi ve öğrencilerin ellerini zehirli meşe yatağına sokacaklarından şüpheliydim.

Şimdilik bu kadar yeter.

Nora Dekan'ın oğlunu öldürmüş olabilir, ama o bunu asla bilmeyecekti.

On

u. Onu koruyabildiğim sürece güvende olacaktı.

A L E C

Arnavut kaldırımllı taşın üzerindeki cesedin uzandım ve yaraları inceledim. Pençe izleri göğsü boydan boya taramış, cesedi bir çuval gibi ikiye ayırmıştı.

Bir sinek vızıldadı, burnunun ucuna kondu, bacaklarını birbirine sürterken kanatları kıpırdamadı.

Önümde Dekan hüngür hüngür ağlıyordu.

Öğrenci ölümlerini umursamayan bir adam için yeni bir görünümdü ama sonuçta kurban onun oğluydu. John Andrews III şafak vakti labirentin dışındaki tarlada parçalar halinde bulunmuştu. Göğsü ve başı hâlâ bir aradaydı ama uzuvları koparılmış ve gövdesinin etrafında bir çember oluşturacak şekilde yerleştirilmişti.

Adli tabip not almaya devam etti. Ona baktım. "İlginç bir şey var mı?"

"Belli ki bir tür hayvan," dedi suratsızca.

"Peki ya çember?"

Başını iki yana salladı. "Bunu açıklayamam."

Başımı salladım ve tekrar John'un vücuduna baktım. Kaşlarımı çatarak biraz daha eğildim ve boynundaki morlukları fark ettim. Göğüs boşluğu açıktı ama hasarın bir kısmı pençelerden kaynaklanmış gibi görünmüyordu. Et çok temiz bir şekilde yırtılmıştı.

Burada bulunmamın nedeni, tıpkı öldürülen üç profesör gibi John'un vücudunda da bir çeşit sıvı bulunmasıydı.

Sıvıdan bir parça aldım, bir şişeye koydum ve kapağını kapattım. Bitkilerimi mahvedenle aynı olduğundan şüpheleniyordum, bu da canavarın beni durdurmaya çalıştığı anlamına gelebilirdi.

Başarısız olacaktı.

Ayağa kalktım ve tekrar etrafa bakındım.

John'un organları ve kanı kayıptı. Çimenlerde ve toprakta biraz kan vardı ama olması gereken miktarın yakınında bile değildi. Başımı kaldırıp labirentin olduğu yöne baktım. Uzakta belirliyordu, karanlık çitlerin boyu en az 3 metreydi. İçinde kaybolmak kolay, birini öldürmek kolay...

Ne saklıyorsun?

Onu görmeden önce varlığını hissettim.

Döndüm ve diğer profesörlerin arasında Nora'yı gördüm. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Yüzü boş görünüyordu, gözleri benim bakışlarımla kilitlenene kadar etrafta geziniyordu. Elleri bir şeyi saklamak istercesine dalgınca ön kolunun etrafına dolanmıştı.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Seni ne incitti?

Döndü ve labirente doğru fırladı. Onun içinde kayboluşunu izlerken kaslarım seğirdi. Onu takip edecektim. Gözlerindeki o perili bakışı neyin yarattığını bilmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve girişe doğru yürüdüm, ancak Dekan önüme çıktı.

Omuzlarımı kavradı. "Katili bul," diye homurdandı. "Katili bulmak zorundasın. Bütün öğrencilerle görüşün. O psikoloğu da yanına almalısın."

"Bir canavar olabilir," diye fısıldadım, sesimi alçak tutarken etrafıma bakındım. İzleniyorduk ama o bunu umursamayacak kadar kendinden geçmişti.

"Burada daha fazlası var. Bunu sen de biliyorsun. Ve ikimiz de canavarların insan kılığına girebileceğini biliyoruz, kuzu postuna bürünmüş kurtlar." Gözleri kızarmıştı, gözlerindeki çaresizlik... eğlenceliydi. "Belki görgü tanıkları vardır. Bu kampüsteki herkesin sorgulanmasını istiyorum. Bu canavarı avlayacağız."

"Neden onları sorgulamamı istiyorsunuz?" diye sordum. "Ve neden Nora?"

"O da işin içinde olmalı," diye iç geçirdi. Kaşlarımı kaldırdım, çünkü bu soruma hiçbir şekilde cevap vermiyordu. "Ve senin başkalarıyla... bir ilişkin var."

Göz korkutucu bir figürsün ve zekisin. Ayrıca kimse canavarlardan senin kadar nefret etmez. Canavarı bulana kadar diğer herkese şüpheli muamelesi yapmalısın, anladın mı?"

Haklıydı. Canavarlardan varlığımın her zerresiyle nefret ederdim, özellikle de beni engellemeye çalıştığından şüphelendiğim canavardan. Bu kampüste Nora dışında bana böyle meydan okumaya cüret edecek kimse yoktu ama onun da sevgili bitkilerime dokunmak için bir nedeni yoktu.

Tekrar düşündüm. Haftanın geri kalanını yanımda Nora ile geçirmek olması gerekenden çok daha cazipti.

"Briar?"

"Peki," dedim aniden. "Az önce Dr. Woulfe'yi gördüm. Onu geri alacağım." "1'de benimle ofiste buluş. Onu da getir. Öğrencilerimiz ve Profesörler görüşme için hazır. Haftanın geri kalanında tüm iptal edilecek. Bu canavarın bulunmasını istiyorum."

Bu da bana onunla sadece birkaç saat geçirme fırsatı verdi. "Elimden geleni yapacağım," dedim.

Beni bıraktı ve sanki sarhoşmuş gibi tökezleyerek sessiz bir hıçkırık çıkardı. Gidişini izledim ve başımı salladım. Tüm bunların ironisi gerçekten harikaydı.

Ben labirente doğru ilerlerken bulutlar tepemde toplandı. Onu dinleyerek tanıdık patikada ilerledim. Bir yanım kaybolmuş olmasını bekliyordu ama yine de inatçıydı. Ve zekiydi. Bu labirenti benim kadar kolay geçebilecek biri varsa, o da oydu.

Toprak daha nemli hale geldiğinde ve kan kokusu havayı doldurduğunda yavaşladım. Kaşlarımı kaldırdım ve diz çöküp parmak uçlarımı toprağın üzerinde gezdirerek kırmızıyı çektim.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Ah Nora," diye fısıldadım.

O perili bakış şimdi daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Gerçi John'un vücudunun parçalanma şekli hâlâ bir şey ifade etmiyordu.

Küçük psikoloğum kötü bir şey yapmıştı. Ya da iyi.

Labirentten çıktığımda, seranın kapısının eşiğinde oturuyordu. Mantarlar yerden filizleniyor, rüzgâr binanın iskeletine tırmanan sarmaşıkları hışırdatıyordu.

"Bir kez daha benim seramdasın," dedim. "Sakın bana John Andrews'un ölümünün seni üzdüğünü söyleme." Ona doğru eğilip kapının kilidini açtım.

Dünkü konuşmamız onu daha çok sevmeme neden oldu. Ve şimdi, ona bu kadar işkence eden her neyse... Onu gerçekten tanımak istememe neden oldu.

Ona karşı hissettiğim şehveti boş verin.

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadı.

Gözlerimi ona dikmiş, sikimi onun güzel, dolgun ağzına soktuğumu hayal ediyordum. Onu mahvederken parmaklarımı siyah saçlarında dolaştırdığımı. Aminin tadına bakmayı... *Kendini kontrol et, iblis.*

Bana baktığında nefesimi kesti. Güzel kahverengi gözlerindeki yaşları görmek beni çılgına çevirmeye yetti. Yüzünün her kıvrımını ezberledim, yanaklarının kızarmasını ve pembe yanaklarından szlen gözyaşlarından yansıyan ışığı hafızama işledim.

"İerideyken hiçbir şeye dokunmayın. ."

Ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak beni takip etti. Temiz bir kesim dikkatimi çekti ve neredeyse onu yakalayacaktım kendimi tuttum. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, gözlerinin altındaki halkalar uykusuzluğun iziydi.

Hâlâ çok sevimli.

Lavanta ve vanilya karışımı kokusu ağzımı sulandırdı. Kapıyı arkamızdan kilitledim ve onun beni takip ettiğinin farkında olarak yıpranmış patikada ilerledim. Kendi alanımda birini istediğimi nadiren fark ederdim ama şimdi onu yanımda istiyordum. Onu ofisime götürdüm ve şezlongu işaret ettim.

"Bana ne olduğunu anlat." "Hiçbir şey olmadı."

"Sen kötü bir yalancısın, Nora," dedim.

Sinirli bir nefes verdi ve şezlonga oturdu ama rahatlamadı. Vücudundaki her kas gergindi ve göz teması kurmayı reddediyordu. Alt dudağını ısırarak birkaç dakika boyunca bir bitkiye baktı.

Beni ona çeken şey ille de endişe değildi. Meraktı. Onun acısı benim için bir alevdi ve ben ona doğru szlen, onun sıcaklığını arzulayan bir pervaneden başka bir şey değildim. nnde diz çöküp yüzümü onunkinin önüne getirene kadar ona doğru çekiliyor .

"Ne oldu?"

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadı.

İçimden gelen gülme isteğiyle savaştım ama o çok ciddi ve perişan bir haldeydi. Glmemden hoşlanmayacağını biliyordum ve şu anda istediğim son şey onu uzaklaştırmaktı. Ayrıca, onu bu halde görmek uzaklaşmak için fazla kışkırtıcıydı.

"Sana ne yaptığını sormadım," dedim. "Ne olduğunu sordum. O ne yaptı?"

"Beni bekledi. Gitmem için. Batı kanadından çıkan yolu kullandım ve o elinde bir bıçakla oradaydı."

Dişlerimi sıktım ve göğsümde bir öfke dalgasının yayıldığını hissettim. Bakışlarıma karşılık vermedi. "Beni öldürmekle tehdit etti." Hepsi bu değildi. "Başka ne söyledi?" Fısıldadım.

"Beni tecavüz etmekle ve öldürmekle tehdit etti. Bana saldırdı. Labirentte kavga ettik ama bıçağı aldım ve onu öldürdüm."

Yavaş bir nefes aldım. Hâlâ hayatta olmasını diledim. Yaşamayı hak ettiği için değil, uyanıkken onu parçalara ayırmak ve karanlığın içinde ulumasını duymak istediğim için. Ondan, Dean'den ve tüm ailesinden intikam almak istiyordum.

Çünkü takıntıma zarar vermişti.

Nora'yı incitti.

Takıntı artık köklerini içime salıyordu. Bana bunu söyleyerek ne yaptığının farkında mıydı? İkimizi de asla kaçamayacağımız bir şekilde birbirimize bağlayacak bir sırrı bana itiraf ediyordu.

Nora bana baktı, yüz ifadesi endişeyle çarpılmıştı. Muhtemelen bir insanı öldürdüğü için onu uyarmamı bekliyordu. Benden böyle bir şey duymayacaktı.

"Bunu hak etti," dedim omuz silkerek.

Gözleri büyüdü ve bana baktı. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Ciddiyim. Kesinlikle ciddiyim. Hiçbir işe yaramayan bir piçti. Kendini beğenmiş, bencil, iğrenç, aptal. Senin elinde ölmek merhametti. Ona çok daha kötü bir son verebilirdim."

Gözlerinden düşen yaşlara dayanamadım. Bir tanesini alçak sesle *sildim*.

"Gözyaşların onun için fazla güzel. Öldürmek her zaman yanlış değildir." "Kesinlikle yanlıştır."

"Nasıl yani? Ya niyet ettiği şeyi yapmış olsaydı? Sizce yaşamalı mıydı?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bunu sana neden söyledim ki? Onca insan arasından mı?! Ama birine itiraf etmem gerekiyordu ve-"

"Her günahını bana itiraf edebilirsin ama başka kimseye edemezsin," dedim sertçe. "Dekan herkesle görüşmemizi istiyor."

Ağız açık kaldı ve başını salladı. Ayağa kalkmaya başladı ama ben onu tekrar minderin üzerine ittim.

"Hayır. Bundan kurtulamayacaksın. Bana bak, Nora."

"Ciddi olamazsın, sen-"

"*Bana bak.*"

Nefesi kesildi. Bir şeye çarpmaktan sersemlemiş, paniklemiş bir kuş gibi önümde oturuyordu.

"Başka bir şey daha var," dedim usulca. "Başka bir şey olduğunu biliyorsun. Nedir o?"

Başını iki yana salladı. "Bana bunu söyletme."

"Seni yapacağım çünkü gerçeği istiyorum. Onu bıçakladığına inanıyorum ama göğsünü yarıp onu parçaladığına inanmıyorum. Zehir ürettiğine de inanmıyorum. Bana tüm gerçeği anlat."

"Delirdim," diye bağırdı. "Aklımı kaybettim. Bu yer beni mahvetti."

Ona buraya gelmeden çok önce mahvolduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Bana tüm gerçeği anlatabilirsin. Sana çılgılık attıracak şeyler gördüm ve yaptım. Her ne gördüysen, her ne yaşadıysan bana hepsini anlatabilirsin. Bilmem gerek, Nora."

Daha sakın bir nefes aldı. "Bir şey vardı. Bir yaratık. Bir hayal."

"Ama hayali değildi, değil mi?"

"Bilmiyorum." Sesi zar zor duyuluyordu. "*Lütfen, , lütfen.*"

Bana neler oluyor?"

"Psikolog olan sensin," dedim. "Bana sen söyle. Mantığınızı kullanın. Bir doktor olduğunuzu ve hastanın size bunları sorduğunu varsayın."

"Şoktayım."

Başımı salladım ve o da aynı hareketi yaptı.

"Başıma gelenler travmatikti. Bir öğrenci bana saldırdı ve ben de onu öldürdüm. Ama sonra mantıklı bir şekilde açıklayamadığım bir şey oldu."

"Devam et."

"Bir canavar vardı. Bir yaratık. Bir kurbağa ya da bir çeşit orman varlığı gibiydi. Beni durdurdu. Bana cesetle ilgileneceğini söyledi."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Onu dinlerken derim

kaşınmaya başladı. "Beni kuleye geri taşıdı. Beni yatağa

yattırdı." "Sana dokundu mu?"

"Evet. Ama sadece bir ."

"Onu daha önce gördün mü?"

Bir an tereddüt etti. "Evet. Ve bana kimseye itiraf etmememi söyledi."

"Ama işte buradasın."

"Birine söylemek
zorundaydım." "Neden
ben?"

"Çünkü senin katil olduğunu düşündüm," diye fısıldadı. "Profesörleri senin öldürdüğünü sanıyordum. Ama o yaptı. O olmak zorundaydı."

"Onun hakkında daha fazla şey bilmem gerek. Sırlarını saklaman karşılığında ihtiyacım olan tek şey bu. John'un ölmesi umurumda değil. O bunu hak etti. Ama bu canavarı bulmam gerek." Ben konuşurken nefeslerim hızlandı. "O zehre ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bir fark yaratmama yardımcı olacak."

"Ama o..."

"O var. Kanıt istemiştin, değil mi? *Kanıt* mı? John'un cesedini parçalara ayırmış olamazsınız. Göğsünü yırtarak açamazdınız. Onu küçük dozlarda insanlara zarar vermeyen ama diğer canavarlara zarar verebileceği kesin olan zehirli bir maddeyle kaplayamazdınız."

Aniden ayağa kalktım, zihnim gittikçe daha dönüyordu. "Birini öldürmemi önemsiyor olmalısın."

Güldüm ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Anlamamıştı. Eğer bu canavar ona yardım ettiyse, cesetle ilgilendiyse, bu önemsendiğinin bir işaretiydi. John'un parçalanma şekli kasıtlıydı. Canavar ona değer veriyorsa, onu bulmak için kullanabilirdim.

Zehiri yapabilmek için bu canavarı yakalamam gerekiyordu.

Zehri bulmama yardım edecek sırrın onda olduğunu içten içe biliyordum.

Onu incelemek için geri döndüğümde nefeslerim hızlandı. "Görüşmemiz gereken öğrenciler var. Size bir mazeret vermek için sadece birkaç saatimiz var."

"Bu yanlış," dedi başını öfkeyle sallayarak. "Ben senin tanıgın olacağım. Geceyi benimle geçirdin."

Bana dudak büktü. "Ciddi olamazsın."

"Öyleyim. Derslerinizden sonra akşam yemeğine geldiniz ve psikoloji ve bilim üzerine konuştuk. Seramda uyuya kaldınız ve ben de bir centilmen olduğum için sizi uyandırmamayı tercih ettim."

"Bu muhtemelen dün gece bir canavar görmemden daha gülünç. Neden sizin eviniz değil?"

"Şehirdeki evimi kullanmıyorum," dedim hemen. Orayı hiç ziyaret etmedim. İşe yaramazdı. Benim evim burasıydı, cam duvarların ve toprağın içinde.

"Bu çok saçma," dedi.

Ona doğru koştüm, diz çöktüm. Arkasına yaslandı, gözleri büyüdü. "şu anda senin o parçana ihtiyacım var. Üzgün olan değil, dünyayı başka bir aptal kötü piçten kurtararak yanlış bir şey yaptığını hisseden değil. O *kıvılcıma* ihtiyacım var. Mantığa."

Yüzümü incelerken dudakları aralandı. "Hiç birini öldürdün mü, Alec?"

Tatlı dudaklarından dökülen ismim sikimin zonklamasına neden oldu. Kokusunu, sefaletini içime çektim ve çenesini kavradım. "Evet. Birçok kez."

Sonunda solgun yanaklarına kızılılık geri döndü. "Yani kendimi bir katilin yanına attım."

"Birini tanımak için biri gerekir."

Geri çekilmeye çalıştı ama ben onu bırakmayı reddettim. Parmak uçlarımla altındaki tenini hissetmek içimde bir arzu şimşegi çakmasına neden oldu. Dudakları benimkilere çok yakındı ama ona herhangi bir zevk vermeden önce bana yalvarmasını istiyordum.

"Hissetmiyor musun?" Mırıldandım.

Bileğimi tuttu ve beni geri itti, bakışlarında öfke parlıyordu. "Eğer birbirimize *sırrımızı* açacaksak kurallara ihtiyacımız olacak."

"Ne gibi?" Hoş bir şekilde sordum. "Birincisi, dokunmadan önce sor."

"Bunu yapabilirim." Ona elimi uzattım ve o da elime baktı. "Dışarıda görüldüğünüzden emin olmak için konuşmalı ve yürümeliyiz. Ayrıntıları gözden geçirmeli ve hikâyelerimizin mümkün olan her şekilde örtüştüğünden emin olmalıyız."

"Elini tutmadan yürüyebilecek durumdayım. Sen önden git."

NOR A

Yaptığım şey yanlıştı.

Bunu biliyordum ama yine de kendimi Alec Briar'ın ağından kurtaramıyordum. Zihnim hâlâ son yirmi dört saatin olaylarıyla çalkalanıyordu ve çok sarhoş olan Dean'in karşısına oturduğumda, ona yalan söylerken dünyanın ağırlığını göğsümde hissettim.

"Diğerlerini sorgulamaya başlamadan önce, gece boyunca nerede olduğunuzu bilmem gerekiyor," dedi.

Masasının arkasındaki sandalyesinde oturuyordu, yüzü kızarmıştı. Aramızdaki viski şişesinin yarısı bitmişti ve sürekli sigara içtiği için masasının ve kâğıtlarının üzerinde küller vardı. Onu böyle çözülmüş görmek rahatsız ediciydi.

"Alec Briar'la birlikteydim," dedim
sakince. Kaşları havaya kalktı.

"Profesör Briar mı?" "Evet."

"Ama o herkesten nefret ediyor," dedi.

Bunun doğru olduğuna onu ikna etmek için üzerine eğilmem gerekti. "Farkındayım. Ama entelektüel olarak ortak ilgi alanlarımız var ve birlikte akşam yemeği yemeye karar verdik. Dün sınıftan çıktıktan sonra onun serasına gittim. Geç saatlere kadar psikoloji ve tıp üzerine konuştuk ve korkarım uyuyakalmışım, bu yüzden bugünkü fiziksel durumumdayım. Şezlongda uyumak için çok yaşlıyım."

Beni dikkatle inceledi. "Umarım ikinizin *uygunsuz* bir şey yoktur. Çünkü bu, sözleşmenizin ihlali anlamına gelir."

Gözlerimi ona diktim. "Kontratımda böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Ama aramızda böyle bir şey yoktu."

"Serasının içinde pek bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Bırakın bir ."

"Şezlongu var," dedim.

"Tuhaf."

"Bir dahaki sefere onun konağını kullanacağımıza eminim," dedim. Dekan'ın gözleri karardı ve sertleşti.

"Hmm."

"Ne oldu?" Soruma engel olamayarak sordum.

"Anladığım kadarıyla onu kullanmıyor. Yıllardır kontrol edildiğini sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Her sömestr sonunda şehir evlerini kontrol etmiyor musunuz?" "Sadece boşaltılırlarsa," dedi. "Ve eminim nasıl olduğunu fark etmişsinizdir

Profesör Briar kendi mahremiyetini tercih eder. Sizinle konuşmasına bile şaşırdım."

"Daha önce de söylediğim gibi. Karşılıklı çıkarlar."

Not alırken başını salladı. Bakışlarım arkasındaki raflarda gezinirken deri ciltli bir kitapta durakladı. *Av*.

Parmak uçlarım vızıldadı. Eğer onu ele geçirebilirim, toplum hakkında daha fazla bilgi bulabilirdim. Belki de bana daha fazla cevap sağlayabilirdi.

Sessiz bir gözyaşı kızarmış yanağından aşağı yuvarlandı. Onu sildi.

"Size biraz daha viski doldurmama izin verin," dedim ve o itiraz edemeden ayağa kalktım. Masasının etrafından dolaştım ve ona baktım. "Kaybınız için çok üzgünüm. John parlak bir öğrenciydi."

"Öyleydi," diye fısıldadı. "Tıpkı benim gibi olurdu. Güçlü, akıllı."

İğrenç. Birkaç not daha alıyor ve kâğıtları karıştırıyordu. Şişenin mantarını açtım ve kehribar rengi sıvıyı bir shot bardağına boşalttım, bunu yaparken raftaki kitaba uzandım. Şişeyi yere bırakıp mantarını kapatırken kitabı da gözlerden uzak tuttum.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Sesimi hoş ve yatıştırıcı tutarak ona sempatik bir şekilde sordum. Viski bardağını aldım ve masasının üzerine koydum. Kitabı arkamda tutarak masanın etrafından beceriksizce dolaştım ve oturdum.

Ben otururken o da yana doğru eğildi. Bir çekmecenin açılma sesi bana eğilip kitabı ayaklarımın dibindeki çantaya koymam için yeterli zamanı verdi. İkimiz de aynı anda doğrulunca boğazım kurudu.

Kırmızı bir bez açtı. Kadifeyi açmasını izlerken görüşüm bulanıklaştı, içinde oğlunun beni öldürmeye çalıştığı bıçağı görmeyi bekliyordum.

Onun yerine, sadece kılıf vardı.

"Bu nesiller boyu ailemdeydi ama bıçak kayıp.

Hiç böyle bir şey gördünüz mü?"

Öne doğru eğildim ve mührü inceliyormuş gibi yaptım. İç içe geçmiş bir düğüm ve bir çizgiden oluşan bir daireydi. "Hayır, efendim, bakmadım."

Kederle başını salladı ve bir kenara koydu.

"Ben..." Boğazım düğümlenmiş gibi hissediyordum. John'la ilgili anılar zihnimde canlandı. "Oğlunuz için üzgünüm."

Başını salladı. "Ben de öyleyim. Bunun asla gerekiyordu."

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için sustum.

"Her şey dağılıyor. Ama sizin yardımınızla, katilin kendi duvarlarımız içinde olup olmadığını öğreneceğiz."

Sesindeki titreme içimde bir suçluluk duygusu uyandırdı ama aklımdan soğuk bir düşünce geçince bu duygu kayboldu. Kendi kampüsünde öldürülen üç profesörü bu kadar önemsememişti. Ve Av'ın bana öğrenci ölümleri ve bu Tanrı'nın unuttuğu yerin irfanı hakkında verdiği bilgilere dayanarak, kesinlikle başka kimseyi umursamıyordu.

Eğer bana saldıran oğlundan başka bir öğrenci olsaydı, burada oturuyor olacağımdan şüpheliydim.

Tüm sempatim buhar olup uçtu.

"Elimden geleni yapacağım," dedim. "Bir psikoloğun sorgulamanın bir parçası olması akıllıca olur."

Dekan bana gergin bir gülümseme sundu. "Gerçekten de öyle. Olan biten her şeyi bir kenara bırakırsak... buraya alışabildiniz mi?"

"Öyleyim," diye yalan söyledim. "Benim için endişelenmene gerek yok." "Bir şey gördün ya da duydun mu?"

"Ne demek istiyorsun?" Sertçe sordum.

Bir süre bana baktı ve sonra omuz silkti. "Beni boş verin, Dr. Woulfe. Bugün aklım başka yerde."

Tabii ki.

Parmak uçlarımı kalçama geçirdim ve kendimi başımı sallamaya zorladım. Aramıza bir anlık sessizlik yerleşti ve bana söylemediği şeyi merak ettim.

Canavarın farkında mıydı? Kampüsünün dışındaki ormanda neyin süründüğünü biliyor muydu? Çantamdaki kitabı düşündüm. Tek yapabildiğim daha fazla bilgi vermesini ummaktı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Sıkıca sordum. "Profesör Briar'ı içeri göndereyim mi?"

"Hayır," dedi. "Siz ikiniz başlayabilirsiniz. Personel ile başlayacağız. İkinize de güveniyorum ve uzmanlığınız sayesinde sahtekârlık belirtilerini tespit edebileceğinizi umuyorum."

". Ama tam olarak ne hakkında sahtekârlık?" "Alec sizi bilgilendirecektir."

Başımı salladım ama Dekan'ın Alec'in gerçekten kendi tarafında olduğuna ne kadar inandığını merak etmekten kendimi alamadım. Bu karanlık dikilitaş adam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bu işte başka hiç kimse için değil, kendisi için olduğuydu.

Ses tonundan bir şey çıkaramıyordum ama tahmin etmem gerekirse Dekan da canavarların *varlığından* haberdardı.

Tüm dünyam paramparça oluyordu. Mantıklı ve bilimsel biriydim ve zihnimde efsanevi şeylere yer yoktu. Ama dün gece gerçektir. Canavarın dokunuşu, üzerimde gezinen sarmaşıklar, onu öpmek isteyişim, şehvet ve panik... Bunların hiçbirisi rüya değildi.

Onun dokunuşunu düşününce kalp atışlarım hızlandı. Tehlikeliydi. Ondan uzak durmam gerekiyordu ama yine de onu tekrar bulmak istiyordum.

Bir de Alec vardı. Onu sırdaşım haline getirmiştım. Ona John'u öldürdüğümü ve o da bu haberi sevinçle karşıladı.

Ona gittiğim için pişman olduğumdan henüz tam olarak emin değildim. Günahlarımı şeytana itiraf etmenin verdiği bir rahatlama vardı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mıydı, Profesör Woulfe?"

Gözlerimi kırptırdım ve Dean Andrews'un bana baktığını fark ettim. Başımı salladım ve yüz ifademi normal tutmaya çalışarak yavaşça ayağa kalktım. Ama artık normal olan neydi ki? Buraya geldiğimden beri hiçbir şeyin normal olmadığı kesindi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ben *Ale-Briar*'a gideceğim," dedim, soyadını kullanmak için kendimi düzelterek.

Ona birini öldürdüğümü söylemem ilk isim bazında olduğumuz anlamına geliyordu.

İçindeki kitabın ağırlığını hissederek çantamı aldım ve Dekan'ın ofisinden lobi alanına çıktım. Resepsiyon görevlisi bana baktı.

Önce bana, sonra da karşımdaki kapı çerçevesine yaslanmış olan Alec'e baktı. Koyu renk saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülürken bakışları beni delip geçiyordu. Soğuk, kış çeliği idi ve bir şekilde bana eriyormuşum gibi hissettiriyordu. Ölümümü hesapladığını biliyordum ve bir yanımda gizlice bunun için yalvarıyordu.

Bundan kaçış yoktu.

Ruhumu Alec'inkine bağlamıştım ve şimdi ikimiz de lanetlenmiştik.

Ekim ayı çoktan gelmişti. Yakında tatil zamanı gelecekti. O kadar uzun süre dayanabilecek miyim diye düşünmeden edemiyordum. Yaşanan ve yaşanmaya devam eden her şeye ara vermek mümkün değildi. Kendimi kapana kısılmış, kesime götürülen bir kuzu gibi hissediyordum ve önümdeki adam en keskin bıçağı tutuyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım ve uzuvlarımı hareket etmeye zorladım. Resepsiyon görevlisinin yanından süzülerek geçerken çantamı vücuduma doladım. Alec elini uzattı ama ben başımı salladım ve onu iterek geçtim.

Ona dokunmak istemedim.

İçimde bir şeyler uyanmıştı, bastırılamaz bir şehvet. Eğer ona dokunursam, kendimi durdurabileceğimden emin değildim. Ve bu kesinlikle kovulmama neden olurdu.

Beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken yumuşak bir kıkırdama çıkardı, bir adım arkamdaydı ama bir canavar gibi belirliyordu.

"Dekan bana bilgi vereceğinizi söyledi," diye fısıldadım, beni duyduğunu biliyordum. Bir kişinin daha yanından geçerken başımı dik tuttum. "Öyleyse beni bilgilendirin Profesör Briar."

İkimiz yalnız kalana kadar salon boşaldı. Elimi tuttu ve beni geri çekerek taş duvara doğru itti.

"Alec," diye homurdandım. "Ne yapıyorsun?" "Ona ne söyledin?" diye sordu.

Parmak uçları boynumdaki damara bastırdı, dudakları dudaklarıma yaklaştı. Ağzım kurudu, nefesi sıcaktı.

"Bırak beni," diye fısıldadım. "Hayır. Ne dedi?"

"Beklendiği gibi, berbat durumda. Alec, eğer biri gelirse-"

"Bakar ve merak ederler. Kimin umurunda?"

"Evet. Bir adım geri çekil."

Tamamen çok yakındı. Onun bu kadar yakınımda olmasının bana hissettirdikleri tamamen mantıksızdı.

"Geri çekil," diye mırıldandım.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve beni bırakmadan önce bir süre daha oyalandı. "Oynamaktan hoşlandığın oyunlar. Bence bir psikolog için biraz psikotiksin, biliyor musun?"

"Ben mi?" diye alay ettim. "Sen. Ona anlaştığımız şeyi söyledim ve o da kabul etti. Sana güveniyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Gülümsemesi çok daha acımasız bir hal aldı. "Peki. Sorgulamalara başlayacağız. İlk profesör zaten bir odada bekliyor. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," diye tersledim.

Çantamın içinde defterim ve kalemim de vardı. Bunlar yeterli olurdu. Bu sorgulamanın hiçbir önemi yoktu ama yine de rol yapmaya devam etmek zorundaydım.

Alec'in etkisi altında geçirdiğim son birkaç saat içinde itiraf etmemeye karar verdim. Belki canavarın dün gece bana itiraf etmemem için söz verdirmesi, belki de Alec'in ölüm konusunda bu kadar umursamaz davranması yüzünden, ama kimseye söylemeyecektim.

Belki de Dekan'ı çileden çıkaran buydu. Kimin öldüğü umurunda değildi. Kendi kanı olmadığı sürece bir öğrenci, bir profesör ya da başka biri olması umurunda değildi. Ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. John Andrews'un davranışlarını nereden öğrendiğini anlayabiliyordum. Kendi babasından öğrenmişti ve Dekan'ın da daha önce oğluyla benzer durumlarda kaldığından hiç şüphem yoktu.

Mide bulantısı midemi kavradı.

"Sanırım suya ihtiyacın var. Bu sabah bir şey yedin mi?"

"Hayır. Midem bulanıyor."

İç çekti. "Burada kal, güzelavrat otu."

"Bana öyle deme," diye tısladım ama o çoktan koridorda tepinmeye başlamıştı.

Birkaç dakika sonra elinde bir bardak su ve bir sandviçle döndü. "Ölümçül olsan bile bir bitkiden daha muhtaçsın."

Endişeyle etrafıma bakındım ama hâlâ yalnızdık. Salon bir kütüphane gibiydi, konuşmalarımız dışında sessizdi.

"Yanınızda getirin," dedi. "Sorgulamamız gereken koca bir kampüs var."

"*Sorgulamak* deyip duruyorsun. Biz sadece onları sorguluyoruz. Orada şiddet olmayacak."

Sırıttı. "Tabii ki hayır. Tabii masaya psikolojik şiddet getirmek istemiyorsanız. Bu ilginç olurdu. Bunu izlemekten belki biraz fazla keyif alırım."

Sözleri beni şok etti.

"O kadar şaşırmış görünme. Artık bir katil olduğumu bildiğime göre, bir şeyim yok. Sen benim en derin, en karanlık sırlarımı , ben de seninkileri."

Ona başımı salladım. "Çok bencilsin." "Sen ve ben, küçük-"

"Sakın bunu söylemeye cüret etme." "Katil daha mı iyi olurdu?"

Onunla alay ettim. Ne yapacaktım ki? Zaten baş etmesi yeterince zor biriydi, şimdi de bana bir şey bulaştırmıştı. Koridorda onu takip ederken sudan bir yudum aldım. Sol taraftaki bir kapıdan geçtik ve sonra yanında bir memur bulunan büyük bir meşe kapıya geldik.

Alec kapıyı açtı ve dudaklarımı birbirine bastırarak onu içeri kadar takip ettim.

Louis iki sandalyenin daha beklediği basit bir masanın arkasına oturdu.

Alec'ten nefret ettiği acı verecek kadar açıktı. Filozof daha önce ondan görmediğim bir şekilde ona ters ters baktı ve belki de kibarlığının bir maske olduğunu fark ettim. Onunla ve Av'ın geri kalanıyla ilk tanıştığım gece mi? Belli ki bir şeyi başarmaya çalışıyorlardı. Ama ne, hâlâ emin değildim.

Louis sonunda bana baktı. İfadesi yumuşadı, ama çok az bir yumuşama. "Burada ne yapıyorsun, Nora?"

"Ben Dr. Woulfe. Dekan Andrews benden durumla ilgili yardım istedi. Size birkaç sorumuz var," dedim ses tonumu olabildiğince profesyonel tutarak. "Bunu kısa tutmaya çalışacağız."

Yanakları kızardı. "Dekan bu durumdan gerçekten sizi mi sorumlu tuttu?"

Alec onu görmezden geldi ve odanın köşesinde bir sandalye seçti. Sandalyeyi ileriye doğru sürükledi, tahta taşa iğrenç bir şekilde sürtünerek durdu ve Louis'i inceleyerek oturdu.

Oda küçüktü ve toz kokuyordu. Kendimi klostrofobik hissettim. Oturmak istemedim ama yine de masaya konmuş sandalyelerden birini seçtim. En azından Alec'in hemen yanında değildim. Çantamdan defterimi ve kalemimi çıkardım, içindeki kitabın görünmemesine dikkat ettim ve bacak bacak üstüne attım. Eşyalarımı önümdeki masanın üzerine yaydım.

"Söyleyin bana Profesör Brown. Sık sık diğer profesörleri tehdit eder misiniz?" Alec ona yem atıyordu.

Omurgası dikleşti, alaycı bakışları gaddarlaştı. "Hayır. Bilmiyorum."

"Anlıyorum. Sadece geçen günkü karşılaşmamızı düşünüyordum. Çok garip gelmişti, özellikle de kampüsümüzde işlenen cinayetlerden sonra. Şimdi de trajik bir öğrenci ölümünün ardından buradayız. Hem de Dekan'ın oğlu."

Alt dudağımı ısırdım. Odadaki hava son derece rahatsız edici bir hal almıştı. Başımı kaldırıp ikisine baktım ve bakışlarını ileri geri savurmalarını izledim.

Alec'in insanların derisinin altına girme yeteneği vardı. Bu yeteneğini bir başkası üzerinde kullandığında nasıl görüldüğüne ilk elden tanık oluyordum.

Kayıtsızca oturuyordu, ifadesi okunamıyordu ve dikkatli olmayan biri onun umursamadığını düşünebilirdi. Ama o eğleniyordu. Louis'in yüzünün kızgın güneş altındaki bir domates gibi gittikçe kızarmasından zevk alıyordu. Louis

başını salladı. "Dekanın bizi sorgulamana izin inanamıyorum. Sen bir botanikçiden başka bir şey değilsin. En azından Profesör Woulfe mantıklı, o bir psikolog. Ama senin burada olman

kayırmacılık."

"Kıskançlığın sana yakışmadığını söylemeliyim."

Louis karanlık bir hırıltı çıkardı ve ellerini havaya kaldırarak bana baktı.

"Onu duyuyor musun?"

"Onu anlıyorum," dedim. "Yine de sorgulamasında haklı olduğu bir nokta var. Neden benden uzak durmasını istedin?"

"Nora," diye fısıldadı Louis.

Orada biraz inanç vardı, sadece beni rahatsız etti. "İlk isim bazında değiliz," diye tersledim.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye fısıldadı, tamamen bana odaklanmıştı. "Alec iyi bir adam değil. O senin arkadaşın değil. Güvenmen gereken biri değil."

Bunun için artık çok geçti. İfademi kontrol altında tutarak bakışlarını tuttum.

Kurtarılmaya ihtiyacım varmış gibi hissetmesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

İçimi çektim ve omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. "Ona güvenmiyorum. Buradaki kimseye güvenmiyorum. Şu anda işimi yapıyorum. O yüzden sorulara cevap verin lütfen. Ona neden yaklaştınız? Başka bir profesöre karşı agresif olmanız şüpheli."

"Ben hiç kimseye karşı saldırgan olmadım! Sadece onunla konuşmak için yolda durdurdum. Bana yumruk atan oydu. Bana şiddet uygulayan oydu. Onun tarafında olmanız mümkün değil."

İçimi çektim ve sıkıntıyla kalemimi kâğıda vurdum. "Kimsenin tarafında değilim."

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı belirdi ve kendime bu görüşmenin gerçek bile olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Katil bu odadaydı ama Louis ya da Alec değildi.

Alec karanlık bir kıkırdama çıkardı. Louis'i şimdi ve burada öldürdüğünü ve buna güldüğünü hayal edebiliyordum. Bu ona neşe verirdi.

Nefesimi bırakarak öne doğru eğildim. "Bana dün nerede olduğunu anlat. Ayrıntılı olarak. Şu işi halledelim Louis."

Kaşlarını çattı. "Bardaydım. Uzun bir gündü. Görünüşe göre pazartesiler kâbusa dönüştü. Ama Jacob ve Harold bana kefil olabilir. Üçümüz de gece yarısına kadar bardaydık ve sonra ben evime gittim."

"İkisi size kefil olabilir. Başka biri size kefil olabilir mi Profesör Brown?" Alec sordu.

"Barda olan herkes. Başka profesörler de vardı. Ama sen yoktun Nora, Alec de yoktu. Bunu tuhaf buluyorum."

"Beni canavarların varlığına ikna etmeye çalışan üç adamla yemek yediğimden beri bara gelmiyorum," dedim umursamazca.

Homurdandı. "Öyle."

"Gerçek şu ki, Nora benimle akşam yemeği yiyordu," dedi Alec. "Kıyma ve börek eşliğinde harika mantıksal sohbetler yapıyorduk."

Gözleri dehşetle irileşti. "Şimdi de onunla yemek mi yiyorsun?" "Aman Tanrım," diye . "Kimin umurunda Louis? Biz arkadaş değiliz.

Ne yaptığım ve nereye gittiğim seni ilgilendirmez. Ben doktora yapmış yetişkin bir kadını, Alec Briar ile akşam yemeği yemek için senin ya da başka bir erkeğin iznine ihtiyacım yok."

Louis öfkeden kuduruyordu. "Peki, Nora-"

Alec sakince, "Ona bir kez daha ilk adıyla hitap edersen parmaklarından birini keserim," dedi. Zoraki gülümsemesi Ocak ayındaki göl kadar sıcaktı.

Oda sessizliğe gömüldü.

Louis zorlukla yutkundu. "Benim mazeretim var. Bardaydım, sonra da yatağa girdim. Ve kesinlikle John Andrews'u öldürmek için bir nedenim yoktu. Neden?"

Dekanın oğlunu öldürür müydüm? Maaş çeklerimi o imzalıyor. Üzmek isteyeceğim son adam o. Sorularınızı başka birine sormanızı öneririm. Yapacak bir işim var ve bu odadaki üçümüz de katilin insan bile olmadığını biliyorken bu sorgulama yüzünden öğrencilerime nasıl yetişmek zorunda kalacağımızı düşündükçe şimdiden başım ağrıyor."

Üçü de beni uyarmaya çalışmıştı. Şimdi bildiklerimle o konuşmaya dönüp baktığımda farklı hissediyordum. Ama onun ne ima ettiğini bilmiyormuş gibi davranacaktım. Mantıksal olarak, canavarların var olduğu gerçeğine hâlâ bir anlam veremiyordum. Eğer canavarlar varsa, psikoloji ve halüsinasyonlar üzerine çalıştığım kariyerimin ne kadarını yeniden gözden geçirmem gerekecekti? Ne kadarı hakkında yanılmıştım? Bildiğim her şeyin üzerinde endişe verici bir pus vardı ve bu beni tedirgin ediyordu.

"Seni kızdırıyor muyum?" Alec ayağa kalktı ve yüzü Louis'inkinin tam karşısına gelecek şekilde eğildi. "Seni sinirlendiriyor muyum? Gözünü korkutuyor muyum?"

"Beni çileden
çıkırıyorsun."

"Eminim öyledir."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Louis sordu.

"Yok bir şey. Her iki arkadaşına da gidip bu odaya gelmelerini söylemeye ne dersin? Onları bekletmek istemem. İyi günler dilerim."

Louis aniden ayağa kalktı, sandalyeyi geri iterken gıcırdadı. Bana sert bir bakış fırlattı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Bu tam bir felaketti. "Böyle davranmaya devam edersen herkesi kızdıracaksın."

"Herkesi kızdırmak için buradayım," diye homurdandı Alec. "Bunun faydası olur. Eğer burada bir canavar varsa, o zaman çirkin yüzünü gösterecektir. Ve benim başka bir örneğe ihtiyacım var."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sertçe fısıldadım.

Bana dikkatle baktı ve midem yavaşça bir takla attı. "Bir örnek, Nora. İşkence etmek için. Üzerinde testler yapmak için. Sonuncusunu birkaç hafta önce öldürdüm."

Ağzım açık kaldı ama kapı tekrar açılmadan önce başka bir şey sormaya fırsatım olmadı. Harold içeri girdi ve bana temkinli bir bakış attı. "Dr. Woulfe," diye selamladı.

Nefes verdim. Bu sorgulamayı ne kadar çabuk atlatırsak o kadar iyi olacaktı.

A L E C

NORA ve ben doğal bir ritim yakaladık. Birlikte çalışmamızın muhtemelen en şaşırtıcı yanı buydu. Ben onun mantıklı ve açık sorularından beslenebiliyordum, o da benim dengesiz ve öfkeli sözlerimi kendi avantajına kullanabiliyordu.

Onun da benim kadar manipülatif olduğunu bilmek eğlenceliydi, insan hemen fark etmese bile. Ama ben fark ettim. Ve bundan zevk alıyordum.

Zihinsel olarak kendi notlarımı alıyordum. Av'ın üyelerinin kim olduğuna hiç dikkat etmemiştim. Aslında, hiç umursamamıştım.

Şimdiye kadar.

Louis ve iki arkadaşının Av'ın bir parçası olduğunu ve beni ondan uzak durmam konusunda uyardığını bilmek aklıma daha fazla soru getirdi.

Yani: Nora'mda ilgilerini çeken şey neydi?

Profesörlerin geri kalanıyla görüştüğümüzde, on iki saatten fazla çalışmıştık ve ilk günümüzün sonu gelmişti. Av'ın tahmin ettiğimden çok daha fazla işin içinde olduğu sonucuna varmıştım ve bu gibi konularda karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyordum.

Çarşamba sabahının erken saatleriydi ve ikimiz de iyi uyuyamamıştık. Bunu yapmanın programıma getirdiği zaman kısıtlamasından hoşlanmıyordum ama en azından birlikte acı çekiyordum.

Profesörleri sorgulamak için kullandığımız odaya geri dönmüştük. Her ihtimale karşı bugün okul mutfağından aldığım hamur işlerini getirmeye karar

Nora'nın midesi yine guruldadı. Öğrencilere önce birkaç dakikamız vardı. Nora ayağa kalktı ve odadaki tek pencereye giderek vitraydan içeri baktı.

Ellerini ısıtmak istercesine birbirine sürttü. Eldiveni düşünerek onu içime çektim. Sikimi ona doğru okşamayı düşünüyordum. Yavaşça ayağa kalktım, kapıya gittim ve kilitledim. Hâlâ biraz zamanımız vardı ve belki de şansımı zorluyordum ama sikimi onun içine sokma düşüncesi beni ona doğru sürükledi.

Kısa bir süre önce gördüğüm rüya hiç beklenmedik bir anda aklıma geldi. Kafamın içinde oynamasına izin verdim, her görüntü tıpkı anılarım gibi canlıydı.

Nora yatağında önümde uzanmış, göğsü inip kalkıyordu. Narenciye kokusu onun nefis kokusuna karışıyor, ağzım sulanıyordu. Dişlerimi ona geçirmeyi ve kanını tatmayı diledim.

Battaniyeler belinin etrafında toplanmış, göğüslerini açıkta bırakıyordu. Daha da yaklaştım. Yatağının etrafında dolanıp yüzüne uzanırken ihtiyacım sikimi sertleştirdi. Pençelerim yanağının yumuşak kıvrımında gezindi. Tırnaklarımı dikkatlice teninde gezdirdim, onun için yanıp tutuşuyordum.

Koyu renk bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. Benim ölümcül küçük meleğim.

Figürü bulanıklaştı, yaprakların ve dalların arasında eridi. Ağzımdan kan damlıyordu, bir geyiğin boğazını yırtıp açarken bile doymamıştım.

*Benim,
benim. O
benim. O
bizim.*

Gözlerimi kırptım, zihnim şimdiye döndü. Rüyalar tuhaf ve rahatsız ediciydi. Kendimi en nefret ettiğim şey olarak hayal etmem...

Nora'nın bir psikolog olarak rüyalar hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ettim.

"Bana rüyalardan bahsedebilir misin?" diye sordum.

Sesim onu ürküttü. Şaşkınlıkla pencereden yukarı baktı. "Rüya mı?"

"Evet."

Lavanta ve vanilya üzerime döküldü. Ondan sadece birkaç santim uzaktayken durakladım. Bakışları karardı ve benden uzaklaşmamı istemesini bekledim ama yapmadı.

"Ne olmuş onlara? Bana ne sorduğunuzu açıklayın."

Ona ne soruyordum? "Sadece zihnini onları nasıl yarattığını merak ediyorum.

Özellikle de bu kadar gerçek hissettirdiklerinde."

"Zamanla bilimin daha fazla yanıt verebileceğini umuyorum. Şu anda rüyaların anıların pekiştirilmesi olduğu düşünülüyor. Fantaziler de olabilirler. Bence bu zihnimizin en ilginç sırlarından biri. Bu ve *içgüdü* olarak adlandırdığımız şey."

"İçgüdüler," diye mırıldandım. Elimi kaldırdım ve gevşek bir bukleyi geriye doğru kıvırdım, parmak uçlarım onun yumuşak teninde gezindi. "*İçgüdülerin* nesi ilginizi çekiyor, Dr. Woulfe?"

"En başta neden onlara sahip olduğumuzu ve zihinlerimizin binlerce yıl boyunca onları geliştirmek için nasıl şekillendiğini." Sertçe yutkundum, dudakları birbirine yapıştı.

"Örneğin mi?"

"Örneğin, her parçam senden kaçmamı söylüyor."

Parmak uçlarım yüzünden çene çizgisine, boğazından aşağıya ve narin köprücük kemiğine doğru süzüldü. "*İçgüdülerin* doğru," diye fısıldadım. "Ama sen onları dinlemiyorsun. Neden?"

"Artık senden kaçamam."

Nefesim kesildi, onu içime çekerken sikim pantolonumun içinde zonkluyordu.

Kalp atışlarının parmak uçlarıma çarpması benim için bir melodiydi.

"Alec," diye fısıldadı. "Bunu yapamayız."

"Neden ?"

Cevap vermedi, kaşları birbirine yaklaştı. Güneş ışığı onu aydınlatıyordu ve ben kanlı, kirli ellerimle bir meleğe dokunuyormuşum gibi hissettim.

Bu düşünce hoşuma gitti.

Onu bozma fikri hoşuma gitti. Onu *mahvetmek*.

Ağzım kurumuştum ve susuzluğumu giderebilecek tek şey oydu. Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirirken onu pencereye doğru bastırarak sıkıştırdım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, kavradım ve boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye çektim.

"Hayır dedim," diye fısıldadı. "Birlikte çalışıyoruz." "Tüm olduğumuz bu mu?" diye sordum. "*İş arkadaşı* mı?"

Bir kez daha, cevap yok.

Eğildim ve dilimin ucuyla yavaşça boynunda gezindim.

Teni çok tatlıydı. Kışkırtıcı. Daha fazlasını almak, daha fazlasını tatmak istedim.

Derin bir nefes aldı ve beni geri itmesini bekledim.

Onun yerine kıpırdamadan durdu.

Sikeyim.

Onun tadı beni çıldırtmaya yetiyordu. Boynunun kadar geldim, sikim zonkluyordu. Tıpkı rüyalarımındaki gibi, karşı konulmazdı.

Onu o kadar çok istiyordum ki bu beni korkutuyordu.

Hiçbir şey beni korkutmadı.

"Bizi görmek için bekleyen öğrenciler var."

"Onlar bekleyebilir," diye fısıldadım. "Sana dokunmam gerek. Seni tatmam gerek." İniltisi doğrudan sikime gitti.

Boynunu ve sonra çene çizgisini yaladım, ağzım onunkinin üzerinde geziniyordu.

"Eğer beni öpersen, seni ısırırım."

"Kanımı akıt, güzelavrat otu," diye fısıldadım. "Sanırım tahmin ettiğinden daha hoşuna gidecek."

Bana hırladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Buna bayılmıştım. "Siktir git, Alec."

Avuç içimi karnına, göğüslerinin kıvrımına doğru kaydırıp ve parmaklarımı boynuna doladım. Sertçe yutkundu ama itiraz etmedi.

"Bana durmamı söyle," diye fısıldadım. "Hayır," dedi.

Başparmağımı nabzının üzerinde gezdirdim ve yakıcı bakışlarını incelerken karanlık bir uğultu çıkmasına izin verdim.

"Sen bir lanetsin," diye mırıldandım.

"Lanetlere inanmayacak kadar mantıklı olduğumuzu sanıyordum." Gülümsedim. "Emin değilim. Beni inanan biri yaptınız." Kapının çalınması bizi böldü.

Hay sikeyim. Birini öldürmek istedim, sırf bu anı çaldığım için.

Biz.

Nora elini göğsüme koydu ve beni geri itti, yanakları Kıpırmızı. Gözleri pantolonuma, ereksiyonumun dış hatlarına kayd.

"Kendini toparlamak için beş saniye var," diye tersledi.

Nefes verdim, dilimin ucu vızıldıyordu. Bir an için gözlerimi kapattım ve sikimin sakinleşmesini diledim. Yine de faydası olmadı. Homurdandım ve kemerimi hızla çözdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Kapı tekrar çaldı. "Profesör?"

Pantolonumun içine uzandım, sikimi tuttum ve çok belli olmayacak şekilde ayarladım. Bir anlık bakışımla daha da kızardı ve kaşlarını kaldırdım. "Birileri aramızda uygunsuz bir şey olduğundan şüphelenmeden önce kapıyı açsan iyi olur."

"Seni lanet olası piç," diye fısıldadı sertçe. "Senden çok nefret ediyorum."

Pantolonumun kemerini bağlayıp fermuarını çekerken homurdandım. Odanın içinde yürüdü ve kapıyı açtı.

"Profesör Woulfe," dedi genç bir bayan içeri girerken. "Neler olduğunu duydum..."

"Bianca," diye iç geçirdi Nora. "Gel otur. Alec ve benim birkaç sorum olacak."

Bana gergin bir bakış attı. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Nora bir an tereddüt etti. "Hayır, üzgünüm ama Dekan ikimizi de herkesle konuşmak üzere görevlendirdi. Ne söylemek istersiniz?"

Belladonna'm sesinin titremesine izin vermemek için elinden geleni yapıyordu. Bianca bana bir kez daha gergin bir bakış attı ve aklımdan "yuh!" demek geçiyordu ama bu muhtemelen onun kaçmasına neden olacaktı.

"John'un sana nasıl zarar vermek istediğine dair söylentiler vardı," dedi Bianca. "Dersten sonra. Sen iyi misin? Bir şey oldu mu?"

Bu iyi değildi.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Nora. "Bana hiçbir şey olmadı." Bianca nefes verdi ve başını salladı. "Tamam. Güzel."

Boğazımı temizledim. "Ne duydunuz, Bayan...?" "Graham.

Duydum..." Yine duraksadı, tereddüt etti.

Sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ellerimi yumruk haline getirebilmek için ceplerime soktum ve hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Nora ile olan etkileşimimden dolayı aletimin hâlâ sert olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Bize anlatabilirsin," dedim. "John öldü. Söyledikleri yüzünden başı belaya girecek değil ya."

Nora bana karanlık bir bakış fırlattı. Onu tanıdıkça daha kolay anlaşılır hale geliyordu. Endişeli olduğunda, başparmağını dalgın bir şekilde her bir parmağına tekrar tekrar vurma eğilimi vardı, bu noktada fark ettiğinden bile şüphelendiğim bir eylem.

Ne kadar narin parmaklar.

Bianca kollarını kavuşturdu, yanakları solgundu. "tarafından sınıftan atıldığı için çok kızdı ve utandı. Ve sen

Onu diz çökmeye zorlamak onu küçük düşürdü. Felsefe bölümündeki çocuklardan birine Nora'ya zarar vereceğini söyledi."

"Anlıyorum," dedim. "Ne iğrenç bir piç kurusu."

Bianca'nın ağzı açık kaldı ve Nora'nın stresi katlanarak artıyor gibiydi.

"Şey, hiçbir şey olmadı," dedi Nora sıkıntıyla. "Ama korkarım ki toplantımızı şimdilik ertelemek zorundayız. Sanırım öğrencilerle görüşmemiz birkaç gün sürecek."

Bianca başını salladı. "Sorun değil. Ve şey... Sana şimdi söyleyebilirim, çünkü başkaları da bundan bahsetti, bu yüzden halüsinasyon görmediğimi biliyorum. Ormanda bir canavar ya da yaratık gibi bir şey vardı."

"Ormanda ne yapıyordun?" diye sordum.

"Şey... Söyleyemem."

Kutsal olmayan ve iğrenç olan her şeyin aşkı için.

"Anlat bize," dedi Nora. "Neden bilmemiz gerek. Onu kaç kişi gördü? Ve ne oldu?"

Kaşlarımı kaldırdım. İlk kez canavarların varlığını bir başkasına açıkça inkâr etmemişti.

Bianca başını salladı. "Eğer sana söyleyecek kişi bensem, bunun bana geri dönmeyeceğini bilmeliyim. Bu üniversitede olmak yeterince zor zaten, bir de fakülteye *bir şeyler anlattığımı* öğrenirlerse... o zaman hayatım daha da kötüleşir."

"Neden oturmuyorsunuz?" Nora masayı işaret ederek, "Neden oturmuyorsunuz?" dedi.

Başıyla onayladı ve sandalyelerden birine gidip oturdu. Nora onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve bana beklenti dolu bir bakış attı.

İçimi çektim ve yanlarına oturmak istemediğimi gizlemedim. Ama odayı geçtim ve Nora'nın yanındaki sandalyeye oturdum. Giysisinin kumaşı benimkine degecek kadar yakındık.

"Devam edin Bayan Graham, bütün gün bekleyemeyiz," dedim.

Nora defterini ve kalemini çıkardı ve yeni bir sayfa açtı. El yazısı benimkinden çok daha kötüydü ve bu da şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici şeylerden biriydi.

"Ormana gidip ayın yapmayı seven bir grup öğrenci var. Çoğunun sonu seksle bitiyor. Gidenlerin sonunda burada elit bir topluluğa katılmak için seçildiğini ve başkalarının sahip olmadığı fırsatlara sahip olacağınızı söylüyorlar."

İlginç. Bunu daha önce duymamıştım ve bir süredir buradaydım. "Ne tür ritüeller?" diye sordum.

Yanakları kızardı.

"Seks ayinleri mi? Seks partileri mi?" Ben sordum. "Briar," diye uyardı Nora.

"Ne var? Dürüstçe konuşmalıyız. O bir yetişkin."

"O haklı," diye iç geçirdi Bianca. "İkisine de evet. Köyün doğu tarafındaki ormanda bir taş halkasının olduğu bir yer var. İnsanlar bunun bir fae tuzağı olduğunu söylüyor. Oraya ayin yapmak için gideriz. Bazıları ayinden sonra güçlendiklerini söylüyor ama ben bunun bir plasebo olduğunu düşünüyorum."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Nora karalamaya devam ederken. "John bu grubun bir parçası mıydı?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Bianca. "O bu örgütün lideriydi."

"Yani hepsi bir canavar gördüklerine mi inanıyor?" Nora sordu.

"," diye fısıldadı Bianca. "Bir şey gördük. Sanki... ağaçların arasına karışabiliyordu ve garip bir yaratıktı. Bizi öldüreceğini sandım."

Nora'nın yazısı bir anlığına durdu. Elim masanın altından kalçasının üzerine kaydırıldı ve onu kavradım.

"Anlıyorum. Bundan önce herhangi biriniz uyuşturucu aldı mı? Duygularınızı etkileyebilecek bir şey?"

"Evet, ama bu gerçektir. Hepimiz gördük. Annem büyürken bana bunun gibi yaratıklarla ilgili hikayeler anlatırdı. *Sith*'i ve bazılarının burada nasıl kapana kısıldığını."

"Bunlar sadece masal," dedi Nora.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama... bir orman tanrısı görmek gibiydi. Görmememiz gereken birini. Ve sonra kayboldu."

"Peki onu başka zamanlarda da gördün mü?" diye sordum.

"Sanırım öyle. Sadece bir tane daha. Labirentte biriyle ve yemin ederim onu gördüm."

"Tamam," dedi Nora, son notlarını alırken. Titrediğini hissedebiliyordum ve kalçasını tekrar sıkarak ona kendini toparlamasını hatırlattım. "Köyün doğusu mu demiştin?"

"Evet. Lütfen sana anlattığımı kimseye söyleme."

"Yapmayacağız," dedim. "İtiraflarını da kendine sakla, bir şey olmaz. Son soru, dün gece neredeydin?"

"Kütüphanede ders çalışıyordum."

Nora başını salladı. "Tamam. Bunu bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz. Gidebilirsiniz."

Bianca başını salladı ve ayağa kalkarak neredeyse odadan kaçacaktı. Kapı çarparak kapandı ve Nora nefes nefese kaldı.

"Biri gitti... kaç tane kaldı," dedi. "Bu canavarı tuzağa düşürmek istiyorum," dedim.

Tereddütü çok açıktı. "değil..."

"Nora," diye . "Bütün canavarlar tehlikelidir. Onlar şeytandır. Umursamadan öldürürler ve-"

"Senin gibi mi?" diye tersledi.

Çenem düştü. "Sen anlamazsın."

"Beni deneyin," dedi. "Çünkü şu an itibariyle bana yardım etti. Bana hiç zarar vermedi ve..."

Kalçalarının birbirine yapıştığını hissettim ve gözlerimi ona diktim.

Onu istiyor mu?

Daha önce hiç böyle bir kıskançlık hissetmemiştim. İçime doğru yükseldi, tüm mantığımı yakıp kavurdu. Kendimi kontrol etmeye çalışarak nefes verdim.

"Ah," diye homurdandı. "Alec, beni çok sert sıkıyorsun."

Parmaklarımın kalçasına batışına baktım. Sanki sokulmuşum gibi elimi geri çekmek için kendimi zorladım.

"tuzağa düşürüp öldüreceğim," diye karar verdim. "Ve sen de bana yardım edeceksin."

Çünkü onun ne kadar tehlikeli olduğunu

göreceksiniz." "Ona zarar vermek

istemiyorum."

"Neden?" Öfkelendim.

"Bilmiyorum. Açıklayamam ve açıklamak zorunda da değilim. Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Öyle," dedim. "Özellikle de seni öldürebilecek bir canavarı korumak istediğini söylüyorsan."

Kalkmak için sandalyesini geriye itti ama ben elini tuttum. "Annemi bir canavar yüzünden kaybettim. Onu kulübemizin kapısında parçalara ayrılmış halde buldum. Vücudunu zar zor tanıyabildim. İşte bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum. Bu yüzden zehir yapmak istiyorum. Kötü olabilirim ama yine de insanlığı korumaya çalışıyorum. *Seni* korumaya çalışıyorum."

"Başına gelenler için üzgünüm," dedi. "Ama beni korumana ihtiyacım yok, Alec."

Ben daha tartışmadan kapı bir kez daha çaldı ve konuşmamız daha fazla ilerleyemeden sona erdi. Ama ben bunun peşini bırakmayacaktım.

Gitmesine izin vermezdim.

OceanofPDF.com

M O N S T E R

Ormanın kenarındaki karanlığın içinde YARIK oluşturdum ve kendimle savaşıırken onun kulesini izledim.

Onu çok çaresizce istedim.

Nora bir toksindi. Sahip olduğum her karanlık, çarpık içgüdü ona dokunmam, onu becermem için bana yalvarıyordu. Tüm varlığım boyunca başka bir varlığa hiç bu kadar çekildiğimi hissetmemiştim.

Onun karanlığı benimkini tamamlıyordu.

Sonunda savaşı kaybettim. Ondan daha fazla uzak kalamazdım. Taşları geçip kapısına doğru giderken ağzım sulandı. Kapı tokmağına uzandım ve kilidin açık olduğunu gördüm.

Çok kolay açıldı.

Beni istiyor. Bunu istiyor.

Yavaşça içeri girdim ve kokusunu içime çektim. Evini taradım, sönmüş ateşi ve köyden getirdiği taze ekmekleri fark ettim. Asmalarımda iki portakal vardı ve onları masasına götürdüm. Benim küçük ikramım.

Sarmaşıklarım ve karanlığım odanın içine uzandı, onun varlığının enerjisini hissettim. Merdivenlere doğru ilerledim, sessizce, yavaşça çıktım.

Herhangi bir hareket var mı diye kulak kabarttım ama hareketsizdi.

Kapıdan içeri girdim ve durdum, daha önce birçok kez yaptığım gibi onu içeri aldım. Bu gece sırt üstü uyuyordu, battaniyeler çoktan

beline kadar çekti.

Nora.

Ben ona bakarken karanlık, ahlaksız arzular iç içe geçmişti. Aletim dolmaya başladı, onu çiftleştirme ihtiyacı kanımı hızlandırdı. Sarhoş ediciydi. Yatağın kenarına sürüklendim ve sarmaşıklarım yukarı süzüldü, vücudu daha da açığa çıkana kadar battaniyeyi geri çekti.

Vücudunu saran ipek bir gecelik. Göğsü her nefeste inip kalkıyor, derin bir uykuya dalıyordu. Sarmaşıklar baldırlarının etrafında hafifçe kıvrılarak devam ediyordu. Yavaşça ve nazikçe bacaklarını açtım.

Sadece bir rüya. Sadece bir rüya.

"Canavarlardan neden bu kadar nefret ediyorsun?" Zihnimdeki sese fısıldadım. "Bu senin suçluluğun mu? Bu yüzden mi bizi bu kadar ayırdın?"

İhtiyaç damarlarımızda dolaşıyordu. Nefes verdim, kendimi alçaltırken ürperdim, yüzümü battaniyesine bastırdım ve onu içime çektim.

Sarmaşıklar kalçalarını daha da ayırırken elim sikime doğru kaydı. Kendimi okşamaya başladığımda amının kokusu beni inletti. Zaten çok sertleşmişim, vücudum onu çağırıyordu.

Benimkini.

Bu onun düşüncesi miydi yoksa benimki mi?

Nora yumuşak bir nefes verdi ama yine de uyumaya devam etti.

Ona dokunma ve zevk alma ihtiyacı her şeyi tüketiyordu. Sarmaşıklarım vücudunun üzerinde gezinmeye, her kıvrımını hissetmeye devam etti. Sarmaşıklarımın göğüslerini avuçladım, sert tepeler haline gelene kadar meme uçlarıyla alay ettim. Ona dokunmak bana zevk dalgaları getirdi, tüm duyularım arttı ve ona uyum sağladı.

En yumuşak iniltiyi çıkardı.

"Nora," diye . "Sana daha fazla direnemem."

Onu rüyalarından uyandırdığımda kaşları birbirine yaklaşarak kıpırdandı.

İşte .

NOR A

ATEŞ ÖNÜMDE DANS EDİYOR, birbirine yığılmış iki bedenin üzerinde titriyordu. Kan çimenleri ıslatıyor, üzerimi kaplıyordu. Arkamda beni izlediğini hissedebiliyordum.

Kaslarım savaştan yandı. *Bundan nasıl kaçabilirim?*

Yerde bir bıçak duruyordu, bıçak titrek ışıpta parlıyordu.

Onlara karşı savaşırken yüzleri bulanıklaştı, çığlıklarım daha da yükseldi.

Bir şeyin beni sardığını hissettim ve aniden oradaydı.

"Benim için bacaklarını aç."

İnledim, zevk içimde yuvarlanırken görüntüler kayboldu. Onu etrafımda hissettiğimde gözlerimi kapattım, sarmaşıklar kalçalarımın yukarı kayarken vücudu benimkini sardı.

"Durmamı ister misin?"

Hayır, istemedim. Daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Uyan, Nora."

Derin bir ses zihnimde süzülerek beni rüyalarımın uyardı. Yalnız olmadığımı fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"," diye nefes verdim.

Gölgelerin arasında parlayan gözleri yanıyor, boynuzları geriye kıvrılıyordu. Derisinin sertliğine rağmen dudakları insana benziyordu, elmacık kemiklerinin üzerinde likenler ve tüylü mantarlar filizleniyordu. Çığlık atmalıydım ama

Kendimi onun yakıcı bakışlarını tutarken ve karanlıkta canavarca yüz hatlarının şeklini alırken buldum.

Cesedi sakladığı geceden beri onu görmemiştim.

Yorgunluğuma rağmen zihnim açıldı. Son birkaç günü öğrencilerle görüşerek ve St. Thorn'un tarihi hakkında okuyarak geçirmiştim. Canavarı bulmak istiyordum ama henüz buna zamanım olmamıştı. Dekan'dan aldığım kitabı da henüz açmamıştım.

"Alec seni avlayacak," diye fısıldadım.

Sarmaşıkları bedenimin üzerinde kıvranıyordu. Daraltıcı dokunuşlarıyla beni tahrik ediyorlardı; bazıları pürüzsüz, bazıları ise keskin sivri uçlarla tırtıklanmıştı.

"Biliyorum," diye mırıldandı, sesi derin ve sertti. "Beni bulamayacak. Benim için tek tehlike sensin."

Battaniyeleri geri çekip beni serin havaya maruz bıraktığında onun altında hareketsiz kaldım. Kalçalarımı onun için açtığımda meme uçlarım sertleşti, nefeslerim hızlandı. Geceliğimi yukarı itti, içimde ağır bir arzu dalgası yuvarlandı.

"Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bu..."

Bakışlarım aşağıya, onun sert ve hazır sikine doğru kayarken nefesim kesildi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yapraklar geriye doğru katlanmıştı, siki canlı eflatun bir başla onlardan çiçek açıyordu. Açıldı ve sarı bir sıvıyla kaplı ince bir ercik ortaya çıktı.

"Bana durmamı söyle," dedi. "Bana ormana geri dönmemi söyle."

"Bunu sana söylemeyeceğim." Onu *istedim*. "Evime zorla girdin."

Eğildi ve meme uçlarımdan birini yaladı. Dili bir insanınkinden daha uzundu ve hafifçe çıkıntılıydı. Bu his daha fazlasını istememe neden oldu.

"Senden uzak duramıyorum," diye .

"Sikin..."

"Sana daha önce hiç tatmadığın kadar zevk vereceğim," diye söz verdi. "Ama sadece benden istersen."

"Uykumda sarmaşıklarını üzerimde hissettim ve şimdi bana mı soruyorsun?"

"Evet," diye homurdandı. Eğildi, dili meme ucunun etrafında kıvrılıp önce alay edip sonra emerken bakışları benimkini tuttu. İnledim, ona doğru eğilirken gözlerim dalgalandı. Amım zonkluyor, daha fazlası için ağrıyordu. "Kontrolümü kaybetmeden önce bana cevap ver. Seni yutmam gerek. Seni *arzuluyorum*. O da seni arzuluyor."

Kalbim küt küt atarak ona baktım. "Kimsin sen?" Fısıldadım.

Bir yanım bunun hâlâ bir rüya olup olmadığını merak ediyordu. Diğer yanım ise onunla ilgili her şeyin gerçek olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Kalçalarını saran sarmaşıklar beni yerime bağlıyordu. Bedenim onu arzuluyordu.

"Ben senin gölgenim," diye cevap verdi. "Senin koruyucunum. Kader bizi bir araya getirdi ve seni lanetlese bile uzak duramam. Ve seni lanetleyeceğim. Seni lanetleyeceğiz."

Biz kimiz? Kimden bahsediyor?

Son birkaç gün içinde topladığım tüm bilgiler aklımdan geçiyordu. Bedenim onun sunduğu zevke susamıştı ama ona söylemem gerekiyordu.

"Öğrenciler seni gördü. Güvende değilsin," diye fısıldadım. "Alec senin zehrini istiyor. Ve kıskanıyor."

"Bana zarar vermeyecek. Benim için endişelenmene gerek yok. Kendin ve gölgelerdeki adamlar için endişelenmelisin."

Av. Sertçe yutkundum ve tekrar sikine baktım. Aramıza uzanıp elimi yavaşça ucuna doladığımda etrafımızda alçak bir hırıltı yankılandı, kaygan bir kayganlaştırıcı avucumu doldurdu.

Zihnimde uyarı zilleri çaldı. Onları görmezden geldim.

"Bana ne istersen yap," diye fısıldadım. "Ne arzu edersen."

Bir nefes verdi, gözleri bir an için kapandı. "Bir canavara bunu söyleyecek kadar aptalsın."

Sarmaşıkları göğüslerimi kavrayıp sıkarken nefesim kesildi. Bu baskı beni daha da tahrik etti. Dikenler tenime batıyor, acı ile mutluluğu arttırıyordu.

Kalçalarını kaldırdım, sikine doğru sürtünerek içimde olmasını diledim. Onu daha sert okşadım, elimde daha fazla kaygan sıvı biriktikçe anatomisine hayran kaldım. Sırılsıklam avucumu dudaklarıma götürdüm ve onu tadarak tenimi yaladım. Hafif tatlı ve misk kokuluydu, belirgin bir şekilde ona aitti.

İnledim, her bir duyum büyüdükçe gözlerim dalgalanıyordu. Ben elimi yalamaya devam ederken kıkırdadı.

"Ruhunu bana nasıl da hevesle armağan ettin."

Bir sarmaşık ağzıma doğru süzüldü ve dudaklarımı ayırarak kolayca emdim. Emme sesleri odayı doldururken zevk gelişti, gözlerim onunkilerle kilitlendi. Sarmaşık daha derine ilerlerken vahşi bakışları bana ziyafet çekiyordu. Boğazıma doğru itildiğinde gözlerim büyüdü ve ısırarak boğuldum.

Geri çekilmedi.

Gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle onun etrafında öğürdüm. Sonunda geri çekildi ve ben nefes nefese kaldım. Başka bir sarmaşık amıma bastırıp mükemmel bir basınçla bana sürtünürken nefes nefese kaldım.

"Aman Tanrım," diye homurdandım. "*Daha fazla.* Daha fazlasını istiyorum."

"Benim için bacaklarını aç ve bana açgözlü amını göster."

Dizlerimi büktüm ve bacaklarımı onun için açtım. Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti ama bakışlarında gördüğüm ateşli arzudan zevk alıyordum.

Beni tüketecekti. Dokunuşunun etkilerinin beni canlı canlı yediğini, beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde değiştirdiğini hissedebiliyordum.

Yüzünü vücudumda gezdirdi ve keskin dişleri bacaklarımın arasındaki kumaşı sıyrıp yırtarak beni tamamen ortaya çıkardığında haykırdım. Dilinin ucu klitorisime hafifçe dokundu, alt tarafını dikkatlice yaladı. Zevk içime işledi, parmaklarım çarşafın içine kıvrıldı.

Bir sarmaşık tekrar dudaklarımın arasından kayarken inledim ve onu aynı şekilde yutmak isteyerek hevesle emdim.

Hareketlerine ara verdi. "*Benim,*" diye fısıldadı amıma doğru.

Dili kıvrımlarımın arasından kayarak içime girip beni kızdırırken nefesim kesildi. Beni çıldırtmaya yetecek kadar.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Seni incittim mi?" diye sordu, geri çekilerek.

"Hayır," diye . "*Lütfen durma. Lütfen.*"

Bir canavara beni sikmeye devam etmesi için yalvarıyordum. Ona içimde ihtiyacım vardı.

Amım ihtiyaçtan zonkluyor, her *içgüdüm* daha fazlası için çılgılık atıyordu.

Dudaklarını yaladı ve klitorisimi okşamaya devam etti. Kendime dokunmaya yabancı değildim, ama bana dokunma şekli içimde daha önce hiç hissetmediğim kadar parlak, daha sıcak bir şeyler yaktı.

Kalçalarımı ona doğru savurdum, beni yerinde tutarken nefes nefese kaldım. Daha fazla baskı uygularken dili ileri geri hareket etti ve hırıltısını vücudumdaki her kemikte hissettim.

Başka bir sarmaşık dudaklarımın arasına bir dokunaç gibi girerken gözlerimi sıkıca kapatıp ısırdım.

"Pençelerimi keseceğim, böylece seni parmaklarımla becerebileceğim," diye fısıldadı. "*Başka bir gece, söz veriyorum.*"

Dilini tekrar içime sokarken sesim beni terk etti. Bacaklarımı omuzlarına doladı ve beni ağzıyla sikerken sıkıca tuttu. Sarmaşıklar göğüslerimi daha sıkı sıkıyordu, meme uçlarım o kadar inanılmazdı ki

Hassas. Dilini tekrar geri çekti ve vücudumu yalayarak beni aşağı indirdi. Kalçalarımı, karnımı, kaburgalarımı, meme uçlarımı öptü. Her kıvrımımı ve her kıvrımını izlerken nefesim kesildi.

Sonunda boynuzlarından birine tutunarak ağzını kendime doğru çektim.

Öpücük ilk başta garipti. Benim tadım onun dilinde benimkiyle birleşiyordu. Ona karşı inledim, siki kalçalarımın arasına yerleşip ucu bana sürtünürken alınmak için çaresizdim.

Ateş kanımı kaydattı. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Pençeli eli yan tarafımdan yukarı çıktı ve boğazıma dolandı, beni orada tutarken öpüşmemizi kesti ve bir an tereddüt ederek aramıza baktı.

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu istiyorum." "Bu kadar emin misin?"

"Her şeyden çok."

Çok yavaşça içime girdi. Sadece başını, ercik benzeri ucunun olduğu yeri. İçime doğru uzanırken nefesim kesildi.

"Her şey çok yoğun," diye homurdandım.

"Aldığınız esans bunu yapıyor," diye açıkladı.

Sarmaşıklar her uzvumu sararak beni yerime bağladı. Üzerimde geziniyordu. O, yakın zamana kadar hiç inanmadığım bir şeydi, ama şimdi onun da olmadığı bir dünyayı hayal etmek zordu.

İfadesinde, birlikte çalıştığım kişilerin gözlerinde gördüğümünden daha fazla insanlık vardı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Homurdanarak beni ileri doğru itti. Çığlığım odada yankılanırken, içimde bir sıcaklık birikti, güçlü bir coşku beni tüketti. Uyuşturulmuş gibi hissediyordum. Aleti içimi doldurdu, beni etrafına gerdi. Bir an bekledi, içimin derinliklerine gömüldü.

Ercik parçası daha derine kıvrıldı.

Bir sarmaşık diğer deliğime doğru kaydı ve nefesim kesildi, sadece ağzımın da doldurulması için. Beni orada dürtmeye başladığında istilanın etrafında inledim, hepsi onun horozu içimde kalırken, titreşen ve kalın.

Bir an paniğe kapıldım. Karanlık bir kıkırdama çıkardı.

"Rahatla."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Özsuyum vücudunu bana açacak ama rahatlamalısın."

Başımı salladım ama o bekledi. Kıçımın etrafında dönmeye başladığında dokunuşu yumuşadı, siki hâlâ içimde titreyordu. Ağzımdaki sarmaşığın etrafındaki havayı emmeye çalıştım, nefeslerim sonunda sakinleşti.

"Güzel," diye fısıldadı. "Bana bak."

Bakışlarını tuttum ve sarmaşık yavaşça içime girmeye başladığında inledim. Kaslarım daha da gevşedi. Onun büyüüne kapılmıştım, her parçam ondan daha fazlasını arzuluyordu. Sinirlerim ateşlendi, zevk dalgaları içimde yuvarlandı.

Orgazmın eşiğine geldiğimi hissettiğimde karnım gerildi. İnledi ve horozunu neredeyse tamamen dışarı sürükledi, tamamen içime geri itti.

Ağzımdaki sarmaşık da daha derine daldı ve boğazımı yumuşak bir pompayla doldurdu. Bu sefer, her deliğimi sikerek kabaca hareket etmeye başladığında bile boğulmadım.

Sikeyim.

Boşalırken kemerlerim titredi, daha önce hiç hissetmediğim bir coşku içimi kaplarken gözlerim kapandı. Ritmi sürdürürken homurdandı, pençeleri başımın arkasındaki yastığa saplandı.

Asmayı boğazımdan çekerken gözlerimi yavaşça açtım, pantolonum onun sert nefeslerine karışıyordu. Yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu.

"Benim," diye homurdandı. "Bizden asla kaçamayacaksın."

Şu anda bunu yapmak istemiyordum. Aletin beni germesi ve bu orgazmdan sonra bile başka bir orgazmın yaklaştığını hissetmem dışında bir şey düşünmek imkânsızdı. Sarmaşıklar göğüslerimi sıkıyor, meme uçlarım gittikçe daha hassas hale geliyordu.

"Adını bile bilmiyorum," nefes verdim. *Güldü.*

"Ama sen benim adımı biliyorsun."

Daha fazla soru sormak istiyordum ama eğildi ve keskin dişleriyle meme ucumu sıyırdı. Nefesim kesildi, acı daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde zevke eşlik ediyordu.

Psikolojik olarak, bu konuda daha fazla şey bilmek istiyordum. Cinsel olarak, bunun hakkında daha fazla şey bilmem *gerekiyordu*. "Daha sert," diye inledim.

"Birileri acıdan hoşlanıyor," diye homurdandı.

Sarmaşıklar beni daha da sıkıp daraltırken tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Aşağı baktım, bir canavarın beni ele geçirdiğini görünce şok oldum ve tahrik oldum.

O girip çıktıkça içimden sap damlıyordu, şaftındaki sert çıkıntılar içime zevk dalgaları gönderiyordu. Uzandım ve elimi boynuzlarından birinin etrafına sardım, ona karşı eğilirken ağzını meme ucuma tuttum.

"Benim için ne kadar açgözlü bir amcık," diye fısıldadı.

Kalçalarımı salladım ve aniden geri çekilip beni sikinden ve asmadan kurtardığında haykırdım.

"Ne-"

Beni kolaylıkla kaldırdı, ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirirken bizi yataktan çekti. Sikini amıma bastırdı ve beni bir kez daha doldurarak ileri doğru itti.

Bu pozisyonda her şey daha da yoğundu. "Oh," diye nefes nefese kaldım.

Sarmaşıklar bileklerime dolandı ve onları belimin arkasından çekerek vücudumu gergin bir şekilde tuttu ve gövdeyi yatağın üzerine astı. Pençelerini saçlarıma geçirip çekiştirerek başımı geriye doğru çekerken homurdandı.

"O küçük güzel ağzını benim için aç."

Beni daha sert sikerken çığlık attım, ama bir sarmaşık kısa sürede çığlıklarımı kesti ve daha da derine indi. Her deliğimi yeniden işgal etti ve beni yetiştirirken beni yerinde tuttu.

Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Onun bulması ve kıskanması için izler bırakacağım." İnledim. Kimi kastettiğini çok iyi biliyordum.

Ve Alec'in onları bulma düşüncesi.

Canavar kıkırdadı. "Bu seni tahrik ediyor mu? Onları görme düşüncesi? Son vermek istediği canavar tarafından yutulduğunu bilmek?"

Çaresizce başımı salladım.

"Seni dolduracağım ve benim olarak işaretleyeceğim, böylece o da bilecek."

Zevk arttıkça, neredeyse dayanılmaz hale geldikçe gözlerim geri yuvarlandı. Hızını artırdıkça her duyum boğulmuş ve aşırı uyarılmıştı.

Sarmaşıklar ve horoz, sarmaşıklar ve horoz, hepsi tekrar tekrar içeri ve dışarı hareket ediyor.

Kontrolümü kaybettim ve sertçe boşaldım. Sikini sıktım, içimden sıcak sıvı fişkirirken yanaklarım alev alev yanıyordu. Derin nefes aldı, inledi.

O da neydi öyle? Ben bunu hiç yapmadım.

Son bir homurtuyla kendini gömdü ve boşaldı, sıcak sıvı içimde patladı. Sarmaşıklardan da bir şey fişkırdı ve kalın sıvıyı yutmaktan başka seçeneğim yoktu, beni nazikçe serbest bırakırken her kasım titriyordu.

Aletini çıkarırken sarmaşıklar geri çekildi. Yaptığımız pisliğin farkında olarak çarşafların üzerine yığıldım. İçimden damladı, kalçalarımın arasında birikti.

Dili amımı bulduğunda ciyakladım. İçeri soktu, her şeyi yalayıp yuttu. İnledim, titrerken çarşafları kavradım.

"Ben hiç..." Zar zor konuşabiliyordum, zar zor nefes alabiliyordum.

"Benim için fişkirttin," diye mırıldandı amıma karşı. "Senden içmek istiyorum."

"Aman Tanrım," diye . "Benimle işin bitmedi mi?"

"Hayır. Umarım uyumayı planlamıyordun. Haftalardır her gece sana geliyorum, seni becermek ve bu delikleri açmak istiyorum."

Oh.

"Yarın amın ve götün ağrıdığında, bunun benim yüzümden olduğunu unutma."

"Unutmayacağıma söz veriyorum."

Dili beni memnun etmeye devam etti, sanki benimle ziyafet çekiyormuş gibi içeri ve dışarı daldı. Tekrar ürperdim, farklı bir zevk yaşarken gözlerimi kapattım. Yavaşça kendi üzerine inşa etti, o ilerledikçe yükselen bir gelgit.

En yumuşak inilti beni terk etti.

Pençeleri kıcımı sıyrıp derime saplandı. Nefesim kesildi, çünkü bir kez daha beni uçurumun kenarına getiren şey acıydı. Bu kez onun diliyle boşalırken huşu ve şok karışımı bir duygu hissettim.

Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

NOR A

Kampüsteki herkese ulaşmamız iki gün daha sürdü. Sonunda işimiz bittiğinde tamamen bitkin ve hafta sonu için hazırdım. Yol boyunca bir yerlerde John'un ölümünü aklımdan çıkarmıştım. Yaşanan travma bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi geliyordu.

Onunla geçirdiğim geceden sonra bütün gün vücudum ağrıyordu. Her acı noktası bana yaşadığım zevki hatırlatıyordu.

Bir de bıraktığı izler vardı.

Bu sabah, birkaç gün sonra bile, sarmaşıkların beni nasıl kucakladığını hatırlayarak aynada her çürük ve çizimin izini sürdürdüm. Balıkçı yaka kazağımı çekerken, Alec'in onları görürse nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Aramızdaki gerilim, canavarla geçirdiğim anlar kadar heyecan vericiydi.

İçimde gerçekten sapkın bir şey Alec'in işaretlerime verdiği tepkiye tanık olmak istiyordu. Şu anda onları saklamak için çaba sarf ediyordum. Onun önünde çıplak durmanın ve nefret ettiği canavarın beni sahiplendiğini bilerek her birini gördüğünde yüzündeki ifadeye tanık olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Umurunda olur muydu?

Kısacık dokunuşlar ondan kaçma isteği uyandırdı bende. Canavar beni kendi olarak işaretlemişti ama yine de Alec'in de aynısını yapmasını dilemekten kendimi alamıyordum.

Alec patikada yanımda yürüyordu, sessiz ve düşünceli. Thorn'a doğru ilerlerken üniversite arkamızdaki mesafede küçüldü.

Kule. Eve yalnız yürüyebileceğimi söyledim ama o yine de beni takip etti.

Onun varlığı benim için normalleşmişti. Muhtemelen bu noktada bu, bir canavarla yatmış olmamdan daha tuhaftı. Alec huysuzdu, zor biriydi, çoğu zaman tam bir piçti ama bir şekilde ondan hoşlanmaya başlamıştım.

"Bu çok büyük bir zaman kaybı oldu," diye iç geçirdim.

"Görüşmeler mi?"

"Evet."

Omuz silkti. "Yarın Dekan'la konuşacağım. Cenaze törenini o düzenliyor ve sanırım benim de katılmam gerekiyor."

Homurdandım. "Bu bir gereklilik mi?"

"Hayır, ama yakın olduğumuza inandığı için bunu yapmak akıllıca olur." "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Nora, herkesten nefret ediyorum," diye iç geçirdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman neden benimle eve kadar yürüdün?"

Ağzının kenarı çekildi ama tavrını kontrol altında tuttu. Rüzgâr siyah saçlarını hışırdattı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yüzünden uzaklaştırdı.

Bu kadar ölümcül olamayacak kadar güzel.

Kendime sürekli beni öldürebileceğini hatırlatmak zorunda kaldım. Onun canavardan daha büyük bir tehdit olduğunu.

"Bu hafta sonu ormana gitmek istiyorum."

"Alec," diye fısıldadım, adımlarımı yavaşlatarak.

Bana bakmadı, kaşları çatıktı. "Benimle gel."

"Seninle gelmiyorum," dedim kararlılıkla. "Bunun bir parçası olmayacağım. Neden onu avlamaya çalışıyorsun?"

"Onu yakalamam gerek."

"Sana yardım etmiyorum." Canavarı Alec konusunda uyarmıştım ve o da bana endişelenmememi söylemişti. Ama Alec'in yüzündeki saplantıyı görebiliyordum ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Sana zarar verecek," diye hırladı Alec. "Ya sana zarar verirse?"

"Vermeyecek," diye fısıldadım. "Bana zarar vermeyecek."

Paltosunun koluna uzandım ama ben ona dokunamadan o yana çekildi. Bana karanlık bir bakış fırlattı ama umurumda değildi. Bir noktada birlikte yaşamaya başlamıştık ve onun ölümcül bakışları beni rahatsız etmiyordu.

Beni rahatsız eden şey, ne yapmak için yola çıktığını bilsem bile onu ne kadar çok istediğimdi. Nasıl biri olabileceğini bile bile. Karanlığı içime işlemişti ve onu çıkaramıyordum.

Kulem önümüzde belirdi. Kapıma gelene kadar geçen süre boyunca sessiz kaldı.

"İyi geceler," dedim.

"Nora."

Ona doğru baktım. Eli bir anda fırladı ve çenemi kavrayarak beni sabit tuttu.

Kalbim hızla çarpıyordu. Sanki *bir şey* arıyormuş gibi bakmaya devam etti. Ne bilmiyordum.

"Onu bulacağım," diye fısıldadı sonunda, sesi öfkeyle titriyordu. "Benden bir şeyler almaya çalışıyor ve bunun bedelini ödeyecek."

"Onu bulamayacaksın," dedim, ama artık o kadar emin değildim.

Sonunda beni bıraktı ve başka bir şey söylemeden dönüp camdan ve zehirden evine doğru kaçtı.

İçeri girip kapıyı arkamdan kilitlediğimde verdim. Tahtaya yaslandım ve Alec'i düşündüm.

Ya canavarı bulduysa? Ya onu öldürdüyse?

Birlikte olduğumuz gecedен beri onu bir daha görmemiştim. Alec onu avlamak için elinden geleni yapacaktı.

Bunu istemedim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Olaylar hızla tırmanıyordu. Canavarı daha önce uyarılmış olsam da, ona tekrar söyleme ihtiyacı hissettim. Alec onu ormanda bulacaktı, bu onu öldürse bile.

Uzuvlarım ağrıyordu. Bir yanım gerçekten de sıcak bir banyo yapmak ve ders çalışmak istiyordu. Aldığım kitaplar hâlâ saklıydı ve buranın tarihi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Canavar ve Av hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimden bahsetmiyorum bile.

Onun gerçek olduğunu kabul etmek hâlâ zordu. Ama artık kanıt vardı. Benim adıma araya girdiğini ve John'un cinayetini örtbas ettiğini inkâr etmek mümkün değildi.

Ayrıca onda arzuladığım bir şeyler olduğunu da inkâr edemezdim.

Bir canavarla duygularımı paylaşabilir miydim? Bu düşünce beni dehşete düşürmedi.

Aynı şekilde Alec'i bu şekilde düşünmek de beni dehşete düşürmüyordu.

Burası beni değiştiriyordu. St. Thorn'a geldiğimden beri bildiğim her şey yıkılmıştı. Acele kararlar veren biri değildim ve kesinlikle bir katil de değildim. Ama işte buradaydım, akıl sağlığımı sorguluyordum. Aklımı yitirip yitirmediğimi merak ediyordum.

Canavarların var olmadığı konusunda çok kararlıydım. Londra'da yaşarken ve tüm dedikoduları duyarken bile, birine canavar demenin sadece suçlu ile eşanlamlı olduğunu varsaydım. Canavarların gerçek olduğunu asla hayal edemezdim.

Bir canavarın zihni nasıldı? Neden bu konuda daha fazla konuşmamıştık? Bizden farklılar mıydı?

Görünüşe göre canavar cesedi saklamayı umursamamıştı ama yine de Alec gibi biri de bunu yapmazdı. Daha nceki tüm çalışmalarımda, profesörlerle yaptığım tüm deneylerde, kendi payıma düşen psikopat ve sosyopatlarla karşılaşmıştım. Katillerle, ahlaki bir pusulası olmayan insanlarla tanışmıştım.

Fae'ler hakkında okuduğum kitapları düşündüm. Dryadlar. şimdiye kadar gerçek olabileceğini düşünmediğim diğer mitolojik yaratıkları. Ve eğer yleyse, bu dünya hakkında bildiklerim için bu ne anlama geliyordu? Bu, ailemin ölümüne bakış aımı değiştirir miydi? lmelerinin sebebi bir canavar olabilir miydi?

Merak değer miydi? Bilemiyordum.

Kaybolmuş hissettim.

st kata çıktım ve yatağıma uzanma isteğimle savaştım. Raflarımdan birinden Av kitabını aldım. Biri aramaya gelirse diye ktphanemin arasına saklamıştım.

"Ne gibi sırlar saklıyorsun?" Fısıldadım.

Tek yapmak istediğim uyumaktı ama beynimin buna izin biliyordum. Yorgundum ve uzun bir banyo yapmam gerekiyordu. Bunun yerine kitabı açıp ilk sayfaya geldim.

Boştu.

Sayfayı çevirdim, kanım donmuştu. O da boştu. Aslında, sayfaları daha hızlı çevirdikçe, her sayfa boştu. Tüm kitap boştu.

"Neden?" Tamamen afallamış bir halde tısladım.

Kitabı kaldırdım ve yana doğru eğdim. Kâğıt dokuluydu ama görebildiğim kadarıyla hiç mürekkep yoktu.

Dekan bunu neden saklasın ki? Sayfalarda bir şeyler olmalıydı. Kitabı lavaboya götürdüm ve tereddüt ettim. ylece koşamazdım.

suyun altında, bu çok saçmaydı.

"Lanet olsun," diye
mırıldandım.

Omuzlarım çöktü. Kitabı yatağıma götürdüm ve bir kez daha iyice aradım, hiçbir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğradım. Belki de görünmez mürekkeple yazılmıştı? Isı ile aktive edilebildiğini bildiğim bir formül vardı.

Bir kibrit çaktım ve yatağımın yanındaki mumu yaktım. Tek bir sayfayı dikkatlice gergin tuttum, alev almamasına dikkat ettim.

Isı hiçbir şeyi açığa çıkarmadı.

Dişlerimi sıktım, sinirliydim. Alec ve canavar aklıma geldi. Belki de kendi araştırmamı yapmanın zamanı gelmişti. Belki canavarı bulup onu uyarabilir ve ayrıca Av hakkında daha fazla soru sorabilirdim.

Mumu söndürdüm ve kitaba son bir kez daha baktım. Bir çeşit bulmaca olmalıydı, tabii Dekan oyun oynamıyorsa. Ama neden oynasın ki?

Kitabı kederle yeniden rafa kaldırdım ve aşağı indim. Bianca doğu tarafındaki ormanda bir peri halkasından bahsetmişti. Belki canavarı orada bulabilirdim. Ormanın o kısmına ulaşmak biraz zaman alacaktı ama yol beni oraya götürecekti. Şimdi gidersem...

Onu Alec konusunda tekrar uyarmak zorundaydım. Saplantısı giderek artıyordu ve canavarı yakalamada rol almak istemediğimi söyleyerek işleri daha da kötüleştirmiştim. Canavarın peşinde başka bir adam olsaydı, hiç endişelenmezdim. Ama Alec kurnaz, azimli ve ölümcüldü.

Jacob'ın ormandan uzak durmam için yaptığı tüm uyarılar zihnimde yankılandı. Gece duyabileceğim her şeyi görmezden gelmem için.

Ama canavardan uzak duramadım.

Kararımı vermiştim. Bir kancadan pelerinimi aldım ve önünü boynuma yakın bir yerden tutturarak üzerime geçirdim. Eldivenlerimden biri eksikti, bu yüzden şimdilik onlarsız idare edecektim.

Kapının kilidini açtım ve soğuk geceye adım attım. Bir yanım Alec'i orada görmeyi bekliyordu ama yoktu. Bisikletimi kaptığım gibi dudaklarımdan buhar bulutları fışkırdı, ona bindim ve asfalt yolda ilerlemeye başladım.

Tünelden geçerken gözlerimi onun için açık tuttum. Herhangi bir hareket ya da yaprak hışırtısı için kulak kabarttım ama ara sıra baykuş ötüşü dışında bir şey yoktu.

Ellerim neredeyse tutacaklara yapışmıştı, bu yüzden kalbimin pompalamasını sağlamak için daha hızlı pedal çevirdim.

Üniversite ve köyün dışındaki ormana varmam biraz zaman aldı. Karanlık ağaçların sırasına doğru uzanan bir tarla vardı.

Önüme bakarken kalbim küt küt atıyordu. Her ne kadar saçma olsa da, izinsiz girmek üzereymişim gibi hissediyordum.

Ama onu bulmak ve belki de Bianca'nın bahsettiği sözde fae çemberine bir göz atmak istiyordum.

St. Thorn'a gelene kadar böyle bir şeyi asla ikinci kez düşünmezdim. Mantıklıydım. Bilimsel düşünürdüm. Ama şimdi, her efsanenin, her mitin ve gölgelerin her fısıltısının bir değeri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Eski hayatım benden gittikçe uzaklaşıyordu.

Sonunda zemin pedal çevirmek için çok zor hale geldi. Bisikletimden inip bir ağaca doğru yürüdüm ve ağacın gövdesine yasladım. Arkama baktım, uzaktaki kilise çan kulesini ve mezarlıktaki mezar taşlarını not ettim. Ay ışığı her şeyi görünür kılıyordu ama yine de ormanın içi karanlıktı. Keşke yanımda bir lamba getirseydim.

Yüzümü ormana döndüğümde tereddüt ettim. Tüm üniversiteyi çevreliyordu ama düzenli olarak geçtiğim ağaç tüneli dışında henüz içine adım atmamıştım. Nerede olduğumu kimseye söylememiştim ve bu şekilde ölebileceğimi düşünmüştüm.

Pelerinimi daha sıkı sararak ürpertiyle savaştım. Sanki izleniyormuşum gibi hissediyordum. Aşınmış bir patikadan aşağı inmeye başladığımda çamur ayaklarımın altında ezildi. Ağaçlar üzerimde yükseliyor, soğuk bir rüzgârın etkisiyle dallar ara sıra hışırıyordu. Etrafımı inceledim, parlayan gözlerini ya da bir sarmaşığın etrafımda kıvrılıp beni yoğun gölgelere sürüklemesini bekledim.

Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşününce içimde bir sıcaklık hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve daha fazlasını arzuluyordum. Onu düşünmek bile yanaklarımı kızartıyordu, acı ve zevk. Beni bir mazoşiste dönüştürmüştü.

En azından artık kığım ağrımiyordu. Beni orada becermesi ertesi gün sayısız mülakat boyunca oturmamı zorlaştırmıştı ve Alec bile kıpırdamadan oturamamam hakkında yorum yapmıştı. Bazen bu kadar gözlemci olabilmesi son derece sinir bozucuydu.

Canavarı çağırma dürtüsüyle savaştım. Bana bir isim vermesini diledim ama... Reddetti. O zaman bir tür fae olmalı, değil mi? Eğer o

efsaneler doğruydu.

Sanırım tam olarak ne olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan Alec'in onu asla bulamayacağından emin olmaktı.

Ya da belki de bu onu tekrar görmek için bir bahaneydi. Belki de bana tekrar dokunmasını istiyordum. Canavar içimde bir şeyi uyandırmıştı, yüzleşmek istemediğim umutsuz bir yalnızlığı.

Patikada ilerlemeye devam ettim ve sağa sapıp daha az geçilebilir hale geldikçe yavaşladım. Otlar büyüyor, ağaçlardan yapraklar ve sarmaşıklar sarkıyordu.

"Bu canavarın hemen bulunmasını istiyorum."

Sesler yüksek ağaçların arasında yankılanıyordu. Yaprakların arasından sessizce geçmeye çalışarak patikadan uzaklaştığımda nabzım hemen yükseldi. Ormanda başka kim vardı?

Gölgeleri ve ormanı saklanmak için kullanarak çömeldim. Nefesimi tutarak dinledim.

"Bu canavarın hemen bulunmasını istiyorum. Onun bulunmasını istiyorum."

Dekan. Neden ormanın ortasındaydı? "John... Onu avlayamayız. Avlayamayacağımızı biliyorsun."

O sesi tanıdım. *Harold.* Bir hareket duyduğumda dudaklarım aralandı. Geri çekildim, kendimi çalıların arasında daha da gizledim.

"Oğlum..." Sesi kesildi. *"Oğlum paramparça oldu."*

Sesler yumuşadı ve ne söylediklerini duymak için kendimi zorladım.

"Peki ya Nora?"

"Şu anda endişelerimizin en küçüğü o." "Ama o kurtuldu."

Kaşlarımı çattım. Canavar tarafından bağışlanmış mı demek istediler? Neden canavarı avlamasınlar ki? Av hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve bir kez daha çaldığım kitapta hiçbir bilgi olmamasının hayal kırıklığını hissettim.

"Canavarı bulup öldürmeliyiz. Kadınla daha sonra ilgileniriz. Tabii onun canavar olduğuna inanmıyorsan..."

Sessizlik vardı. Sertçe yutkundum, dikkatle dinliyordum. Canavarın ben olduğuma inanmaları mümkün değildi. Öyle değil mi?

"Daha fazla kanıt bulana kadar harekete geçemeyiz. Ve hayır, o olduğuna inanmıyorum." Bu Jacob'ın sesiydi.

"Kanıt bulun ve bu piçin peşine düşelim. Gitmeliyim, karım perişan halde."

Daha fazla hışırtı vardı, sesler giderek azalıyordu. Bir figür yanımdan geçerken nefesimi birkaç dakika daha tuttum. Kim olduğunu gördüm. *Jacob*. Görüş alanımdan çıkana kadar yoluna devam etti.

Yalnız kaldığımda nefesimi verdim. Av'ın amacını bilmem gerekiyordu. Neden ormanın ortasında buluşuyorlardı? Dekan'ın sesi kesinlikle kızgın geliyordu. Artık canavarımı avlayan sadece Alec değil, onlar da vardı.

Toprağa yığıldım, zihnim şu anda sahip olduğum tüm bilgileri karıştırıyordu.

Bisikletimi ormanın dışında bıraktığım aklıma geldi.

"Siktir," diye fısıldadım.

Yavaşça ayağa kalktım, başkalarını dinliyordum. Eğer ona ulaşacaksam hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Patıkaya tekrar döndüğümde bir çift el beni yakaladı.

OceanofPDF.com

NOR A

ÇIĞLIĞIM bir el tarafından bastırıldı. Jacob başını salladı ve eliyle sessiz bir hareket yaptı. "Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Benimle gel."

Onunla savaşmak ve ona güvenmek arasında kalmıştım. Ama artık canavarların gerçek olduğunu bildiğim için ona sorularım vardı. Ve şimdi o ve diğer ikisi tarafından biraz daha az kandırılmış hissediyordum.

Beni bıraktı ve arkasını dönene kadar onu patikada takip ettim. "Burada ne yapıyorsun, Nora?"

"Ben de sana aynısını sormalıyım," dedim. "Bisikletimi de bu patikanın sonunda bıraktım..."

"Farklı bir şekilde çıktılar," diye iç geçirdi. Beni incelerken başını salladı, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı. "Sana ormana girmemeni söylemiştim."

"Neden? Çünkü o zaman gizli toplantılarınızdan birini keşfederim diye mi? Hiçbiriniz saklanma konusunda çok iyi değilsiniz," dedim.

Jacob dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana kendini aptal gibi hissettirmek istememişim. Harold'ın evindeki yemek gecesi..."

"Üçünüz beni aptal yerine koydunuz," diye tısladım. "Ama bu üniversitede ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok tuhafılık görüyorum. Tek merak ettiğim *neden?* Buranın nesi var? Çok fazla sorum var ve kimse cevap vermiyor."

"Aziz Thorn, *Sith*'lere ait olduğu varsayılan bir tepenin üzerine inşa edildi," dedi Jacob. "Ya da bildiğiniz gibi Fae'lere. Yüzyıllar boyunca birçok tuhaflık yaşandı. Hiçbir açıklaması olmayan ölümler. Canavarlar bu ormana gelip öldürmek için bekliyorlar. İblisler, vampirler ve daha fazlası."

"Bunun Av ile ne ilgisi var?" diye sordum. "Biz kampüsü koruyoruz," dedi.

Ona inanmamıştım. Buna inandığını biliyordum ama Av'ın iyi niyetli olduğuna güvenemiyordum. Her şey çok çarpıktı.

"O zaman kötü bir iş yapıyorsunuz," dedim. "Öğrenci ölümleri mi? Profesörler? Kimse bununla ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"Öyleyim," diye nefes verdi. "Gerçekten öyleyim."

İç çektim. Jacob'ı severdim. Başka bir yerde olsaydık iyi arkadaş olabileceğimizi hissediyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bana acımasız bir ifade verdi. "Evet," dedi. "Her ne kadar cevap veremeyecek olsam da."

"Eğer The Hunt bilgileri bir kitabın içinde saklayacak olsaydı, metni gizler miydi?"

Gözlerini bana dikti. "Belki de."

Kollarımı kavuşturdum. "Görünmez mürekkep kullanıyor olabilirler mi?"

"Cevap ay ışığı," dedi. "Teorik sorunuza söyleyebileceğim tek şey bu. Şimdi size bir soru sorabilir miyim?"

"Evet ama cevap veremeyebilirim," dedim, kendi sözlerini ona çevirerek.

"Akşam yemeği partisinin olduğu gece ne oldu?"

Hayal kırıklığı kaslarımı sertleştirdi. *Bilmiyordum*. Her şey birbirine karışmıştı. "Tek hatırladığım partinin olduğu gece bir otele gittiğim ve ertesi sabah kuleye taşınmak için üniversiteye geldiğim."

"Peki parti hakkında ne hatırlıyorsun?"

Fazla bir şey değil. Bir süre konuşmadım, o geceyi düşünmeye çalıştım. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi hissediyorum. Ama her ayrıntıyı hatırlamamamla bir ilgin varsa, sanırım burada işimiz bitti."

Yüzünü buruşturdu. "Şu anda hakkımda kötü düşünüyor olmalısınız ama bu toplumun özünde kötülük olmadığına söz veriyorum. Av'a katıldığımda bunun kariyerime yardımcı olacağını düşündüm. Araştırmalarımın bir kısmını tamamlamak için sponsorlara ihtiyacım vardı ve ben de bağlantılar kurmak istedim."

"Bu benim için ne anlama geliyor?" diye sordum. "Benim bağışlanmamla ne demek istediler? Kimden kurtuldum? Ya da neyden?"

"Söylemeye iznim yok," diye iç geçirdi. "Özür dilerim, Nora."

Başka bir eksiklik, bana hiçbir şey söylemeyen başka bir belirsiz cevap. Ama en azından şimdi kitabı okuyabilirdim, eğer cevabı doğruysa. Ay ışığı bilmek istediğim tüm karanlık sırları açığa çıkarabilirdi.

"O zaman neden benimle konuşuyorsun?" diye sordum. "Cemiyet gizliyse, bahsettiğin şeyi bile dışarıdan birine söylemenin bir tür cezası yok mu?"

"Var. Ama olaylar hızla tırmanıyor ve senin zarar görmeni istemiyorum. Çok şanssızsın, Nora."

"*Şanssızlık*," dedim acı acı. "Beni öldürmek mi istiyorlar?" Geri çekildi, gözleri büyüdü. "İstemiyorum."

Sertçe yutkundum ve arkamı döndüm, onunla yüzleşmediğim bir ana ihtiyacım vardı. Kimseyle yüzleşmediğim bir an.

Çok geç olmadan gitmeliyim.

Bir seçeneğim olduğunu biliyordum. Ensemde sıcak bir nefes vardı, evren önüme koyduğu yoldan sapıp sapmayacağımı ya da onu takip edip etmeyeceğimi bilmek için bekliyordu.

"Nora?"

Şimdi çekip gidemeyecek kadar kendimi bu işe kaptırmıştım. Canavarı korumak istiyordum, bu bir kurban olmak anlamına gelse bile. Av'ın gerekli gördüğü anda beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Jacob iyi olabilirdi ama bu kadar güce aç hiçbir grup iyi olamazdı. "Gitmem gerek. Bu gece buraya gelmemeliydim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana güvenebilirsin. Ben de en az senin kadar bu kapana kısılmış durumdayım."

Tek yaptığım başımı sallamaktı. Ona bakmak için arkamı dönmedim. Canavarın beni izleyip izlemediğini görmek için ağaçlara da bakmadım.

Mantiken, kendim ve geleceğim için yapabileceğim en iyi şeyin ayrılmak olduğunu biliyordum. Londra'ya geri dönmek. Bana verilen serveti alıp kendi projelerimi finanse etmek.

Ama o zaman canavar hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyecektim.

Tüm bunların başladığı o geceyle ilgili gerçeği asla öğrenemeyecektim.

Kuleme girip kapıyı arkamdan kilitlediğimde bile izlendiğim hissi beni hiç terk etmedi. Yanaklarım soğuktan uyuşmuş, parmaklarım umutsuzca sıcaklığa ihtiyaç duyuyordu.

Bundan da öte, ay ışığı teorisini kitap üzerinde test etmem gerekiyordu. Jacob yardımcı olmuştu ve bunun için minnettardım.

Düşüncelerim hızlandı. Bu gece canavarı bulamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım ama kaç cehennem çemberinden geçtiğimi anlamaya bir adım daha yaklaşmıştım. Eğer Av'ı anlayabilirsem, burada neler olduğunu daha iyi anlayabilirdim.

Ben de canavarı daha iyi anlayabilirim.

Botlarımı tekmeleyerek yukarı fırladım ve neredeyse basamaklardan birine takılıp düşüyordum. En tepeye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Kitabı raftan aldım ve yatak odamın penceresine götürüp iterek açtım.

Alec'in serası uzakta parılıyordu, camlar gece gökyüzünü yansıtıyordu. Uyuyor muydu? Genelde içinde parladığını gördüğüm ışık sönmüştü.

Kitabı elime aldım ve parmak uçlarımı deriye damgalanmış harflerin girintileri üzerinde gezdirdim. Kitabı açtım ve ilk sayfayı aya doğru çevirdim, mürekkep yavaşça belirirken bir heyecan hissettim. Silikti ve okunması zordu ama *oradaydı*.

"Sonunda," diye fısıldadım.

Hunt Üyeleri ve Aile Geçmişi

Tam olarak istediğim şey değildi ama hiç yoktan iyiydi. İlk sayfayı çevirdim ve yaklaşık bir asır öncesine ait olduğunu gördüm.

Eğer bu, son yüz yıldaki her üyenin kaydı olsaydı, Dekan kesinlikle yakında bu kitabı arıyor olurdu.

Sayfaları dikkatle çevirdim, isimlerin ve imzaların kapsamlı kaydını okudum. Doğum ve ölüm tarihleri de listelenmişti. Günümüze yaklaştıkça kaşlarımı çattım ama kitabın yarısı kalmıştı. Sayfalardan birini ışığa tuttum ve bir nefes çektim.

Sayfaya, ortasında bir insan olan bir daire çizilmişti. Vücudu yayılmıştı, kenarlara bir göğsün nasıl kesileceğine ve kalbin nasıl çıkarılacağına dair notlar karalanmıştı. Kitapta ilerlemeye devam ettikçe buna benzer daha fazla çizim buldum.

Mide bulantısı midemi burktu. Nefes almak zorunda kaldım ve kitabı yere bırakıp odamda volta attım.

Arı kovanına çomak sokmuştum. St. Thorn daha önce inandığım hiçbir şeye benzemeyen kötülüklerle doluydu. İktidardaki adamların insanları ne için feda edeceklerini bilmek... ne için? Kim için?

Tüm öğrenci ölümleri benim için yeni bir anlam kazandı. Artık bunların sadece trajedi olduğuna inanmıyordum. İzlerini kapatıyorlardı.

Hâlâ kurtulduğumu söylemelerinden rahatsız oluyordum. Neyden kurtuldun? Ölümden mi?

Canavar aklıma geldi. Gözlerimi kapattım, yüzünü hayal ettim. Derisinin sert kabuğu benimkinin üzerinde pürüzlü, sarmaşıklar daraltıyor, boğuyor, bağlıyor. Onun tarafından öylesine ele geçirilmiş olmanın zihnimi uyuşturan hazzı, dünya hakkındaki bilgimi değiştirmişti.

Kitaba geri döndüm. Birden fazla kez geçen birkaç aile ismi vardı ama Andrews ailesi kadar çok değildi.

Büyük , bu berbat toplumun varisini öldürmüştüm. John Andrews III'ün adını buldum ve henüz ölüm tarihini girmediklerini fark ettim.

Doldurursam ne kadar berbat olur?

Kendi kendime homurdandım ve kitabı kapattım. Bir fincan çay yapmalı ve bulduğum her şeyi not etmeye başlamalıyım.

Uzun bir gece olacaktı.

Kendimi, canavarın bana eşlik etmesi için burada olmasını dilerken buldum.

A L E C

Cenaze töreni beklediğim kadar eğlenceliydi. Dekan'ın ağladığını görmek bana neredeyse her şeyden daha fazla keyif verdi. Hâlâ sadist bir piç olduğum ve kendimi azarlamayı bile umursamadığım ortaya çıktı.

Genç, parçalanmış John Andrews'dan geriye kalanları aile mezarlığına koyarlarken yağmur gökyüzünü kasvetli bir griye boyadı. Ekim ayına girerken her geçen gün daha da soğuyor ve gelecek daha da soğuk bir kışın habercisi oluyordu.

Soğuğu severdim. Özellikle de kar yağdığında ve üniversite beyaz bir dünyadan yükselen karanlık bir gölge olduğunda hoşuma giderdi. Sıcak elma şarabını, viskiyi, yahnileri ve ekmekleri severdim. Bitkilerimle, kışın soğuk pençelerine hapsolmuş kendi ölümcül Cennetimle ilgilenirken sıcak bir güveç yemek gibisi yoktu.

Nora artık hayatımda olduğuna göre kışın nasıl geçeceğini merak ediyordum.

Kesinlikle daha öncekilerden farklı.

Yangından önce onunla bir akşam yemeğini paylaşmayı hayal etmek endişe vericiydi. Beni imkansız olması gereken şekillerde etkiliyordu.

Dekan keskin bir hıçkırık çıkardı. İçimi çektim, yağmur daha sert yağmaya başladığında şemsiyemi ayarladım. Elimdeki siyah şemsiyeyle ciddi grubun dış kenarında durdum ve olabildiğince iyi uyum sağladım.

Bana yaklaştığında Dekan'a ne söyleyecektim? Kuşkusuz bir noktada söyleyecekti. O cevaplar istiyordu. O

onlar için çaresiz.

Sorun şu ki, Nora'nın canavarını bulma işime karışmasını istemiyordum. Başlangıçta, o piçi yakalayıp testler için kullanmanın en iyisi olacağını düşünmüştüm. Şimdi ise sadece onu öldürmek istiyordum. Nora'dan uzak durmasını istiyordum.

Geçtiğimiz hafta gergin anlarla doluydu. Annemin ölümünden hiç kimseye bahsetmemiştim ve yine de onunla paylaşarak ormandan uzak durması için yalvarmışım.

Hiç yardımcı olmamıştı.

Bu piç canavar dişlerini ona geçirmişti. Ve muhtemelen bana bile. Geçen haftaki rüyalarım çok canlı hale gelmişti ve hiçbirinden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim.

Canavar olduğumu hayal ediyordum, Nora'ya dokunmayı, onu becermeyi hayal ediyordum.

Onu işaretliyorum.

Bu gizemli varlık uyanırken ve uyurken her düşünceme girmişti ve onu daha önce hiç görmemişim bile. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bir iblis, vampir ya da kurt adam. Tek bildiğim onun gitmesini istediğimdi. Ölmesini.

Şapeldeki rahip konuşurken demir bir haç kaldırdı. Söylediklerini dinlemedim. Onun yerine John'un neredeyse yere yığılışını izledim, acısı çok açıktı.

Bir çocuğu kaybetmeyi hayal bile edemiyordum çünkü çocuk sahibi olma düşüncesi beni kesinlikle dehşete düşürüyordu. İçimi çektim ve ceketimden cep saatimi çıkardım. Bu bir saatten fazla sürmüştü.

Onlar törenlerini yaparken ben biraz sabırla bekledim. Sonunda John gruptan ayrıldı ve sendeleyerek bana doğru geldi. Onunla yarı yolda karşılaştığımda kırmızı gözleri benimkilerle buluştu.

"Ne buldun?" diye sordu. Alkol ve duman gibi kokuyordu.

İzleniyorduk. Meraklı seyirciler bize bakıyordu.

"Şuraya bir adım atabilir miyiz?" Ses tonumu hoş tutarak sordum.

Onu yan tarafa götürdüm, kimsenin konuşmamızı duyamayacağı kadar uzağa. Özellikle de karısının feryatlarına.

"Cevaplara ihtiyacım var," diye hırladı. "Psikolog ne buldu? Eminim bana bu piçin kim olduğunu söyleyebilir."

"Tam olarak kim olabileceğini belirleyemedik," dedim. "İstedığınız cevabın bu olmadığını biliyorum-"

"Tek bir şey istedim!" diye bağırdı, ağzından tükürükler saçılıyordu.

Ne yaptığımı anlayamadan elim hareket etti. Çenesini kavrarken şemsiyeyi eğdim, herkesin bizi görmesini engellerken alçak bir hırıltı çıkardım.

Gerçekleri bilmek beni daha da öfkeliyordu. Gerçek şuydu ki, oğlu Nora'ya zarar vermişti ve böyle bir canavarlık yarattığı için umutsuzca boğazını parçalamak istiyordum.

"Bana bağırma lan," diye fısıldadım. "Bu kampüsteki herkesle konuştuk ve araştırılacak daha çok şey var. Bazı seçkin öğrencilerin katıldığı ritüellerden başlayarak. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Yüzü kızardı, gözleri büyüdü. "Bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendiriyor," dedim.

Onu serbest bıraktım ve yağmur yağmaya başlarken şemsiyeyi kaldırarak doğruldum.

"Canavarı bulacağım," dedim. Bitkilerimi öldürmesi ve Nora'nın peşine düşmesi yüzünden artık o piç kurusuna karşı kişisel bir intikam duygusu besliyordum. "İntikamını alacaksın. Ama bir daha bana sesini yükseltme. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Güzel. Git karınla birlikte ol."

Adamın tökezleyerek ona doğru gidişini izledim. Kalabalık dağılmaya başlamıştı ama üzerimde bir bakış hissettim, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Seni burada gördüğüme çok şaşırdım."

Jacob Wright bana yaklaşırken arkamı döndüm ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. Av'ın maskaralıklarından sıkılmaya başlamıştım. En azından onu Louis'den daha çok seviyordum.

"Neden şok oldun?" diye sordum.

"Kendinden başka kimseyi önemseydiğini sanmıyordum."

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "Madem buradasın, bir sorum var. Arkadaşın beni neden Nora'dan uzak durmam konusunda uyardı?"

Jacob etrafına bir göz attıktan sonra şemsiyesini bize biraz daha mahremiyet sağlayacak şekilde eğdi. "Biraz yürümek ister misin?"

Gerçekten de çamura bulaşmak istemiyordum ama ne diyeceğini merak ettiğime karar verdim. İkimiz bu hüznü sahnedan ayrıldık ve mezarlığa doğru ilerledik. Üniversite uzakta yükseliyor, katedral üzerine yapışan sisle daha da uğursuz bir hal alıyordu.

"Av'dan haberdarsınız."

"Öyleyim," dedim.

"Ve ne yaptığımızın farkında mısınız?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladım. "Peki neden bana söyledin?"

Dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı. "Nora için endişeleniyorum. Konuşamayacağım şeyler oluyor. Bu işe karışmaması onun için en iyisi olur ama çok meraklı."

Onun zaten işin içinde olduğunu bildiğim için gülümsemeye karşı koydum. Aslında her şeyin merkezinde o vardı. Dekan'ın oğlunu öldürmüştü, haklı olarak ve bir canavar tarafından tuzağa düşürülmüştü. Bana bile bilgi vermeyi reddettiği bir canavar.

Kıskançlık hoşlandığım bir duygu değildi. Eğer bir şey istiyorsam, onu alırdım. Eğer bir şeyi istemiyorsam, onu uygun bir şekilde bertaraf ederdim. Nora giderek daha büyük bir sorun haline geliyordu ve görmezden gelinmesi imkânsızdı.

Bütün hafta boyunca birbirimizin etrafında dans ettik. Oyunlardan sıkılmaya başlamıştım.

"Onu iyi tanıdınız mı? Geçmiş hakkında çok şey biliyor musun?" Jacob sordu.

Ben . "Hayır."

Biz yolumuza devam ederken Jacob dudaklarını birbirine bastırdı. Toprak nemliydi, yağmur daha sert yağıyor ve bize işitsel bir mahremiyet sağlıyordu.

"Tüm aile üyeleri öldü. Nora ayakta kalan son kişi. Rahmetli amcasından önemli miktarda bir servet miras kalmıştı. Ölümleri hep talihsiz ve tuhaf olmuş. Amcası beş kez bıçaklanmış ve bir ara sokağa bırakılmış."

Hepsini öldürmüş müydü? Bu düşünce beni tamamen çarpık bir şekilde memnun etti.

"Nora'dan şüpheleniyorlar mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Kayıtlara göre bir mazereti varmış ve masum bulunmuş."

"Bunun Av'la ne ilgisi var?" diye sordum.

"Söyleyemem."

Homurdandım. "Ciddi olamazsın. Zaten bu kadar riske girdin, neden daha fazla girmeyesin? Benimle bu şekilde alay edemezsin."

Çenesini sıkarak başını salladı. "Daha fazla bir şey söyleyemem. Ama bir sorum var. Diğer üç profesörün öldürüldüğü gece neredeydiniz?"

Tüm kaslarımı gevşetmeye çalışarak dişlerimi sıktım. "Akşam yemeği partisinin olduğu gece mi?" diye sordum.

"Evet."

"Sera," diye cevap verdim omuz silkerek. "Her zaman olduğum yer orası."

"Tek yaptığın bu mu? Çalışmak mı? Sömestr bittiğinde bile mi? Gidecek bir yerin yok mu? Ailen?"

Ona kuru bir gülümseme verdim. "Biz arkadaş değiliz Jacob. Şu anda bu kasvetli gezintide seni dinlemem bilgi almak için, bilgi vermek için değil."

Jacob iç çekti. "Ben burada sadece iyilik yapmaya çalışıyorum." "O zaman ikimizden biri."

Ona el salladım ve mezarlıktan geçerek üniversiteye doğru yola çıktım. Yürüyerek yaptığım bu yolculuk biraz zaman aldı ama bana plan yapmak ve düşünmek için zaman kazandırdı.

Nora Woulfe.

Bugün nerede olduğunu merak ettim. Ne yapıyordu acaba? Sonunda seranın önündeki labirente ulaştığımda dönüp uzaktaki kulesine baktım. O da tıpkı benim gibi izole edilmişti ama bunu isteyerek yapmamıştı.

Bu onun adına beni hayal kırıklığına uğrattı. Dekan onu diğerlerinin olduğu yere koymalıydı ama yine de... bir yanım oradan evini görebilmeyi seviyordu. Sis tuğlalara ve sarmaşıklara yapışmış, gri üzerine siyah bir palet birbirine karışıyordu.

İçimi çektim ve seraya doğru ilerlemeye devam ettim. Labirentin içinden geçtim ve kapıya geldiğimde durakladım.

Açıktı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım.

Eşikten hışımla geçtim ve durup herhangi bir hareket olup olmadığını dinledim.

"Eğer öğrenciysen, dışarı çıkmak için on saniyen var yoksa sınıfta kalacaksın," diye hırladım ve sesimin yankılanmasına izin verdim.

Hiçbir şey yoktu. Yanıt yok.

Sinirlerim gerilmiş bir halde patikadan aşağıya indim.

Paranoya beni ele geçirdi. Şimdi cenazeye gittiğime pişman olmuştum, seradan ayrıldığıma pişman olmuştum. Her ne kadar kilitlediğime yemin etsem de. Yine de öğrencilerin benden nefret etmek için bir nedeni vardı, değil mi? Geçen hafta boyunca herkese sert davranmıştım. Yine de bundan pişman değildim. Herkesten nefret ediyordum ve onların damarına basmak elimdeki tek eğlence kaynağıydı.

Önce sağa sonra sola döndüm ve ofisimin önünde donup kaldım. Her şey normal görünüyordu. Masamı ve sandalyemi inceledim.

Masanın üzerine yığılmış evrakların miktarı, rastgele büyüyen bitkiler.

Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, boş yere kendimi kaybetmeye izin verip vermediğimi merak ediyordum. Masama gittim ve çekmecelerden birini çekerek eridim. Gerçekten de önemli olan tek çekmeceyi.

Gitti.

Ellerim titredi. Nefesimi tuttum ve onunla yapabileceğim herhangi bir şey için zihnimi yokladım. Çekmeceyi sonuna kadar çekip içindekilerin hepsini yere boşalttım. Kağıtları, zarfları, tohum paketlerini ve diğer eşyaları da bir kenara ittim.

Şişe gitmişti.

Canavardan aldığım zehir örneğinin olduğu şişe. Onlara karşı bir çeşit silah yaratmak için kullanmayı planladığım zehir örneği. Numunenin, tüm fidanlarımı öldüren ve ilerlememi mahveden sıvıyla aynı olduğu açıktı.

Vücudum öfkeyle yandı.

"Nerede o?" Hırladım.

Başka bir çekmeceyi kaptım ve içindekileri yere fırlatarak dışarı çektim. Etrafıma dağıldılar; notlar, iğneler, kalemler ve Tanrı bilir daha neler. Çünkü hiçbirinin önemi yoktu. O lanet şişe dışında hiçbirinin önemi yoktu.

"Aldı amına koyayım," diye fısıldadım kendi kendime.

Nefes alış verişim düzensizleşti. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve kükreyerek kalçalarımın üzerine oturdum. "Nerede bu lanet şey?" diye bağırdım.

Canavar olabilir mi? Güpegündüz olmaz.

Kim almıştı? Kim serama girmeye ve benden çalmaya cesaret edebilirdi?

"Hayır, hayır, hayır. O lanet numuneye ihtiyacım vardı. Bu her şeyi mahvedecek," diye homurdandım.

Dekanı hayal kırıklığına uğratmak umurumda değildi. Aslında onu hiç umursamıyordum. Umursadığım şey intikamdı. Annemin bir canavar tarafından parçalara ayrılmış olması ve dünyanın hâlâ onların var olmadığına inanması umurumdaydı. Gölgelede saklandılar, bize musallat oldular, bizden nefret ettiler, bizi avladılar.

Gözlerim karardı ve ellerimi yere koyarak öne doğru eğildim. Parmaklarımı toprağa gömdüm, kendimi nefes almaya zorlamaya çalıştım.

İmkansız gibi geldi.

Yıllardır bunun için çalışıyordum. Okulu kendim bitirdim, kendi doktoramı yaptım, akademideki aptallar arasına girmeye çalıştım. Dekan beni idare edebilsin, ona bir şey yapacağımı söylediğimde bana inansın diye kendimi yumuşattım. Oynadığım tüm oyunlar, uzun zaman önce yapmak için yola çıktığım şeyi yapmak için ihtiyacım olan finansmana, alana ve her şeye sahip olabilmek içindi.

Sıfırdan geldim. Fakirlerin en fakiri, lanet bir köylüydim. Birinin bunu benden çalmasına izin vermeyecektim.

Eğer canavar değilse, o zaman başka biriydi. Canavarı korumak için bir nedeni olan tek bir kişi vardı. Buna inanmak istemedim. Bunu düşünmek bile istemiyordum. Bütün bu hafta boyunca Nora'yı saplantı haline getirmiştım. Benim için bu kadar önemli bir şeyi aldığı düşüncesi, onu korumak isteyen her parçamı paramparça etti.

Nefes almaya çalışırken içimi öfke kapladı. Zehri almış olması muhtemel tek kişi bendim, canavardı ya da...

Ya da

Nora.

Sikeyim.

Bir an için zihnimde şiddet ve öfkeden başka bir şey yoktu.

Ve sonra zihnimde soğuk, hesaplanmış bir plan oluşmaya başladı.

O zehre ihtiyacım

vardı. O canavara

ihtiyacım vardı.

Ne yapmam gerekirse gereksin, onları alırdım.

O uyuyana kadar beklerdim.

Öyle ya da böyle bana yardım etmesi için onu zorlayacaktım. Bu onun tekme atmasına, çılgılık atmasına ve benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesine neden olsa bile.

NOR A

SHUFFLE. Karıştır. Karıştır.

Yavaşça uyandığımda sesler zihnimdeki karanlığın içinden süzülüyordu. Gözlerimi açmak bir görev gibi geldi, ağzım garip bir tatla kurudu.

Neredeyim ben?

Karıştır. Karıştır. Karıştır.

Yavaşça kendime gelip üzerimdeki ağaç dallarının farkına varırken sersemliği göz kırparak üzerimden attım. Sivri bir kaya vücudumun altından geçerken nefesim kesildi, içime bir acı saplandı.

Sürükleniyordum.

Neler oluyor?

Hareket edemiyordum. Uzuvarım tepki vermiyordu ve bunun da ötesinde ipe bağlıydılar. Başımı kaldırmaya çalıştım ama yapamadım.

Panik buz gibi pençelerini içime geçirdi. Kendimi nefes almaya zorladım, duyguların başlangıcıyla mantık yürütmeye çalıştım. Dalgalar beni boğmaya çalışırken fırtınanın gözüne atlamaya çalışmak gibiydi.

Nefes al, Nora.

Yardım çağır.

Bir an için gözlerimi kapattım, kendimi merkezledim. Nefes aldığımı bile hissedemiyordum ama nefes aldığımı biliyordum. Her şey hissizleşmişti.

Sonunda ağzımı açacak iradeyi kendimde buldum. "Yardım edin," diye mırıldandım.

"Yardım edin."

Sürüklenme bir an için durdu. Bot seslerini duyduğumda bedenim sertçe yere düştü ve inledim.

Alec'in yüzü belirdi.

"Seni orospu çocuğu," dedim kıpırdamayan dudaklarımın arasından. "Senin neyin var böyle?"

"Merhaba Nora," dedi. "Sana ilaç verdim. Hiçbir yere gitmiyorsun, güzelavrat otu."

"Alec."

Gülümsedi. Ve çok da gerçektir. Elmacık kemikleri sivriydi, çelik gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğuktu. Aramızda bir şeyler fena halde ters gitmişti ama ne olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Bırak beni."

"Hayır, bunu yapmayacağım," dedi sakince. "Benim sorum şu: Örnekleri neden çaldın?"

"Ben yapmadım."

"Sen yaptın. Elimdeki tek örnek senin canavarındı ve onlar da *gitti*. Ya o ya da sendin ve güpegündüz sen olmalıydın. Cenaze için ayrılmadan önce oradaydılar ve döndüğümde gitmişlerdi. Bana ait olana dokunman hem çok cesurca hem de çok aptalcaydı."

"Ben... yapmadım..."

"Sus. Sadece iki kişi . Sen ya da ben, Nora.

Sen ya da ben."

Kendini duymuyor muydu? Canavar şimdiden suçlu olarak aklından çıkmıştı. Başımı sallamak istedim, içime korku yayılıyordu. Onun zehrini almamıştım.

"Alec... Ben *değil*."

İçini çekti ve daha da eğildi, dudakları neredeyse benimkilere değecekti. "Bu toksinin etkisinin geçmesi senin için çok zor olacak. Özür dilerdim ama hayata döndüğünde her sinir ucun ve kasın karıncalanırken kıvranmanı izlemekten zevk alacağım. Bu hafta yaşadığımız onca andan sonra benden çaldın."

"Ben değildim."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, gözleri ateşle parlıyordu. Gölgeler yapışmış, elmacık kemiklerini daha da keskin gösteriyordu. "Artık bir önemi yok sevgilim, çünkü sen yemsin. Onu tuzağa düşürmek için seni kullanacağım, onu öldüreceğim ve sonra tüm canavarları sona erdirmek için onun zehrini kullanacağım. Ve sen de bunu yaparken beni izleyeceksin."

Alec ayağa kalktı ve tekrar ayaklarımın dibine indi. Oradaki ipe tutundu ve beni tekrar sürüklemeye başladı.

"Onu

yakalayamayacaksın."

Beni görmezden geldi.

"İçeri nasıl girebilirdim ki? Serayı kilitliyorsun." Bir an durakladı ama sonra devam etti.

Bu çılgınlıktı.

Onda bunun parçalarını görmüştüm. Ama şimdi, sonunda hepsini görüyordum. Onunla mantık yürütmek mümkün değildi. Ona göre, ondan çalmıştım ve şimdi bu onun teraziyi dengeleme yoluydu.

Ve şimdi, Alec Briar, Aziz Thorn'un değerli botanik dehası, beni gecenin bir yarısı ormanın ortasına sürüklemişti. Hareket edemeyeyim, savaşılamayayım diye bana ilaç vermişti.

Onun merhametine ve o da merhamet gösterecek bir tip değildi.

Yumuşak, çılgın bir kıkırdama çıkardım. Her nasılsa cehenneme sürüklenmek, bu lanetli üniversiteye geldiğimden beri başıma gelen en kötü şey değildi.

Alec bir açıklığa gelene kadar beni sessizce sürüklemeye devam etti. Karanlıkta bile burayı taşlardan oluşan çemberin olduğu yer olarak tanıdım.

Yere bir şey düşürürken bir gümbürtü duyuldu. Bir çeşit çanta mı? Canavarımı tam olarak neyle öldürmeyi planlıyordu? Silahla mı? Bıçakla mı?

Şafağa kadar bütün gece burada olacaktık. Birlikte olduğumuz geceden beri canavarı görmemiştim. Çok acı bir yanımla onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordu.

Belki de her şeyi hayal etmiştim.

Zihnimin bir figürü, tüm bu travmayla başa çıkmama yardımcı olmak için ortaya çıkan bir gölge. Bu ihtimali kendime yakıştıramadım.

"Acaba sana işkence etmek mi yoksa seni tahrik etmek mi onu dışarı çekmenin en iyi yolu olur? Belki de ikisi birden?"

"Hayır," dedim. "Alec, hayır."

ve söylediklerini duyduğumda bile korkmadığımı hissettim.

Bir parçam Alec'in beni öldürmeyeceğine inanıyordu. Beni kurbanlarından biri yapmazdı. Birini öldürmek için, dünyaya bir iyilik yaptığını hissetmesi gerekiyordu. O bir sosyopattı ama içinde bir yerlerde dünyaya dair dürüst bir vizyonu vardı. Başkalarına zarar verdiğinde bunu haklı çıkarıyordu. Birini öldürmeyi bu şekilde meşrulaştırıyordu.

Bunu bana yapmasını nasıl haklı çıkarabilir?

Sadistti. Çok, çok sadistti. Beni incitmek ona zevk verirdi. Bu zevk çok ileri gider miydi?

Alec kalçalarımı kavradı ve üzerime eğildi, ay ışığı siyah saçlarını aydınlatıyordu. Hareket edemesem de ereksiyonunun bana baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Arzu içime dolunca nefes alışım hızlandı.

"Seni öpemem, çünkü o zaman beni zehirleyebilirsin," dedi, gözleri dudaklarımdaydı. "Yine de cazip geliyor. Acıyı seninle birlikte yaşamak için. Kendimi senin üzerinde felç etmek için, böylece birlikte oluruz ve kanın donuklaşırken gözlerine bakabilirim."

Eğildi ve burnunu saçlarıma bastırarak beni içine çekti. Kalçalarını bana doğru bastırırken homurdandı.

"Sorun şu ki, sen zaten benim için bir zehirsin, Nora. Patlıcangillerden daha ölümcül. Dilimin ucundaki en bağımlılık yapıcı haşhaş damlası."

Dili kulağımın kabuğunda geziniyor, nefesleri düzensizleşiyordu.

"Bu hafta bana işkence ettin."

"Senden nefret ediyorum,"

dedim.

"Oh, biliyorum. Bana durmamı

söyle." Yapamadım.

Asıl sorun , değil mi?

Ben onun için bir zehir olabilirken, o benim için bir deneydi.

Ben.

Ne yapacağını bilmek istiyordum. Merakım bana izin vermedi kendi zararına bile olsa, ona durmasını söylemeliyim.

Bekledi, bakışları benimkileri arıyordu.

"Nora, bana hayır de." Sesi bir parça panikle dalgalandı.

Konuşurken bakışlarını tuttum. "Gelemem. Ama o gelmeyecek. Ne yaparsak yapalım. Güneş doğacak ve eğer beni öldürürsen, bunu öğrenecekler."

Yüz ifadesi bir an için değişti, saf bir zevk ortaya çıktı. Karanlık bir kahkaha attı ve sonra kahkahası daha da yükselip etrafımızda yankılandı.

"Senin için gelecek. Nasıl gelmesin ki?"

Alec bir bıçak çıkarıp bana gösterdi. Bıçak parlak gümüş renginde parlıyordu. Bıçağı boynuma doğru indirdi, ucu derime saplandı. Kalçalarını yere vurdu, elini başımın üstündeki çimenlere koyarak beni kuru bir şekilde becerdi.

"Yanlış bir hareket yaparsan bıçak damarını deler ve kan kaybından ölürsün," diye mırıldandı.

"Ve sonra yalnız kalırsın."

Yüzü öfkeyle buruşmuştu. Bıçağı aşağı çekti ve üst kollarımla göğsümün etrafındaki ilk ip setinin üzerinden sıyırdı. İpler çözüldü ve üzerimdeki geceliği yakaladı.

Kesip açtığında nefesimi içime çektim, göğüslerim serbest kaldı.

Dondu kaldı.

Başını hafifçe eğdi. "Seni kim

işaretledi?"

Sikeyim.

Lanet olsun. Unutmuşum.

"*Seni kim işaretledi?*" Alec çığlık attı.

"O beni işaretledi," dedim.

Yüzündeki kıskançlık ve ihanet neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Düşündüğünü, hesap yaptığını, duygularını benim için sergilediğini görebiliyordum. Bir yanımda canavarın beni şimdi kurtarmasını istiyordu. Onunla şansım kesinlikle daha yüksek olurdu.

Ona yalvarmanın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Alec dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Bu gece için planlarımı tamamen mahvediyor ama idare ederiz."

"Alec, ben..."

"Canavarın bir gün daha yaşayacak," dedi soğukkanlılıkla. "Buna katlanamam. Sikimi içine sokmadan bir dakika daha geçirmeyeceğim."

"Ne?" Homurdandım.

Alec ayağa kalktı ve gözden kayboldu. Bir çanta alır gibi oldu ve sonra yanıma çömeldi, beni kollarına çekip kaldırdı.

omzuna attı ve taşımaya başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu hafta başında yapmam gereken şeyi."

"*Alec.*"

Panik damarlarımı dondurdu. Beni ormanın derinliklerine taşıırken kalbim küt küt atıyordu. Mağaraya benzeyen bir yere geldiğinde bile hiçbir şey söylemedi.

"Nereye gidiyoruz?" Fısıldadım. Cevap vermedi.

Karanlık bizi öyle bir sardı ki çığlık attım. Derinlere indikçe sesim yankılandı, hava ürperdi. Hiçbir şey göremiyordum. Tek hissedebildiğim

yastıklı topraktan taşa giden ayak sesleri ve nemli misk kokusu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

O beni taşırken düşüncelerim çılgına dönmüştü. Burayı nasıl bulabileceğinden emin değildim ama o içgüdüsel olarak biliyor gibiydi. Kıvrımlar ve dönüşlerden oluşan bir labirentti.

Bunu nasıl yapıyor?

Düşüncelerimin kıyısında bir fikir belirdi ama kısa sürdü ve onu uzaklaştırdım. Hissetme uzuvlarıma geri dönüyordu ve karıncalanma acısı başladığında gözlerim yaşlarla doldu.

Acıdı. Çok kötü acıyordu. Her an geçerken soğuk bir nefes çektim.

"Güzel, geçiyor," dedi. "Benimle dövüşebilmeni istiyorum. Bana kendini savunmayı nerede öğrendiğini anlat."

"Ne?" Çenem daha fazla hareket edebildiği için dudaklarım bir tuhaf oldu. "Nereden biliyorsun?"

"Eğitim almamış hiç kimse senin yaptığına tanık olduğum şeyleri yapamaz."

"Babamdan öğrendim," dedim. "Nasıl dövüşüleceğini öğrenmemi sağladı."

"İlginç. Size başka neler öğretildi?" "Pek çok şey," dedim ekşiyerek. "Bırak beni, Alec."

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "Ve Woulfe ailesi... çok eski bir isim."

Kanım dondu. Geçmişimizi mi araştırıyordu?

"Annen öldü. Amcan öldü. Teyzen öldü. Herkes öldü. Nedenmiş o?"

"Şanssızız," dedim. Gerçek buydu. İnsanlar her ne kadar konuşmayı sevseler de, Woulfe ailesi Azrail tarafından tercih edilmişti. "Belli ki. Beni zehirleyen sosyopat bir botanikçi tarafından karanlık bir tünelden geçiriliyorum."

"Buraya gönderilmenizin bir nedeni olduğu hiç aklınıza geldi mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Av'ın senin için bir amacı olup olmadığını merak etmeme neden olan bir şey duydum."

"Peki, ne duydun?"

Soruları dikkatimi damarlarımda alev alev yanan uzaklaştırıyordu. Ona karşı kıpırdandım ama hâlâ zorlukla hareket edebiliyordum.

Kıkırdadı. "İnan bana, o kadar çabuk gitmeyeceksin."

"Nereye gittiğimizi nasıl bilebilirsin ki? Hiçbir şey göremiyorum."

Cevap yok. Her zaman beni sorguluyor ve asla cevap vermiyor.

"Senden nefret ediyorum," dedim. "Bana hiç

cevap vermiyorsun." "Daha iyi sorular sor."

Sesi daha sert ve derindi. Parmaklarımı tekrar hareket ettirebildim ve giydiği ceketin kumaşına doğru kıvırdım. Yün avuç içime karşı yumuşaktı.

Serin bir hava akımı yanımızdan geçti. Sola döndü ve sanki taş farklıymış gibi ayak sesleri değişti. Işık kabarmaya başladı ve ben başarısız bir şekilde başımı kaldırmaya çalıştım. Sonunda duvardaki bir lambanın yanından geçtik, altın ışıltısı her yeri aydınlatıyordu.

Yavaşladı. Tekrar nefes aldım ve sera gibi kokan şeyi tanıyarak kaşlarımı çattım.

Altından geçen tüneller var mıydı? Bu

onları neden bildiğini açıklar.

Bir kapı menteşeleri üzerinde gıcırdadı. Bir odaya girdi ve beni duvara doğru taşıyıp sonunda yere bıraktı. Bacaklarım kopacaktı ama beni yakaladı ve ona doğru yığılmama izin verdi.

Acı geri geldi ve gözlerimi sıkarak inledim. Bir bileğimi tuttu ve kaldırdı.

Bir zincir şakırtısı

duydum. "Hayır."

"Oh evet," diye fısıldadı.

Zinciri önce bileğime, sonra da diğerine doladı. Geri adım attı ve zincirler beni yukarıda tutarken yere çöktüğümde nefesim kesildi. Bir adım daha geri çekildi, bana baktı.

"Serbest bırakılmam gerekiyor,"

diye . "Bir kez olsun katılıyorum."

A L E C

Belladonna'm onları çekiştirirken zincirler takırdadı, ben yaklaşıp paniklemiş kokusunu içime çekerken kıvrandı ve sızlandı. Hanımelinden daha tatlıydı, yüzünü tutup bakışlarını kendime çevirmeye zorladığımda ağzım sulandı.

"Sende bir sorun var," diye homurdandı. "Psikolojik olarak son derece yanlış bir şey."

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Sen. Benim için yanlış olan şey sensin. Sen Thorns'a geldiğinden beri, tüm dünyam *yanlış* oldu."

"Alec," diye mırıldandı, yalvarırcasına.

Yalvarmaları sikimi daha da sertleştirdi. Bir an için gözlerimi kapattım, beni durduracak bir tür ahlaki pusula aradım. Ama bulamadım. Onun varlığında değil. Onunla ilgili bir şey, sanki en nefis avı yiyen bir tür canavarmışım gibi onu yiyip bitirmek istememe neden oldu.

Kelimelerini nasıl kullanacağını biliyordu. Son birkaç haftada bunu kesinlikle öğrenmiştim. Yine de benden durmamı istememişti.

"Burada çılgılık atabilirsin," diye fısıldadım.

Parmak uçlarımı boynunun dibine bastırdım ve kalp atışlarının çaresiz çırpınışlarını hissettim. Gözlerimi kapattım, onu içime çektim ve kendi kalp atışlarımın senkronize olduğunu hissettim. *Güm, güm, güm*. O nabızı sikimin etrafında hissetmek istiyordum.

"Bu oda ılık atmak için yapılmış. Acı için yapılmış. Ama sana zarar vermeyeceğim. Sen istemediğın sürece."

"Siktir git," diye mırıldandı ama inancı onu terk etmişti.

Başımı kaldırıp o karanlık gözlere baktım. En başından beri beni kendine çeken gözlere. Çok fazla güç, acı ve yalnızlık barındırıyorlardı, benim bir aynam gibiydiler. Aynanın paramparça olduğunu görmek istedim.

Vücudumu ona doğru bastırdım ve ereksiyonumun dış hatlarını hissettiğinde gözleri genişledi. Dudakları aralandı ve bir şey talep etmesini bekledim ama onun yerine *inledi*.

"O sesleri çıkaramazsın," diye fısıldadım. "şimdi seni nasıl bırakabilirim? Haftalardır benimle bu dansı yapıyorsun."

"Ne demek istediğınızı anlamıyorum," dedi. "Ben hiçbir şey yapmadım..."

Başımı eğdim ve sert bir yutkunmayla boğazının daralmasını izlerken kaşlarını kaldırdım. Dikkatlice, nazikçe, parmaklarımı güzel boğazının etrafında kıvrıp yanlarını sıkana kadar avucumu göğünün üzerinde gezdirdim.

Canavarın onun üzerinde bıraktığı izler beni çileden çıkarmıştı. Beni uçurumun kenarına gönderdiler. Ona daha fazla karşı koyamadım.

"Seni sikmem için bana yalvaracaksın," dedim. "Yalvarmak seni tahrik ediyor mu?"

İşte onun kıvılcımı. Beklediğim işaret fişeği. O kadar durgunlaşmıştı ki, kalbi hâlâ kapana kısılmış bir varlık gibi çırpınıyordu ama korku onu terk etmişti.

"Öyle," diye fısıldadım. "Bana yalvarmak seni ıslatıyor mu?"

Yanakları pembeleşti, bakışları çakmaktaşından daha sertti. "Hayır. Tabii ki ." "O zaman öğrenelim, ha?"

"öz," . "Hayır."

Yavaşça soğuk taş zemine diz çöktüm. Zemin kan, pislik ve Tanrı bilir daha nelerle kaplıydı ama umurumda değildi.

"Bu gece elbisesini çok beğendim," diye mırıldandım, ellerimi kalçalarında gezdirirken. "Geriye ne kaldıysa artık. Senin şeklini görmek hoşuma gidiyor. Sikime bindiğini hayal etmeyi kolaylaştırıyor."

Geri kalanını yırtıp açtığında yumuşak bir hırıltı çıkardı, vücudundan çekip çıkardı ve bir ipek parçasını ortaya çıkardı. Yüzümü kumaşa bastırdım ve aminin kokusunu içime çektim, sikim kudurmuştu.

"Bu kurallara aykırı," diye homurdandı.

"Ama yine de benden durmamı istemedin."

Bakışlarımız tekrar kilitlendi ve ben onun öfkesini gördüm. Ben onun şehvetini gördüm. Ve bu bizim açmazımızdı. İkimiz de birbirimizi ne kadar çok istediğimizden nefret ediyorduk. Onunla tanıştığımdayan beri, uyanıkken her düşünceme, her anıma, rüyalarımdaya, kâbuslarıma girmişti. Hepsinin içindeydi, inkar edilemez istenmeyen bir güçtü.

Burnumu amına gömdüm ve derin derin nefes aldım, kokusu afrodizyak etkisi yaratıyordu. Onun vücuduyla kafayı buluyordum, bu benim kişisel zehirli bağımlılığımıydı. Kalçalarını birbirine bastırdı ve ben de dizlerini tutarak onları birbirinden ayırdım ve dilimi ipeğin arasından klitorisine doğru kaydurdım.

İniltisi beni ürpertti.

Bir elimle göğsünü avuçladım.

Şimdi ona tamamen çıplak ihtiyacım vardı.

Alçak bir hırıltı beni terk etti ve iç çamaşırını indirerek amını ortaya çıkardım. Parlıyordu, beni çağırıyordu. *Çok yakında.*

Ayağa kalktım ve metal masaya döndüm. Bıçağı elime aldığımdaya ciyakladı.

Bıçağı boğazına dayadım ve bir an için bunu hayal ettim. Hayal o kadar canlıydı ki, kıpkırmızı olmuş, hayatının sıvısıyla kaplanmış olma düşüncesi. Ve bu beni ne kadar zorlasa da, ona canlı ihtiyacım vardı.

"Sakin ol," diye fısıldadım.

Geceliğinden kalanları kesip . "Seni piç kurusu."

O benim. O benim. O
bizim.

Önümde tamamen çıplaktı. Teni, sarmaşıklar gibi etrafını saran, göğüslerini ve kalçalarını saran izlerle benek benekti. Bıçağın kenarıyla izleri takip ettim, dikkatlice etinde gezdirdim. Yumuşak teninde tüylerim diken diken oldu.

Bıçağın ucunu gergin meme ucuna getirdiğimde Nora ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Ağzımı ona doğru indirerek sertçe emdim, onu daha fazla keşfederken inledim.

O bana aitti.

Bu ikimizin de kaçamayacağı soğuk ve acı bir gerçektir.

Her ne kadar nefret etsem de, ben de ona aittim. Onun adı ruhumda bir damgaydı, taş kalbime kazınmıştı. Sonu ne olursa olsun ona aitti.

Eğer o bana sahip olacaksa, ben de ona sahip olurum.

Sikim umutsuzca zonkluyor, acı verici bir şekilde geriliyordu. Bıçağı bıraktım ve kemerimi çözüp pantolonumu indirirken meme uçlarını emmeye devam ettim. I

Sikim serbest kaldığında doğruldu ve gözlerinin genişlemesini izledi. "Bana durmamı söyle," diye inledim.

Bir an sessiz kaldı, kendi şeytanlarıyla mücadele ediyordu. ". "Neden yapamıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun, Alec."

"O zaman söyle bana. Söylediğini duymak istiyorum."

Öylesine yoğun bir şekilde parlıyordu ki, ama bu sadece kendimi okşamak için uzanmama neden oldu. Elimı sikimin etrafına kapattım ve ucu ona zar zor değecek şekilde yaklaştım. Biraz daha ittim, yukarı ve aşağı vurmaya başladığımda klitorisine bastırdım.

Nefesi benimkine karıştı, yanakları kızarıırken gözleri bir anlığına kapandı.

"Seni becermemi iste," diye homurdandım. Sabrım tükeniyordu. Ama onu duymak istiyordum. Onu duymaya *ihtiyacım vardı*. "Ona değil. Sen ona ait değilsin, bana aitsin. Seni çiftleştirmemi iste. Seni işaretlememi iste."

"Lütfen beni zorlama," diye inledi.

"Sana hiçbir şey yaptırmıyorum," diye homurdandım. "Durmamı istersen dururum."

"Senden nefret ediyorum,"

diye mırıldandı. "Ben de senden nefret ediyorum."

Başını sallayarak nefes nefese bir inilti çıkardı. "Lütfen sik beni.

Lütfen. Sana içimde ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Alec," diye yalvardı.

İhtiyaç ama istek değil. Parmaklarımla sikimi değiştirip klitorisinin etrafında dolanırken gülümsemekten kendimi alamadım. Benim için çok ıslaktı, çok tahrik olmuştu. Parmaklarımı yumrunun üzerinde gezdiriyor, her küçük tepkiyi izliyordum. Kaslarının gerilmesini, dudaklarının zevkle çekiştirilmesini, uyarılmayla elektriklenmesini.

Ağzını kendi ağzımla yakaladım. Hayal ettiğim kadar yumuşaktı. Tüm isteksizliğimiz ve nefretimiz açlığa dönüştü. Yakıcı, öfkeli bir açlığa. Dudakları benim için ayrıldı, dili benimkiyle buluştu. Ve ben onu yuttum. Onu mahvettim. İki parmağımı daha da aşağı kaydırırken, benim için ne kadar sırlıklam olduğunu hissederken, içimdeki canavarı daha fazla ve daha fazla talep ederek besledim. Onları kolaylıkla içine ittim, alt dudağını sertçe ısırđım.

Nefes nefese kalmıştı, kalçaları titriyor, gıcırđıyordu. Isırđğımdan dolayı dudağında kan birikmişti ve bir yakut gibi parlayışını izledim.

"Kanım seni ediyor mu?" diye fısıldadı. "Evet.

Kendimi onunla yıkamak istiyorum."

Onu tekrar öptüm, ısırığını emdim, kanının tadına baktım. Parmaklarımı yavaşça içine sokup çıkarıyordum, gerilim gittikçe artıyordu.

"Lütfen," diye inledi.

Onun içinde kayboluyordum. Kendimi ona kaptırıyordum.

Parmaklarımı çektim ve kıpkırmızı dudaklarına götürdüm. "Benim için tadına bak."

Geçici olarak ağzını açarken bakışları benimkilere kilitlendi. Onları dilinin üzerinde kaydardım, ağzının etrafımda kapandığını hissettim, kendi uyarılmışlığını parmaklarımdan emdi.

Sikeyim.

Onları serbest bıraktım ve kendi ağzıma götürdüm. Kanıyla karışmış amının tadı uyuşturucu gibiydi.

Eğildim, kolumu kalçasının altından geçirdim ve kaldırdım, sikimi amıyla hizalarken diğer elimi arkasındaki duvara koydum.

Başını hafifçe sallayarak cesaret verdi.

"Yalvar," diye fısıldadım.

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Yalvar bana."

"*Tam* ." "Yalvar

bana, Nora."

Adı dudaklarımda soldu, bir taç yaprağı gibi yumuşaktı. Adını söylediğimde özünün gücünü dilimde hissettim.

Başını salladı ve sonra gözlerini kapattı. Onun kendisiyle savaşmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Kaybetmesini izlemekten zevk

alıyordum. "Lütfen," diye fısıldadı.

"Seni sikmem için yalvarırken gözlerimin içine bak."

Dişlerini gıcırdattı ve gözleri açıldı, iki ok ölü kalbime saplandı.

"Lütfen sik beni," diye fısıldadı. "İçime gir, seni lanet canavar. Seni içimde hissetmek istiyorum. Doğur beni. *Mahvet* beni."

Nefesim beni terk etti. Kanım pompalanırken bile yavaşça öne doğru eğildim, onun için çok sıcak yanıyordu, damarlarımda ateş vardı. Birlikte soluk aldık, birlikte nefes aldık, birlikte inledik. Etrafımda sıkıştı, beni alırken sikim için çok ıslaktı, inlemeleri melodikti.

Sonuna kadar sokarken dişlerimi boynunun dibine batırdım. Acı ve zevkten haykırdı, zincirler takırdıyordu. Derisini yüzdüm,

Zihnimde alarm zilleri alıyor, başıboş bir düşünce dolaşıyor.

*Ben bir iblis miyim? Vampir
miyim? Sen çok, çok daha
kötüsün.*

Sorunun cevabı içimden geliyordu ama o karanlık sesi şimdi sorgulayamazdım. Ağzımda onun kanı varken ve sikim onun derinliklerine gömülmüşken olmazdı.

"Zevk hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Ona baktım ve zalim bir gülümseme dudaklarımı büktü. Sorusu ciddiye ve bu beni kıkırdattı. Aletimi geri çektim ve sonra tamamen içine soktum, nefesini ağzımla yakaladım.

Dudaklarına doğru fısıldadım: "Seni deliler gibi becerdikten sonra bana tekrar sor," dedim.

İrademin kırıldığını hissetmeden önce tekrar inlemek için bir anı vardı. İçimde bir şey öne doğru fırladı, bir karanlık, ben olduğumdan emin olmadığım şeytani bir güç. Ya da belki de öyleydi ve ben bununla yüzleşmiyordum.

Bu yanımlı ortaya çıkardı.

Gizli gölgeler, sırlar, acılar.

Onun içinde kayboldum, girip çıkıyordum. Etrafımda kenetlendi, ben onu içime alırken başı coşkuyla geriye doğru eğildi. Göğsünden aşağı kan damlıyordu, göğüslerine kadar uzanan tek bir kıvıl çizgi.

"Alec," diye inledi.

Homurdandım, içine daha sert girdim. Onu tekrar öptüm, ateşli ve umutsuzca, daha sert sürdüm. Onu tüketmem gerekiyordu. Onu yutmalıydım.

Eğildim ve ısırik izini yaladım, sikim girip çıkarken sertçe emdim. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi işkence odasında yankılanıyor, çığlıkları daha da yükseliyordu.

Çığlığını duymak istedim.

Kendimi durduramadan dişlerimi tekrar ona geçirdim. Gerildi ve mücadele etti, kulaklarımı ınlatacak kadar yüksek sesle çığlık attı. Isırığa, kana ve zincirleri ekiştirmesine karşı gülümsedim.

Onun da beni işaretlemesini istedim.

Ondan hızla ayrıldım ve anahtarı çıkarak pantolonumu aldım.

Kelepçelerini hızla çözdüm ve kollarımın arasına düştü.

Yumruğu bir anda geldi ve burnuma sertçe vurdu. ıtırdayacak kadar sertti ve noktalar gördüm. Kara bir kahkaha attım ve akan kanı sildim.

Sertçe nefes aldı, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bana bakıyordu.

Benim avım.

*Beni
mkini*

*Bizim
kiler.*

Ona doğru hamle yaptım ve onu soğuk masanın üzerine kaldırdığımda nefesi kesildi. Üzerinde sayısız canavarı öldürdüğüm bir masa. Yarağımı tekrar içine soktum ve o, tırnaklarını omuzlarımda gezdirerek kasıldı. Kanım onunkiyle karıştı ve kanımı tenine, göğüslerine ve boynuna bulaştırdım.

"Canavar," diye nefes nefese kaldı.

Bunun bitmesini istemedim. Onu evcil hayvanım olarak tutmak, sonsuza dek burada hapsetmek istiyordum. Onu her gün becermek istiyordum.

Beni vahşi bir öpücüğe sürükledi, ağzı açtı. O haykırdıkça, amcığı beni sıkıca kavradıkça ben de onu içime çektim. Aletimin etrafına geldiğinde huşu içinde geri çekildim, ilkel ve uygun küçük Nora tam önümde çözülüyordu. Tüm duvarlar yıkılmıştı. Tüm endişeler yok olmuştu. Onu şimdi en ham haliyle görebiliyordum.

Onun hakkında haklıydım. Acıya olan arzusu konusunda haklıydım. Tabii ki haklıydım.

Durmadım. Boğazını kavradığımda kalçalarım öne doğru fırladı ve onu becerirken yerinde tuttum.

"İçime girme," diye homurdandı. " girme." "Bunun için artık çok geç."

Beni itti ama hiçbir yere gitmiyordum.

"Seni doğurmamı sen istedin," diye hatırlattım. "Bana yalvardın."

"Ama ya-"

"Umurumda değil. Sanki artık benden kurtulabilirmişsin gibi."

Onu hamile bırakma fikri içimdeki ilkel bir şeyi ortaya çıkardı. Bir kez daha içine girdim ve onu doldururken inleyerek serbest bıraktım. İçine boşaldığımda hareketsiz kaldı, şaşkınlıkla nefes nefese kaldı.

İnledi, bacaklarını belime doladı ve beni içinde tuttu. İçine daha fazla sıcak döl fişkırdı.

Bu mutlu anlar için, biz simyasal bir iksirdik. Kan, meni ve güç, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak bir karışıma dönüşmüştü.

O bir elementti. Lanet bir zehir, bir zehir, bir uyuşturucu. Onun adı dilimde yanan sıcak bir mühürdü.

Koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyor, telleri alınına, oradaki tere yapıştıyordu. Bıraktığım ısıklar iz bırakacaktı.

Onu benim olarak işaretlemiştim.

Onu bizimle çiftleştirdin. Onu mahkum ettin.

Sertçe yutkundum. Yine de ses haklıydı. Nora Woulfe'u lanetlemiştim. Başka bir erkeğin ona dokunmasına asla izin vermeyecektim. Onları öldürürdüm. Kaçsa bile gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermeyecektim.

"Bu bir hataydı," diye fısıldadı.

Duygularının arasından nihayet mantığın sıyrıldığını duyabiliyordum. Alnımı onun kine bastırırken karanlık bir kıkırdama çıkardım.

Bu bir hataydı.

Ama onun düşündüğü şekilde değil.

OceanofPDF.com

NOR A

ALEC beni ceketinin içine soktu ve kuleye geri taşıdı. Beni bırakmasını bekliyordum ama onun yerine beni merdivenlerden yatak odama taşıdı. Beni yatağa oturttu ve odayı geçerek banyoya gitti. Musluğun açıldığını duydum.

Sıcak su yatak odamı buharla doldururken, "Sanırım ikimiz de sığacağız," diye seslendi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kapı aralığında baktı. "Bizi temizliyor..." Bir mırıltı çıkardı ve bakışları keskinleşti. "Sen hızlı bir sikiş değilsin, Nora. Eğer bunu isteseydim, üniversite dışına bir gezi yapardım. Benden kaçamazsın."

Gözleri. Canavardan gördüğüm aynı açlıkla beni izliyorlardı. Boğazım kurudu. "Gidebilirsin."

"Seni bırakmayacağım," dedi. "Sertim, sahipleniciyim, takıntılıyım. Ama ben... Seninle ilgilenemez miyim?"

Sesindeki kırılganlık, az önce beni zincire vurup siken adamın bu olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Yumuşak bir kahkaha attım ve başımı sallayarak pencereden dışarı baktım. Sera uzakta duruyordu, karanlık cam duvarlarını pençeliyordu. Vücudum ağrıyordu, özellikle de beni ısırdığı yer. Ama bu iyi bir ağrıydı, beni tatmin eden bir ağrı.

Benimle ilgilenmek istedi.

Bu da ne demek oluyor? Az önce olanlardan sonra bu çok saçmaydı. Yine de göğsümden yayılan hoş sıcaklığı kontrol edemiyordum.

Odayı geçip bana doğru geldi. Çenemi yukarı kaldırırken parmak uçları çenemi sıyırdı.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye fısıldadı. "Ya gitmeni istersem?"

Bana acımasız bir gülümseme verdi. "O zaman öldür beni. Şimdi gel de banyoya gir." "Madem ısrar ediyorsun," dedim gülümsemeye karşı koyarak.

Elini uzattı, ben de kalkarken elini tuttum. Beni sardığı palto yere düştü. Beni içine çekerken nefesi titriyordu.

"Beni sinirlendiriyorsun," diye mırıldandı.

Ona yaklaştım ve elimi göğsüne doğru kaydardım. Kalbi avucumun altında hızla atıyor, ısı ondan yayılıyordu.

Gözlerini kapadı ve hareketsiz kaldı. İs karası kirpikleri uzundu, gölgeler yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bu adamın yüzünde şimdiye kadar hiç huzurlu bir ifade görmemiştim. Bana ilaç verip ormanın ortasına sürükleyen Alec bu muydu?

Onun bu yönünü görmek tehlikeliydi. Bu onun beni umursamamı sağlayabilecek yanıydı.

Sanki beni yakmış gibi elimi çektim.

Hâlâ bir sosyopat olduğunu kendime hatırlattım. O sadece insan gibi görünen bir canavardı ve *gerçek* canavardan çok daha zor biriydi.

Yanımdan geçip banyoya gittim, sıcak suya girdim ve yavaşça dibe çöktüm. Bir tarafa yerleşirken inledim.

Alec bana katılmadan önce birkaç dakika daha hareketsiz durdu. Bacaklarımız birbirine dolandı ama kuvvet ikimiz için de yeterince büyüktü. Kitap rafları dışında bu kulenin belki de en güzel yanıydı.

Uzanıp düğmeyi çevirdi ve taşmadan önce suyu kapattı. İkimiz birbirimize baktık ve üzerimize rahat bir sessizlik çöktü.

Olan biten her şey arasında bu en şok edici olanıydı. Bunun onun ya da kendim hakkında ne söylediğinden emin değildim ama aynı banyoda olmak samimi hissettiriyordu.

Ben onu incelerken o kuvvetin kenarına yaslandı. kadar güzel olmaya hakkı yoktu. Herkesin bir hayal kurması gerektiğinden emindim.

Koyu renk omuz hizasındaki saçları, bakımlı bıyığı ve kısa sakalı, kara kaşları ve zayıf kasları.

"Isırığın nasıl?" diye sordu.

"O..." Duraksadım ve elimi ona doğru kaydurdım, hassas, çiğ deriyi hissettim ama acı ya da kan bulamadım. Kabuk bile yoktu.

Isırık iyileşmişti.

Ne oluyor be?

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Alec," diye fısıldadım. "İyileşti."

Hiçbir şey söylemedi, onun yerine karanlık bir mırıltı çıkardı. Beni duymuş muydu acaba?

"Alec?" Ben sordum.

"Hmm?"

"Beni duydun mu?"

"Ne hakkında?"

"Isırık," dedim. "İyileşti."

Bana bakmadı. Gözleri donuktu, dikkati benden çok uzaktaydı. Onu incelerken parmaklarım not almak için kaşınıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim.

Önümdeki adam kimdi? Kesinlikle zeki bir botanikçi değil.

Öne doğru eğildim ve elimi suyun altına daldırıp sikinin etrafına kapatarak kendimi şok ettim. Başını kaldırdı, ben onu okşamaya başladığımda gözleri nihayet benimkilerle buluştu.

Sertleşti, avucumun içine doğru iterken bir homurtu çıktı, su küvetin kenarından akıyordu.

Ben okşamaya devam ederken yanaklarım kızardı. Öne doğru eğildi, ağzı benimkini eziyordu. Ben onu daha hızlı okşarken dili ağzımın içine daldı ve benimkiyle hafifçe alay etti.

Hırıltılı bir inilti çıkardı. "Beni mahvediyorsun." "Beni bozduğun için intikam alıyorum."

Parmakları saçlarımda düğümlendi ve başımı geriye çekti. Boynumu öptü, hatta kendi ısırıldığı yeri bile öptü. Zevk içimde dalgalandı ve tüm mantıklı düşünceler gitti.

Birden beni kaldırdı. Küvetten çıktı ve beni yatağıma taşıdı, beni yayarken her yerimi öptü. Sızlandım ve keşke sarmaşıkları olsaydı dediğim bir suçluluk anı yaşadım.

Onun canavar olmasını dilediğim yerde.

Neyim var benim?

Bacaklarımı ayırırken karnımı öptü, dili klitorisimin etrafında dolaştı. Nefesim kesildi, aşağı uzanıp ağzını amıma doğru tutarken ona doğru eğildim.

Kalçalarımından birini başının yan tarafına doğru çekti ve diğerini hareket ettirdim, sesim odada çınlarken onu hapsettim.

Dili önce daireler çizip sonra aşağıya inerek içime girerken gözlerim kapandı.

Dili daha uzun geliyor. Daha sert.

Hayal mi görüyordum?

Nefesim kesildi, içime girip daha da derinlere kıvrılırken ona karşı direndim. İçimden sıcak bir zevk fişkırdı ve dışarı fişkıırken çılgık atarak sertçe boşaldım. Ağzını amımın üzerine kapattı ve yuttu, benden içerken iki parmağını içime soktu.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Alec alçak sesle, korkunç bir hırıltı çıkardı. Aşağıya baktığımda, gözleri bir anlığına da olsa titrediği için bir nefesle savaştım.

"Alec?" Fısıldadım.

Kıpırdamadan durdu ve sonra nefes verdi, üstümde gezinene kadar vücudumda ilerledi. Aletini bana doğru bastırdı.

"Al beni."

Kolayca içime girdi, ikimiz birlikte inliyorduk. Uzandım ve kollarımı boynuna doladım, içime pompalarken onu yakın tuttum. Alnını benimkine bastırdı, beni daha sert sikerken homurdandı.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum," diye inledi. "Beni zehirledin, Nora."

Parmaklarını başımın iki yanındaki çarşaflara geçirirken hırlayarak daha sert bir şekilde içime girdi. Aleti içimde nabız gibi atarken kumaş yırtıldı, içimde serbest kalırken bir kükreme onu terk etti.

Onun dölüyle dolu olmak beni derin bir ilkel seviyede tatmin ediyordu. İçime fişkırmasının sıcaklığı, nefeslerimizin birbirine karışması. Boğazının dibini öptüm, yüzümü ona doğru bastırdım.

O da ne?

Bilmem gerekiyordu.

"Hadi banyomuzu bitirelim," diye fısıldadım. "Ve sonra ."

Kaşlarını çatarak hafifçe geri çekildi. "Gitmek mi?"

"Evet," dedim. "Uyumak istiyorum."

Ani hareketimden dolayı dudaklarını birbirine bastırdı ve yavaşça içimden çıktı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanı hızlı ve çoğunlukla sessizlik içinde geçti, ancak düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum.

Tekrar giyindikten sonra yatağımın ayak ucunda durup bana baktı. Temizdim ve taze lavanta sabunu kokuyordum, çırılçıplak uzanmıştım.

"Dekan bizi öğrenirse beni kovar," dedim.

"Yapmayacak. Şu anda tamamen keder içinde. Bence o endişelerimizin en küçüğü." Şimdi sesi daha çok kendisi gibi geliyordu.

Başımı sallayarak onayladım.

Gitmesini ama ona ihtiyacım vardı.

Alec, "Bu *onun* ölümünü sadece bu gece için erteledi," diye fısıldadı.

Canavarı kastediyordu. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Hızla gitti ve kulenin kapısının çarparak kapandığını duydum.

Uykuya dalmış olmalıydım ama tek yapabildiğim son birkaç günde olanları düşünmekti. Alec'le yaptığım yorucu aktivitelerden sonra bedenim rahatlamıştı. Ama zihnim durmuyordu.

Isırık. Gözleri. *Hırıltılar*. Doğrulduğum ve çarşafı inceledim, kumaşın nasıl yırtıldığını gördüm.

Bazıları Alec'e canavar dedi. Bazıları ona tanrı dedi. Haklı olup olmadıklarını merak ettim.

Dışarıda güneş doğmaya başlamıştı, Pazar günü üzerime geliyordu. Tavana baktım, bana söylediği şeyleri düşündüm. Bianca'nın düşündüm. Ve sonra Alec'in bana sorduğu soruları ve vermeyi reddettiği cevapları.

Birlikte geçirdiğimiz geceden beri gerçek canavarı görmemiştim. Onun gerçek olmayabileceği düşüncesine kendimi kaptırmayı reddettim. Vücudumdaki izleri görmüştüm ve hiçbirini yaratamamıştım. Sarmaşıklar tarafından tahrip edilmişim. Bir canavar tarafından perişan edilmişim. Onu yatağıma, içime kabul etmişim ve bunu tekrar yapacaktım.

Kanıt.

Kanıtım vardı.

Her şey birbirine nasıl bağlıydı? Bulmaca buydu. Beynim umutsuzca parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Av'ın benden ne istediğini anlamak istiyordum. *Bağışlanmak*. Ölümünden kurtulmak, benim varsayımımdı. Kitap Av'a biraz ışık tutmuştu ama o sayfaların hiçbir yerinde aklımdaki en büyük soruya cevap yoktu.

Neden?

Neden insanları kurban ediyorlardı? Ne istiyorlardı?

Akşam yemeği partisi bir kez daha aklıma geldi. O gece olanları hatırlamam gerekiyordu.

Öyle mi?

Retorik bir soruydu. Duymak istemediğim bir uyarı taşıyan küçük bir ses. Mantıklıydım, deneyseldim ve duygularımı eleyerek gerçeğin tanelerini toplayabiliyordum.

Yine de o gecenin etrafında bir duvar vardı.

Aziz Thorn Üniversitesi'nin tarihi şiddetli ve kanlıydı. Güç peşinde koşan egoist ve vahşi piçlerden oluşan bir yeraltı dünyası vardı. Jacob'ın bana anlattığına göre, toplumun kendi içinde de katlar vardı. Bir parçası olmak için kendinizi kanıtlamanız gereken kademeler vardı. Dekanın kendisi bile bu tarihin nerede başladığından bahsetmişti. Buranın bir fae tepesi üzerine inşa edilmiş olması fikrinin saçma olduğunu düşünmüştüm ama şimdi böyle şeylerin gerçek olabileceğini bildiğimden, tüm bunlarla nasıl bir bağlantısı olduğunu merak ediyordum.

Eğer Av canavarların peşindeyse, neden kitaplarında bir insanın nasıl kurban edileceğine dair bilgiler vardı?

Kendi canavarım beni öldürecek miydi?

Arkadaşım bana bu üniversitede çalışma teklifinde bulunduğunda oldukça tereddüt etmiştim. Hayatım Londra'da daha rahat bir hale gelmişti ve kendimi amaçsız hissetsem de, ailemdeki herkes gittiği için üzerimde hiçbir beklenti olmamasını takdir ediyordum. Her şeyin sahibi bendim.

Ama günün sonunda ben bir bilim adamıydım. Bilginin peşine düşmem gerekiyordu. Bir psikolog olarak zihinlerimizi anlamaya çalıştım. İçgüdülerimizi yönlendiren neydi?

Canavarları ne harekete geçirdi?

Zihinlerimiz doğanın en şaşırtıcı yaratımıydı. Gerçek ve kurgu arasındaki çizgiler çoğu zaman bulanıklaşırdı ve bazen en şaşırtıcı şey, gerçeğin bir hikaye anlatıcısının uydurabileceği herhangi bir vahşi masaldan çok daha yaratıcı olmasıydı.

İçgüdüler ve ilkel dürtüler bir tür olarak hepimizi yönlendiriyordu. Çevrenin zihnimizi nasıl etkilediğini, kararlarımızı nasıl etkilediğini anlamak istedim. Son birkaç haftanın ardından bir adım geri çekilip verdiğim kararlara baktığımda, birçoğunun sorgulanabilir olduğunu gördüm.

Neyim vardı benim?

Canavarlar gerçektir, benim sorunum da buydu. Doğru bildiklerimin çoğu yalandı. Artık karanlıkta neyin saklandığını bildiğime göre, yaşadığım yola geri dönebilir miydim? Sokakta yürürken acaba bir şey beni yutmak için pusuda mı bekliyor diye düşünmeden yürüyebilecek miydim?

Korkmuyordum. Ne canavardan ne de insan olmadığı belli olan Alec'ten. Canavarları yok etme dürtüsü göz önüne alındığında, ne olduğunu bilmediğinden şüpheleniyordum. Ama bana yalan söylüyor olabilirdi.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Zihni onu korumaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, bu nasıl işliyordu? Isırığın mucizevi bir şekilde iyileştiğini söylediğimde sanki beni duymuyor gibiydi.

Onu kırmaya çalışmam yanlış olur muydu? "Ne yapmalıyım?" Kendi kendime fısıldadım.

Bunu bırakıp gidemezdim.

Canavardan uzaklaşamazdım. Alec'ten uzaklaşamazdım.

Bu gece beni kendisinin olarak işaretlemişti. *Onların* olarak.

Bir şey zihnimin köşelerini tırmaladı. Nefeslerim hızlandı ve ayağa kalkarak seraya bakmak için pencereme gittim. Güneşin ilk ışıkları camdan yansıyor.

Tünellerde ve ormanda insan olmayan bir şekilde gezinebiliyordu. *Isırığı, gözleri, hırıltıları...*

Kanıt.

Tüm kanıtlar gerçeği gösteriyordu. Hayatımı emanet ettiğim adamı muhtemelen paramparça edecek derin, karanlık bir sır.

Yatağıma geri döndüm ve her şeyi tekrar tekrar düşündüm. *Alec, nesin sen?* Sonunda gözlerim kapanmaya başladı. Karanlığa sürüklenene kadar düşüncelerim hiç durmadı, sadece ateş ve iblislerle dolu o karanlık rüyalara daldım.

NOR A

HAVA KARARANA KADAR UYUDUM. Bir plan yapmam yaklaşık on beş dakikamı aldı ve oldukça basit ama bir o kadar da istilacı bir plandı.

Alec bu gece canavarı avlayacaktı. Onu bulamayacaktı ama seradan uzakta olacaktı. Serada onun hakkında bana bilgi verebilecek günlükleri ya da şeyleri olması gerektiğinden emindim.

Sadist botanikçi hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu.

Paltomu giydim ve eldivenlerimi aradım ama yine bir tanesi eksikti. İçimi çektim ve pes ettim.

Alec'in evine doğru ilerlerken gökyüzü açıktı. Bu sefer labirentin içinden geçtim, zihnim sonunda haritasını çıkarmıştı. John'un bana saldırdığı yerin yanından geçerken midem bulanıyordu ve onun kanıyla ıslandığını bildiğim toprağın etrafından dikkatle dolaştım. Labirentin sonuna geldim ve durakladım.

Sera geceleri hem ürkütücü hem de güzeldi. Camlar gökyüzünü yansıtıyor, Gotik mimari bir zanaatkârın sevgisiyle parıldıyordu. Sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor, mantarlar zemini süslüyordu. Sanki doğa, insan yapımı bu yapıyı yavaş yavaş tüketiyor ve buranın üzerine inşa edildiği tepeye geri sürüklüyordu.

İçeride görebildiğim kadarıyla hiç ışık yoktu. Bir süre bekledim, herhangi bir hareket olup olmadığını dinledim. Sonunda öne çıkıp kapıya doğru uzandım.

Kolu çevirdim. Hiç şaşırmadım, kilitliydi. Açık bırakılmış olması çok kolay olurdu.

Onun mahremiyetini bu şekilde ihlal ettiğim için kendimi suçlu hissetmem gerekirdi ama vicdan azabının kırıntısını bile bulamıyordum. Tanık olduklarımdan sonra, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmam gerekiyordu. Farklı bir insan gibi görüldüğü anlar oldu, soru sorduğumda bana yanıt vermeyi tamamen reddettiği zamanlar.

Etkileşimlerimize dönüp baktıkça daha çok merak ediyordum: *Alec canavar mıydı?*

Eğer sarmaşık canavarı oysa ve kendisi de bunun farkında değilse, sadece ciddi bir tehlike altında olmakla kalmıyor, sürekli kendini sabote ediyordu. Alternatif bir açıklama da onun benim değil, başka bir canavar olduğuydu.

Canavarımı. Boğazıma dokundum ve oluşan yara izini hissettim.

Alec son derece gözlemci ve her zaman paranoyaktı. Bu şeyler yüzünden herkesten daha fazla ilgi gösterdi. Annesinin ölüm hikayesi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime.

Ya farkında olmadan kendi annesini öldürmüş olsaydı? Bu, belki de canavarını insanlığından ayıracak kadar travmatik olmaz mıydı?

Canavarlara karşı çok inatçı bir nefreti vardı. İroni acımasızdı.

Alec istese de istemese de artık benim projemdi. Eğer beni ona katlanmaya zorlayacaksa ve eğer bana takıntılı olacaksa, o zaman onu şimdiye kadarki en büyük psikolojik deneyime dönüştürerek iyiliğinin karşılığını verecektim. Belki de bu benim için soğuk bir davranıştı ama umurumda değildi.

Bunun iki tarafı vardı. Onu umutsuzca becermek isteyen ilkel taraf ve beynini parçalara ayırmak isteyen mantıklı taraf.

Alec Briar takıntı yapmak için yanlış kişiyi seçmişti. O parçam tarafından kolayca ikna edilebilirdim. Bir şeye tutunan ve tüm yaşam gücü tükenene kadar bırakmayan parçam.

Ön kapı kilitliydi ama seranın en arkasında bir kapı vardı. Buraya girmenin başka bir yolu vardı, bundan emindim. Pencereyi kırmak zorunda kalsam bile yapardım.

Binanın etrafından dolaştım ve arka taraftaki arazinin tamamen dağınık olduğunu görünce şaşırdım. Uzun yabani otların arasından geçtim ve

arka kapıya gelene kadar sarmaşıklar. Sağ tarafta suyu olmayan eski bir çeşme vardı, taş ufalanmıştı.

Ormandan bir çığlık yankılandı, zayıf ama korku doluydu. Duraksadım, araştırmalı mıyım diye düşündüm. Av bir kişiyi daha kurban ediyor olabilir miydi?

Ne kadar kalpsiz olsa da umurumda değildi. Elimdeki göreve odaklanmam gerekiyordu. Bir basamak yukarı çıktım ve kapı kolunu tutup salladım.

Kilitli.

İçimi çektim ve omzumu kapıya doğru atmaya çalıştım, ama kapı buna izin vermedi.

Tekrar ön tarafa döner ve camı kırmama yardım edecek bir şey bulmaya çalışırdım. Eğer Alec içerideyse... şey... her şeyi açıklamanın bir yolunu bulurdum, elbette.

Beni tekrar cezalandıracağı düşüncesi yanaklarımı ısıttı. Vahşilikten tatlılığa geçmişti. Banyo ve bana dokunma şekli...

Odaklanmak için onu zihnimden uzaklaştırdım.

Seranın önüne geri döndüm ve bir hevesle kapı kolunu tekrar denedim. Yavaşça çevirdim ve bir klik sesi duydum.

Açıktı.

"Siktir," diye nefes aldım.

Alec geri gelmiş miydi? Ama kesinlikle tekrar kilitleyecekti...

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak kapıyı yavaşça itip açtım. Gıcırdadı ve donakaldım. İçeri adım attığımda nefesimi tuttum ve sayısız bitkinin karanlığıyla karşılaştım. Yapraklar gölgemsi figürler oluşturuyordu, hepsi de hareketsizdi. Yine de beni paranoyaklaştırdılar.

Şu anda duyabildiğim tek şey başka bir çeşmenin şırıltısıydı. Diğer her şey gibi eski ve dökülmekte olan melek heykelinin figürünü seçebiliyordum.

Parmak uçlarım beklentiyle kaşınıyordu. Dikkatli olmam gerekiyordu. Bitkilerin hiçbirine dokunmayı planlamıyordum ama Alec'in daha önce söylediklerini hatırladım. Burası zehirli şeylerle doluydu ve yanlış bir adımla kendimi olmak istemediğim bir yerde bulabilirdim.

İstediğim son şey ölmektir.

Görüşüm düzeldi. Hava nemli ve sıcaktı, tüm kışlık giysilerim tenime yapışuyordu. Patikadan aşağı inerken kapıyı aralık bıraktım.

Ofisinin nerede olduğunu hatırlıyorum. Notlar bırakmışsa ya da bir günlüğü varsa, onları okumak bana nasıl biri olduğu hakkında fikir verebilir.

Bu bir mahremiyet ihlaliydi, evet. Ancak benim mahremiyetimi kesinlikle önemsemediğini ortaya koymuştu ve bu yüzden onun alanına girip söyleyeceklerini okumanın ahlaki meselesi üzerinde düşünmeyecektim.

Ofisinin olduğu belli olan bir alana gelene kadar her türlü hareketi dinleyerek patikada ilerlemeye devam ettim. Burada yaşadığını bilmeme rağmen her şey o kadar bakirdi ki. Sandalyesine gittim ve oturdum. Masasının üzerinde birkaç kâğıt yığını ve adını bilmediğim sayısız bitki saksısı vardı. Meşe masanın üstüne toprak serpilmişti, kalemler her yere dağılmıştı. Bir mürekkep kabı yarı açık duruyordu. *Dağınıktı.*

Sağ tarafa baktım ve yavaşça üst çekmeceyi açtım. İçinde deri ciltli bir günlük vardı. Parmak uçlarımı üst kısmında gezdirdim ve ne kadar yumuşak olduğunu hissettim. Masanın üzerine koydum ve onu bağlayan deri şeridi açarak ilk sayfayı açtım.

Alec Briar. El yazısı pek iyi değildi ama yine de okunabiliyordu. İkinci sayfayı çevirdim ve farklı botanik konular hakkında aldığı notları okumaya başladım. Farklı bitkilerin çizimleri, Latince isimleri ve onlar hakkında genel bilgiler vardı. İlerledikçe sayfalar daha düzensizleşti, el yazısı bazı yerlerde okunmaz hale geldi.

İsimlerin ardından ölümleri ve kim olduklarına dair notlar yer alıyordu. *Craig Duncan, Profesör, Kurban edildi. Graham Bell, Öğrenci, Parçalandı.* Daha fazla karalama, öğrenci ve öğretim görevlilerine ait olduğu anlaşılan daha fazla liste.

Bir ürperti kemiklerimin derinliklerine yerleşti.

Nora. Kitabın ortasındaki bir sayfada benim adım yazılıydı. Ve sonra bir sonraki sayfada ve bir sonrakinde.

Onu, bilimsel notlarının arasına adımlı karalayacak kadar yoğun bir şekilde rahatsız etme fikri oldukça hoşuma gitti.

Sonraki sayfa notlarla doluydu ama hiçbirinin bitkilerle ilgisi yoktu. Aslında tamamen soy ağacıyla ilgiliydi. Yavaşça nefes alıp verdim, neyle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışıyordum. Yattığım adam, her ne sebeple olursa olsun beni kendi dünyasına kabul eden adam, son otuz üç yıl boyunca tüm soy ağacımla yazmıştı.

Benimki hariç tüm isimlerin üzeri çizilmişti. Her ismin yanına ölüm nedeni yazılmıştı. Gözlerim yaşardı. *Anne-* bilinmiyor. *Baba-* bıçaklanma.

Amca- bıçaklama. *Teyze-* bilinmeyen. Bu böyle devam etti ve çocukluğumda tanıdığım tüm aile üyelerini tüketti. Hayatta kalan tek kişi bendim.

Neden ailemle ilgileniyordu? Kızgınlık içimde alevlendi. Bir kez daha mahremiyetim ihlal edilmişti, bu da aynısını ona yapma konusunda daha az endişe duymama neden oldu.

Bir sonraki sayfada benimle ilgili notlar vardı. Boyum. Saç rengim. Yürüyüşüm, konuşma tarzım hakkında notlar. İlgi alanlarım ve öğrettiklerim hakkında. Kitabın arkasını çevirirken ellerim titredi, son sayfaya yazılmış bir tarih dışında son birkaç sayfanın boş olduğunu gördüm.

Randevu parti gecesi idi. Her şey olmadan önce.

Profesörlerin öldürüldüğü gece.

Kalbim boğazıma kadar fırladı. Bu notlar ben gelmeden önce mi alınmıştı?

Alec ya tam bir dâhiydi ya da yaptıklarının tamamen farkında değildi.

Tiz bir ses seranın içinde yankılandı. Kelimeleri çıkaramıyordum ama yalnız değildim.

Siktir, siktir, siktir. Donup kaldım, dinliyordum. Bu Alec'in sesi değildi.

Burada başka kim vardı? Hızla ayağa kalktım ve günlüğü çekmeceye geri ittim. Seranın önüne doğru giden patikadan aşağı indim.

Bir sarmaşık bileğimi yakaladı ve sertçe yere çarparken bir çığlık attım. Başka bir ses duyduğumda beni geri sürükledi, daha fazla sarmaşık beni köşeye ve sonra büyük yapraklardan oluşan bir duvara çekti.

Sert bir bedene çarptığımda nefesim kesildi. "Burada olmaman gerekiyordu."

Canavar.

Arkamı dönmeye çalıştım ama pençeler çenemi kavradı, ışık gizlendiğimiz patikadan aşağı doğru süzülürken yüzümü düz tuttum. Yaprakların arasından iki figürün ortaya çıkışını izledim.

Louis. Harold.

Harold'ın elinde bir bıçak vardı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Bıçaktı. John'a ait olan bıçak. Onu öldürdüğüm bıçak.

İki sarmaşık vücudumda yukarı doğru hareket etti, canavar aletini bana bastırırken kıvranıp sıkılaştı, gücü beni ona bağladı. Kapıların ardındaki iki adam konuşurken eli ağzımı kapatarak beni susturdu.

"Bu onun," dedi Harold, çevirerek. "Zehirli meşenin içine gömülmüştü."

"Elin ," dedi Louis. "Bunun bir önemi yok. Briar suçlu."

"Bu kanıt değil," diye tısladı Louis. "Ondan ben de senin kadar nefret ediyorum, ama katil onu buraya gömmüş olabilir. John'un cesedi de diğer profesörlerle aynı şekilde *parçalara* ayrılmış."

Harold, "Bu çok tesadüfî," dedi.

"Bu senin suçun," diye fısıldadı canavar, nefesi kulağıma değıyordu. "Eğer bizi fark ederlerse, onları öldürürüm ve cesetleri saklarız."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Dokunuşu vücuduma ateş dalgaları gönderdi. *Bu Alec mi?* Tek merak edebildiğim buydu. Beni tutan canavar, dün gece beni tutan adamın farklı bir formu muydu?

Bir sarmaşık bacaklarımın arasından kaydı, küçük çıkıntılar beni rahatsız etti. Kalçalarımı birbirine bastırdım, gözlerim büyüdü.

"Senden kalamıyorum," iç geçirdi. "Nerelerdeydin?"

"Kayıp olan sensin," diye tısladım, ama eli ağzımı daha da sıktı.

Harold yukarı baktı. Bir an için beni gördüğüne yemin edebilirdim ama sonra gözlerini kırıştırdı ve temkinli bir şekilde etrafına bakındı. "Burası tüyler ürpertici."

Sıcak bir dil yanağımyı sıyırdı. Harold ve Louis konuşmaya devam ederken canavar beni yaladı. Bir sarmaşık giysilerimi çekti ve çok geçmeden giydiğim pantolon yere düştü.

Sikeyim.

Asma amıma bastırıyor, yavaşça sürtüyordu. Sessiz kalmak için her şeyimi verdim.

"Gitmemen gereken yerlere gidiyorsun," diye fısıldadı. "Neden?" "Nesin sen?" diye sordum. "Bir insan formun var mı?"

İpek iç çamaşıymı sıyırarak beni tamamen ortaya çıkardı. Harold ve Louis konuşmaya devam ederken yaprakların arasından onları izledim. Kulaklarımdaki kan hücumundan konuştukları duyulmuyordu. Aleti kalçalarımın arasına sürtünürken çaresizce kalçalarımı ona doğru sürtmeye başladım.

Sen Alec misin? Bir sarmaşık amcığıma saplanırken soru içime işledi. Çılgılığım boynumdaki asma tarafından boğuldu, canavar

beni sabit tutuyordu. Kulağımın dibinde usulca homurdanarak beni sikmeye başladı.

Harold ve Louis hızla ayrıldılar, bahçe yolunda gözden kayboldular. Seranın kapısının çarparak kapandığını duydum.

Asma boynumdan çekildi ve nefes nefese kaldım, içimdeki beni daha da doldururken ağladım. Homurdandı, kalçalarımın aşağıya damlıyordu.

"Alec," diye mırıldandım.

Dondu kaldı. Vücudu hareketsiz kaldı, sarmaşık içimde durakladı. "Sen Alec misin? O sen misin?"

Beni kendi etrafımda döndürürken sarmaşık içimde kaldı. Canavarla tanıştığımdan beri ilk kez biraz korku hissettim. Ay ışığı camdan içeri süzölüyor, boynuzlarının uçlarını ve keskin dişlerinin parıltısını vurguluyordu.

Gözleri boğazımın dibinde Alec'in yara izinin olduğu yere kaydı.

"Seni bizimle çiftleştirdi."

Vücuduma daha fazla sarmaşık sararken nefesim kesildi. Eğildi, iyileşmiş ısırtığı yaladı, emdi.

Zevk içimde patladı. Nefesim kesildi, sarmaşıklara doğru eğilirken kafam karıştı.

"Bu da ne böyle?" İnledim.

"O bizi lanetledi. Seninle asla çiftleşmememiz gerekiyordu. Seninle tanışmamamız gerekiyordu ama sen bizi çağırdın... Sana karşı koyamadım. Tıpkı şimdi yapamadığım gibi."

"Biz kimiz?" Ben sordum. "Siz Alec'siniz. Ama o neden bilmiyor? Bu işler nasıl yürüyor?"

"Ne çok soru var," diye mırıldandı. "Seni doğurup çiftleştireceğim ve sonra da senin için tüm üniversiteyi yakıp yıkacağım. Seni asla kurban etmeye çalışmamalıydılar."

"Ne?" Homurdandım.

Başka bir sarmaşık içime girdiğinde düşüncelerimin geri kalanı kayboldu. İkisi birlikte hareket etmeye başladılar ve amımı gerdiler. Beni becerirken çığlığım serada yankılanarak haykırdım. Zevk tüm vücuduma yayıldı, her şey yoğunlaştıkça gözlerim yaşlarla doldu.

Dokunuşu sarhoş ediciydi. Bana getirdiği arzu başka hiçbir şeye benzemiyordu ve sarmaşıkları içime girip çıkarken zonklayan ısırtığını hissedebiliyordum.

Dili boğazımdan aşağı daldı. Onu öptüm, dokunuşuna açtım, sunabileceği her şeye açtım.

Beni havaya kaldırırken sarmaşıklar tüm uzuvlarımı sardı. Amım tam yüzünün önüne gelene kadar vücudumu kaldırdı. Sarmaşıklar içime girip çıkarken dili klitorisimin etrafında dolanıyordu.

Ağlarken başım arkaya düştü. "Aman Tanrım," diye bağırdım. Sert bir şekilde orgazm oldum ama bunun tadını çıkaracak bir anım bile olmadı. Zevk daha da arttı, ta ki yanacaktım gibi hissedene kadar.

Dili klitorisimin etrafında dönerken uzuvlarımı gergin tuttu. Tekrar boşalmanın eşiğine geldiğimde beni aşağı indirdi, sarmaşıkları amımdan çekip yerine sikini yerleştirdi.

Kollarım aşağı ve arkama doğru çekildi, beni doldururken göğüslerim öne doğru itildi. Dişlerini içlerinden birine batırdı ve ben inledim, yavaşça girip çıkarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Dişlerinden kan akıyordu ve her yarayı yaladı.

Bir bağlantı hissettim. Açıklanamazdı, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şeydi. Gerçek olamazdı, değil mi? Ama onu *hissedebiliyordum*. Fiziksel olanın ötesinde, sanki onun her parçası önümde çiçek açmıştı -karanlığın her delici parçası, her ilkel içgüdü ve sonra ham, zehir dolu kalbi.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye homurdandı pompalarken. "Kaderlerimiz birbirine bağlı ve bizi hiçbir şey çözemez, ölüm bile. Yine de *ona* söyleyemezsin. Ona ne olduğunu söyleyemezsin."

İçime girerken inledim, pençeleri sırtımdan aşağı iniyordu. Acı çok iyi hissettirdi. Nefesim kesildi, beni istediği gibi kullanmasına izin verirken gevşedim.

"Ona söyleyeceğim," diye mırıldandım itişler arasında. "Nasıl söylemem?"

"Delirecek. O bilemez. Kendimizin bu parçaları birlikte."

"Ama... *ah!*"

Boşalırken inledi, döllerini içimde patlarken sıcaklık içimi doldurdu. "Peki ya notları?" Nefes nefese kaldım. "Benden önce mi yoksa sonra mı geldi mi?"

Beni yavaşça yere indirdi, siki hâlâ içimdeydi. Yavaşça tekrar itmeye başlarken kalçalarımdan tuttu. Daha fazla döl damlayana kadar içime doldu. Benden çekildi ve sonra hareket etti, üzerime eğildi ve göğsüme yaslandı.

Aleti yüzüme çarptı. Dudaklarımı ayırdım, onu tatmak için sabırsızlanıyordum. Ellerini yere koydu ve yukarı kalkarak sikini ağzıma doğru eğdi.

Dilimi ercik ucunun etrafına kaydardım ve özü ağzıma dolduğunda şok oldum. Vücudumdaki her sinir harekete geçti, sarmaşıklar beni tekrar doldurana kadar kalçalarım çaresizce hareket etti, tohumunun daha fazlası içimden damlarken ezildi.

Aletini ağzıma aldım ve olabildiğince gerildi. Kalçalarını hareket ettirirken dikkatliydi, boğazımın arkasına vuruyordu.

"Kendini bana emdir," diye fısıldadı. "Eminim ikimizin birlikte aldığı tat, ikimizin de cennete en yakın olduğu andır."

İnledim, gözlerim kararmaya başlayana kadar onu götürebildiğim kadar uzağa götürdüm. Ama daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

Alec, Alec, sen olduğunu biliyordum.

OceanofPDF.com

M O N S T E R

Boğazını daha sert siktim, sikimizin etrafında boğulduğunu hissettim. Tatlı ağzını beslerken inledim, kanının kokusu çiçekler ve zehirlerle birlikte havayı dolduruyordu. Sarmaşıklarım tatlı amcığını işgal ederken vücudu kavislendi, emerken gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Etrafımda nabzının attığını hissedebiliyordum, tüm duyularım canlıydı. Ona dokunan her sarmaşık onu hissedebiliyordu. Onun varlığı tarafından tamamen yutulmuştum.

Çıkardığı her ses zihnimi dağlıyordu. Her dokunuşunda içimde bir zevk patlaması yaşıyordum.

Nora, Nora, Nora. Adı dudaklarımdan döküldü, tatlı bir nektar gibi dilimde vızıldadı.

Tekrar boşalırken sikim ağzından kurtuldu ve onu döllerimle kapladı. Dudaklarını yaladı, göğsü derin nefeslerle kabarıyordu. Yavaşça yanlarımıza doğru kaydık.

Elime uzandı ve onu kaldırarak kesip törpülediğim iki pençeyi işaret etti.

"Bunu benim için mi
yaptın?" "Evet,"
dedim.

*Beni
mkini*

·
*Bizim
kiler.*

Bize bağlıydı ve daha önce hiç konuşulmamış bir sırrımızı biliyordu.

Eğer öğrenirse aklını başından alırdı. Bundan emindim. Onu orada hissedebildiğim anlar oldu, görülmeyi reddeden başka bir parçamı. Ve o farkında olmasa bile, benim de onun gözlerinden görebildiğim anlar vardı.

Zihin çarpıktı. Kendini korumak için yapabileceği şeyler... Bizi ayıran bir acı labirenti vardı.

Ama artık Nora sırrımızı biliyordu.

Ona güvenilebilir miydi?

OceanofPDF.com

A L E C

Nora sikimi alırken haykırdı. Onu her yerde hissettiğimde inledim. Onu her şeyiyle doldurma ihtiyacı, tatlı amcığını doğurmak için çaresizce beni daha sert bir şekilde içine sürükledi.

Gözleri açıldı, bana bakıyordu. Beni yakıyordu.

Ama onlar onun gözleri değildi. Onun gözleriydi.

Bir anda uyandım, terden sıırsıklam olmuştum. Şezlongumun üzerine yayılmıştım. Seranın havası ılık ve nemliydi, güneş ışığı pencerelerden içeri süzülürken üzerime yapışıyordu.

Bugün pazartesi.

Nefes verdim, kalbim hâlâ rüyanın etkisiyle hızla atıyordu. Şu anda öğretmenlik yapmaktansa bitkilerimle birlikte çürümeyi tercih ederim.

Tüm vücudum ağrıyordu. Birkaç dakika orada yattım ve dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Canavarı avlıyordum ama ondan sonra her şey bulanıktı.

Piç her şeyi zorlaştırıyordu.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama rüyalarım çok canlıydı. Nora'yı düşündüm. Zihnimde yüzünün, vücudunun kıvrımlarını takip ettim. Boşalırken amının sikimi nasıl sıktığını düşündüm.

"Siktir," diye iç geçirdim.

Uyurken bile onu aklımdan çıkaramıyordum.

Bugün dersler iptal edildi. Tek yapmak istediğim sikimi okşamak ve serayla ilgilenmekken öğrencilerle uğraşmayı reddettim.

Homurdanarak şezlongdan kalktım. Ayağa kalktığımda başım dönüyordu, hareket edebileceğime emin olana kadar yerimde kaldım. Masama gittim ve sandalyeye yerleşerek bir kâğıt ve kalem çıkardım.

Ders Bugün İptal Edildi

Karalamayı bitirdim ve notu binanın önüne kadar taşıdım. Ön kapıyı açtım, kâğıdı tahta ve camın arasından geçirdim, kapattım, kilitledim ve odama geri döndüm.

Dün gece ne oldu?

Masama gidip sandalyeye oturduğumda bu düşünce peşimi bırakmadı. Arkama yaslandım ve tavana baktım. Camı kaplayan demir damarları, gotik kıvrımları ve fazlasıyla tanıdık gelen mimariyi izledim. Buranın ne zamandan beri üniversitenin bir parçası olduğundan emin değildim ama her şeyin ne kadar paslanmış olduğunu göz önüne alırsak, epey uzun bir süre olduğunu tahmin ediyordum.

Nora zihnime geri döndü. Yüzü, kokusu, ona dokunmak, onu hissetmek. Yumuşak bir inilti çıkardım, sikim pantolonuma karşı sertleşti. Ondan uzaklaşamıyordum. Bana hissettirdiklerinden kaçamıyordum. Zihnime girmişti ve onu buradan çıkarmamın hiçbir yolu yoktu.

Tıslayarak çekmecelerimden birine uzandım ve eldivenini çıkardım. Burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim. Ağzım sulandı, sikim gerildi.

Onu yine sarmaşıklara sarılmış olarak hayal ettim. Bu düşünce bana çok erotik gelmeye başlamıştı ve belki de bunun bir açıklaması vardı, ama bunu çok fazla düşünmek istemiyordum. Onu tutma, zapt etme, ben onu becerirken yerinde tutma fikri beni tahrik ediyordu.

Pantolonumun düğmelerini açtım ve sikimi serbest bıraktım. İpek eldivenini tabanın etrafına sardım ve yavaşça aşağı yukarı okşadım.

"Nora," diye mırıldandım.

Keşke şu an burada olsaydı. Eğer burada olsaydı, onu masamın üzerine yatırır ve sikerdim.

Seranın önünden sert bir ses yankılandı. "Siktir," diye homurdandım.

Sikim hâlâ ipeğin üzerinde zonkluyor, ucundan precum damlıyordu. Kapının çalınmasını duymazdan gelmeye çalışarak ofladım. Elbette lanet tabelayı okuyabilirlerdi. Oturmaya devam ettim, kapı çalınmaya devam edince öfkeyle baktım.

Nefesimin altında küfrettim ve sikimi tekrar pantolonumun içine soktum. Eldiveni bir kenara koydum ve kendimi ayarladım.

Tak, tak, tak.

Kapı daha sert ve daha hızlı çaldı, sesi paniklemiş gibiydi.

Birkaç dakika ileri geri gittim ama sonra Nora olabilir mi diye düşündüm. Umarım öyledir, böylece onu içeri sürükleyebilir ve istediğimi yapabilirdim. Bu düşünceyle ayağa kalktım ve patikadan ön tarafa doğru koştum.

Kapıyı çekip açtığımda Dekan ve biri kafasına çuval geçirmiş üç adamla karşılaştım. Vücudundan kan damlıyordu, göğsüne, karnına ve bacaklarına demir kazıklar saplanmıştı.

"Sizin için bir tane bulduk," dedi Dekan hızla. "Ormanda gizleniyordu. Sonunda onu yakaladık. Geçmemize izin verin."

Onlar içeri girerken kenara çekildim. Onlar geçerken, bileklerini saran gümüş kelepçeleri ve onu takip eden yanık et kokusunu fark ettim.

Adamlardan birine "Yaratığı buradan alacağım," dedim.

Adam Dekan'a baktı, o da başıyla onayladı. Yaratığa tutundum. Gergin değildi, umursuyor gibi görünmüyordu. Biraz mücadele etmeliydi diye düşündüm, ama hiçbir hareket yapmadı.

Aklım Nora'dan uzaklaştı ve işime geri döndüm. Her ne kadar fantezilerle oynamak istesem de elimdeki işe odaklanmam gerekiyordu.

Şimdi çalış. Onunla sonra oynarsın.

İki adam gitti ve üçümüzü yalnız bıraktı. Kapıyı kilitledim, iki kez kilitledim, üç kez kontrol ettim ve sonra onu öne doğru ittim.

"Ne tür bir yaratık?" Dekana sordum. "Emin değilim. Önce onu sorgulamalıyız."

"Evet, sonra da işimi yapmama izin vereceksin. Neden bizimle savaşıyor?"

Omuz silkti ve ben kaşlarımı çattım. Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak bir süre kapüşonlu figüre baktım.

"Şimdi git," dedim.

John bana kaşlarını çattı. "Bu canavarı seninle birlikte sorgulayacağım."

"Hayır," dedim. Onun varlığı bile beni son derece rahatsız ediyordu. "Git. Zehri senin yanında kullanma riskini göze alamam."

Bu onun gözlerinin parlamasına neden oldu. Hevesle başını salladı ve kapıya doğru uzandı. "İlerlemeni daha sonra kontrol edeceğim."

Sonra gitti ve beni yaratıkla baş başa bıraktı. Bir süre onu inceledim ama hiçbir yere gitmeyeceği belli olacak kadar zayıftı. I

korku ya da tehlikeydeymişim gibi hissetmedim. Vücutunda çok fazla kazık vardı ve gümüş etini yakıyordu. Sadece kan kaybı bile onu zayıflatmış olmalıydı.

Bu sabah için ilginç bir gelişme olmuştu. Umutsuzca bir örneğe ihtiyacım vardı ve bir tanesinin ön kapımdan içeri sokulmasına sevindim. Elimdeki zehir örneklerini test iyi bir başlangıç noktası olacaktı ve belki de birinin beni sabote etmeye çalışmasına rağmen biraz ilerleme kaydetmemi sağlayacaktı.

Halıya gelene kadar canavarı patikadan aşağı ittim. Onu tekmeledim ve tünelin kapısını hızla açarak onları merdivenlerden aşağıya, bir odaya yönlendirdim.

"Neden benimle dövüşmüyorsun?" diye sordum.

Sessiz ve itaatkâr kaldılar. Onları bir duvara zincirlerken kaşlarımı çattım, sonunda başlıklarını çekip çıkarmadan önce her şeyin güvenli olduğundan emin oldum.

Kızıl gözleri merakla bana bakıyordu. Kanla keçeleşmiş uzun sarı saçları ve keskin elmacık kemikleri olan ince bir yüzü vardı. Doğüstü bir şekilde çekiciydi, bakışları güzel bir tuzaktı. Vücutundan kan damlıyor, ayaklarının dibinde birikiyordu. Karnına saplanmış bir kazığı tutup çektim ve yarasının hızla kapanmasını izledim. Şimdilik zayıf kalmasını istediğim için diğerlerini vücutuna saplı bıraktım.

"Sonunda," diye fısıldadı. "St. Thorn'un rezil canavarı. Aziz Thorn'un *tasmalı* canavar tanrı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana mı gönderme yapıyorsun?"

Ağzının köşesi eğlenerek kalktı, bu da beni rahatsız etti. Normalde bu kadar neşeli değillerdi. Özellikle de demir kazıklarla kazığa oturtulmuşken.

"Neden adamlarla dövüşmedin?" diye sordum. "Peki seni nerede buldular?"

"Ormandaki fae halkasının yakınlarında bekledim. Hatta geçen gece orada bir kadın gördüm. Kokusunu alabiliyorum."

Gözlerim açıldı. Nora'nın orada ne işi vardı?

"Yöntemleri beklediğimden çok daha acımasız olsa da, onları dışarı çekmek ve beni yakalamalarına izin vermek için fazla bir şey gerekmedi. Silver, gerçekten mi?"

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadım.

"İnsan dışındaki her şey sizin için bir canavar mı?"

Onu duymazdan geldim ve döndüm, odadan çıktım. "*Bu kadar mı?*"

Hayır, değildi. Şişelerimi alıp işlemime başlamak gerekiyordu. Seranın merdivenlerinden yukarı çıktım, planlarımı düşünmeye başlamıştım bile. Denemek istediğim pek çok şey vardı ve bu sefer öfkemi kontrol altında tuttuğumdan emin olmam gerekiyordu. Geçenlerde iblisi öldürmek ilerlememi engelleyen bir hata olmuştu.

Gerçekten de, tüm sömestr şu ana kadar bir gerileme oldu. Pek çok şey ters gitti ve aklım başka yerdeydi. Canavarı avlamaya ya da Nora'yı avlamaya o kadar odaklanmıştım ki, mükemmel zehri bulmak için çalışmak bir kenara bırakılmıştı.

Masamdan küçük, süslü bir şişe kutusu çıkardım. Parmak uçlarımı her birinin üzerinde gezdirdim. Ezilmiş psilosibin tozu, zakkum, zehirli baldıran otu, haşhaş, damıtılmış su baldıran otu ve daha fazlası. Zehirlerden birini seçtim.

Şimdi, benim için oynama zamanıydı.

OceanofPDF.com

NOR A

Seranın dışındaki tabelada derslerin iptal edildiği yazıyordu ve kapı kilitliydi. Kapıyı birkaç kez çaldım ama Alec cevap vermedi.

Dün gece zar zor uyudum. Alec'in ne olduğunu anlamamanın şokunu atlattıktan sonra merakım dayanılmaz bir hal aldı. Onu sorgulamam *gerekiyordu*. Bugün derslere girmek dayanılmazdı çünkü tek düşünebildiğim oydu.

Kapının üzerindeki kanı fark edince kaşlarımı çattım. Ayaklarıma baktım ve kirin daha da koyulaştığını gördüm.

Birini mi öldürmüştü? Şu anda yaptığı şey bu muydu?

Tekrar vurmak için ellerimi kaldırdım ama kapı aniden açıldı. Alec'in burun delikleri alevlendi, gözleri karanlık ve düşünceli.

"İşimi bölüyorsun," diye tersledi. "buradan, Nora." Zalim bir gülümsemeyle savaştım. "Dün gece canavarı buldun mu?" Ters ters baktı. "Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz, değil mi?"
Hayır, ikimiz de bilmiyoruz. "İçeri girebilir miyim? Seninle konuşmam gerek."

"Hayır," dedi. "Dekan bana bir yaratık getirdi. Zehri test etmenin ortasındayım."

"Ama-"

Beni öne doğru çekti ve ağzını ağzıma bastırarak beni derinden öptü. Ona karşı inledim, alt dudakımı ısırırken düşüncelerim dönüyordu

ve sonra boynumdan aŖađı öptü. Elime uzandı ve onu ereksiyonunun dıŖ hatlarına götürdü.

"Oh," diye homurdandım, ne kadar sert olduğunu hissediyordum.

"Rüyamda seni gördüm güzel avrat," diye mırıldandı. "Gece yarısı benimle kütüphanede buluş."

Ben başka bir Ŗey soramadan beni bıraktı ve kapıyı çarptı. Kilidi duyduğumda nefesim kesildi.

Lanet olsun. Ŗimdi sinirli, takıntılı ve tahrik olmuŖtum.

Dudaklarımı yaladım, kanımın hafif metalik tadını aldım. Isırığının acısı bir an için geçmedi, daha fazlasının geleceğini hatırlattı.

Benim hiperfiksasyonum beklemek zorunda kalacaktı. Canavarla arasında ne tür bağlantılar olduğunu görmek için ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki. Ama bunların daha sonraya kalması gerekiyordu.

Onun dikkati dağılmışken...

"Üzgünüm, Alec," diye fısıldadım.

İstese de istemese de o artık benim hastamdı. O benim sorunum, deneyimdi ve en büyük merakımdı. Onun zihnini anlamak istiyordum. Oradaki tüm karanlığı parça parça incelemek istiyordum.

Ona zarar vermek onu kurtarmanın tek yoluordu. Her iki parçasını da kurtarmak için.

Başımı çevirdim ve üniversiteye baktım. Kuleler yoğun bulutların arasına sıkışmıştı ve yağmur zemini nemlendiriyordu. O bir süre meŖgul olacaktı, bu da benim kendi başıma biraz daha araştırma yapabileceğim anlamına geliyordu.

Ağır bir iç çekiŖle döndüm ve labirentin içindeki patikayı takip ettim. John'u öldürdüğüm bölgeden geçerken kalp atıŖlarım hızlandı. Olanları düşünmemeye çalışarak sertçe yutkundum. Ama zihnimde yanıp sönen anıları görmezden gelmek imkânsızdı. Buradan geçerken hissettiğim mide bulantısına rağmen labirentin geri kalanında ilerledim ve üniversiteye giden yola geri döndüm.

Evlere doğru yol almam yaklaşık yirmi dakika sürdü. Beni izleyenlere dikkat ettim ama hiçbirini bakıŖlarıma karŖılık vermedi. Sokakta, koridorlarda, öğrencilerin hiçbirisi etrafımda olmak istemiyor gibiydi.

Geçen hafta boyunca yaptığımız tüm sorgulamalar öğrencileri kesinlikle korkutmuştu. Kendimi Alec'le aynı hizaya getirmek, ünümü gerçek olmaktan çok efsaneye dönüŖtürmüŖtü ama bir parçam

fısıldanmanın avantajını yaşadım. Bu, hiçbir meslektaşımın artık benimle konuşmak istemediği anlamına gelse bile.

Bir kez daha ahlaken sorgulanabilir bir şey yapıyordum ve umurumda değildi.

Alec'in evi sıranın en sonunda yer alıyordu ve yalnızlık kokuyordu. Demir çitleri sarmaşıklar sarmış, aşırı büyümüş ve bakımsızdı. Beni izleyen biri var mı diye etrafıma bakındım ve kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kapıyı iterek açtım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Önce kapıyı denedim ve kilitli olduğunu gördüm. Parmak uçlarımda yükseldim ve kapı çerçevesinin etrafını yokladım, çıkıntıda bir anahtar hissettiğimde gözlerim parladı. *Şanslıydım*. Kilide uydu ve kapıyı hızla açıp içeri girdim.

Öğürdüm, gözlerim yaşardı. Tüm ev çürüyen bir ceset gibi kokuyordu.

Şimdiden zeminin üzerinde ince bir toz tabakası görebiliyordum. Yüzümü buruşturdum ve içinden geçersen fark edip etmeyeceğini merak ettim. Bu onun fark edeceği bir şey gibi görünüyordu.

Umurumda mıydı?

Gerçekten ceza o kadar kötü olabilir mi?

Ereksiyonunu ve gece yarısı kütüphanede buluşmak için fısıldamasını düşündüm ve tedbiri elden bırakmamaya karar verdim. Burada başka sırları olup olmadığını, özellikle de bu sırların onu aydınlatıp aydınlatamayacağını öğrenmek istiyordum.

Kim olduğunu biliyordum ama annesinin ölümünden bahsetmesi dışında geçmişini bilmiyordum. Nereden gelmişti? Peki ya babası? Alec bir insan mıydı, lanetlenmiş miydi, yoksa bir fae miydi?

Bu soruları soruyor olmam bile kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu. Ama hayal görmüyordum.

Alec çok ama çok gerçektir.

Ve dün gece beni anlamsızca beceren canavarca parçası da öyleydi.

Bir apliance uzandım ve düğmesini çevirerek koridoru aydınlattım. Duvarlarda asılı olanlar ortaya çıkınca nefesimi tuttum.

Kelebekler, yılanlar ve diğer tuhaflıklar çerçeveli kutular içinde soluk mavi çiçekli duvar kağıdına asılmıştı. Tüm eşyalar numuneydi ve bazıları diğerlerinden daha garipti.

Ne kadar zamandır burada yaşıyordu? Kahretsin, ne kadar zamandır bu üniversitede profesördü?

Koridorda ilerlerken dudaklarım aralandı ve iğnelenmiş kelebeklerden birini inceledim. Elim kadar büyüktü ve zümrüt kanatlara sahipti. *Papilio palinurus*.

Yanında camın arkasında başka bir örnek vardı ama bu bir iskeletti. Kendi üzerine kıvrılmış iki başlı bir yılan. Daha önce hiç iki başlı bir yılan görmemiştim.

Koridorda yürürken kendimi bir müzedeymişim gibi hissettim. Salonun girişine geldiğimde durakladım ve midem bulandı, bulantım geri döndü.

Hem insanlara hem de hayvanlara ait olduğu anlaşılan kalıntılar yerlere saçılmıştı. Kaburgalar, kafatasları, dikenler. Odaya dikkatlice adım atmadan önce hem korku hem de hayranlık içinde durdum. bir kanepe ve daha tuhaf şeylerle dolu bir dolap vardı, ama bunun dışında tüm alan ya çürümüş cesetlerle ya da bitkilerle doluydu.

Yırtıcı bir hayvanın yuvasına girmiştim.

Dolaba doğru adım attığımda ayağımın altında bir kemik çatladı.

Bu canavarın işi miydi yoksa Alec'in mi?

Öne doğru eğilip tozlu camın arkasından bakarken ağzımdan nefes aldım. Sarmaşıklar dolaba tırmanıyor, rastgele yerlerde mantarlar filizleniyordu. Bitkilere aşına değildim ama bana canavarın üzerinde yetişenleri hatırlattılar.

"Nesin sen?" Fısıldadım.

Camın arkasında, kalın sarı bir sıvının içinde asılı duran bir kalbe benzeyen bir kavanoz vardı. Boğazıma bir safra kaçtı ama hastalıklı merakım uğruna bunu bastırdım. Tahnit edilmiş bir kuzgun kavanozun yanına tünemişti, gözleri soğuk ve kırışmıyordu.

Dolaptaki korkunç nesnelerin yanı sıra kitaplar da vardı. Kitaplar ve kitaplar, hepsi oldukça yırtık pırtık.

Geri adım attım ve evi aramaya devam etmeye karar verdim. Salondan çıkıp koridorda ilerlerken ensem diken diken oldu, beklenti ve korku damarlarımı dondurdu. Evin düzeni, Harold'ın evini ziyaret ettiğim zamanki ile aynıydı. Yemek odasına geldim ve iç çektim.

"Ah Alec," diye fısıldadım.

Masanın etrafında sekiz koltuk vardı. Her birinde bir insanın çürümüş cesedi oturuyordu.

Pençeleriyle beni o kadar nazıkçe okşayan canavar nasıl olur da sayısız hayvanı ve insanı öldürenle aynı kişi olabilirdi?

Harold, Louis ve Jacob'ın bara gittiğim ilk gece bana söyledikleri aklıma geldi. Ormana gitmemem konusundaki uyarıları, öğrencilerin nasıl gizemli bir şekilde öldükleri.

Bunlar kayıp öğrenciler olmalı.

Ama Av neden araştırmadı? Kampüsün ortasındaki bu kemik eve nasıl oldu da dokunulmadı? Başlangıçta Av'ın öğrencileri kurban ettiğini düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değildim. Çok fazla sorum vardı ve bunları soramayacağımı biliyordum. Bu şekilde cevap alamazdım.

Masaya yaklaştım ve neden özellikle bu insanları seçtiğini merak ettim. Her birinde canavarı kışkırtan şey neydi? Yoksa cinayetler rastgele miydi?

Sıradaki ben miydim?

Kalbim korkuyla daha hızlı çarpıyordu ama korkunun ötesinde, ben ona yardım edemeden birinin Alec'e ulaşacağı endişesi vardı.

Sabit bir nefes daha aldım ve sonra dönüp odadan çıktım, ikinci kata çıkan bir merdivenden yukarı çıktım. Görünüşe göre iki yatak odası vardı. Burada başka ne bulabilirdim? Başka cesetler de var mıydı?

Bir kapıyı yavaşça açtım. Açılırken gıcırdadı ve aynalı boş bir oda ortaya çıktı. Yerde kurumuş kan lekeleri vardı. Sıra dışı bir şey var mı diye bakarak içeri girdim. Aynanın yanı sıra, doğal ışığı kesen perdeleri olan büyük bir pencere vardı. Yanlarına gittim ve yavaşça geri çektim, güvelerin pamukla ziyafet çektiği deliklere dikkat ettim.

Banyodan başka keşfetmem gereken bir oda daha vardı.

Kararlılığımı pekiştirirken gözlerim bir anlığına kapandı.

Perdeyi eski haline getirdim ve odadan çıktım. Önce banyoya gittiğimde döşeme tahtaları ayak altında gıcırdadı. Şaşırtıcı bir şekilde boştu. Geriye son oda kalmıştı. Neredeyse kapıyı bile açmak istemiyordum ama açmam gerekiyordu.

Bu ev onun en karanlık yanlarını barındırıyordu. Eğer bununla yüzleşebilirsem, onun yapabileceği her şeyle . Her cesetle, her damla kanla, her garip bitkiyle.

Son kapıyı açtım ve nefesimi içime çekerek arkamı döndüm. Elimi ısırdım, yükselen safrayı tutmaya çalıştım ama durduramadım. Banyoya koştum ve tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çökerek bugün yediğim her şeyi kustum.

Geri dönemem ama dönmek .

"Aman Tanrım." Topuklarımın üzerine oturdum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Tekrar ayağa kalkabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Komodinin sifonunu çektim ve sonra ayağa kalkarak odaya geri döndüm.

Küçük ve boştu, sadece tam ortadaki ceset açık bir şekilde tutturulmuştu. Yerdeki çizikler bana onun acı çektiğini söylüyordu.

O ne yaptı? Alec'e ne yaptı?

Ceset büyük ölçüde çürümüştü ama yine de evdeki diğer her şeyden çok daha az çürümüştü. Koku neredeyse tekrar kusmama neden oluyordu.

Kan ve vahşetin ötesinde, küçük ayrıntılara odaklanmaya çalıştım. Yere tebeşir gibi görünen bir şeyle bir daire çizilmişti. İçinden bir çizgi geçen iç içe geçmiş bir düğüm.

Oradaki sembol John Andrews'un bıçağında gördüğümün aynısıydı. "Neler oluyor?" Fısıldadım.

Bu kayıp profesör olmalıydı. Herkesin öldüğünü varsaydığı kişi. Cesede yaklaştıkça parti gecesine dair zihnimde ördüğüm duvarların zayıflamaya başladığını hissettim.

Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi ama yine de... zihnimde onun yaşayan versiyonu canlandı. Koyu renk gözler ve midemi bulandıran bir dokunuş.

Gerçekten korkunç bir şey olmuştu ve ne olduğunu hatırlayamıyordum. Ama odadan çıkarken, tıpkı camekânların arkasındaki böcekler gibi açıkta bırakılmış olan adama acımadım.

Her türlü karanlık son için kullanılan canavarıma acıdım.

Birisi benim göremediğim bir şekilde ipleri elinde tutuyordu. Alec'in göremediği.

Onları bulmak ve her şey onarılamayacak şekilde çözülmeden önce onları bitirmek istedim.

NEREDEYSE GECE YARISIYDI. KAPIDAN GEÇERKEN ADIMLARIM HIZLANDI.

kütüphanenin kapılarında Alec'i arıyordum. Bugün yaptığım keşifler beni hem hasta hem de öfkeli hissettirmişti ve bu duygulardan daha da güçlü olanı, yaptığı şeyleri neden yaptığını anlama isteğimdi.

Ama canavarla konuşmam gerekiyordu, Alec'le değil. En azından şimdilik. Kütüphane sessizdi. "Alec?" Fısıldadım.

Çoktan burada olacağını düşünmüştüm. Karanlıkta, pencerelerden süzülen ay ışığını rehber edinerek raf sıralarını sessizce adımladım.

Alec'in evinden ayrıldıktan sonra eve gittim ve üç kez banyo yaptım. Kendimi biraz yemek yemeye zorladım ve devam eden mide bulantısına rağmen yemeyi başardım. Ceset görmenin bana iyi gelmediği ortaya çıktı.

Yine de onlarla birlikte o eve girip girmeyeceğimden emin .

Yasaklı bölüme geldiğimde yavaşladım ve zincirlerin arasından kayarak geçtim. Dekan'la yüzleşmem gerekebileceği giderek daha belirgin hale geliyordu. Bu noktada, buradaki işimi kaybetmem umurumda değildi. Ama üniversiteye ve Alec'e erişimimi kaybetmeyi önemsiyordum.

Kâbuslar giderek daha gerçekçi olmaya başlamıştı. Bu çarpık yozlaşma yolunun beni nereye kadar götüreceğinden emin değildim ama geri dönmek için artık çok geçti. Geri dönmek kaçmak anlamına gelirdi ve ben asla bunu yapacak biri olmadım.

Canavar gibi bir adam için hayatımı riske atıyordum. Onda beni içine çeken bir şey vardı. Yetiştirildiğim ahlaki değerlere rağmen arzuladığım bir karanlık.

Son Woulfe bendim ve eğer beni bitirecek kişi Alec'se, umarım en azından bazı cevaplarla ölürdüm.

Yardımcı olabilecek başka bir şey ararken bakışlarım kitapların üzerinde dolaştı. Herhangi bir şey. Başlıkları taradım, şu anda sahip olduğum gerçekler için beynimi zorladım.

Av'ı biliyordum, bu üniversitenin içine yerleşmiş ve okültizmle uğraşan bir topluluktü. Tarikatlarının iç işleyişi benim için hala bir gizemdi.

Alec'in bir canavar olduğunu biliyordum. Canavarın öğrencileri, hayvanları, profesörleri öldürdüğünü ve evinin içinde ne olduğunu kimsenin keşfetmemiş olmasının imkansız olduğunu biliyordum - tabii onlar da işin içinde değilse.

Alec'in gerçek doğasının farkında olmadığını biliyordum.

Ama Dekan farkında mıydı? Bu yüzden mi sorularımdan hep kaçıyordu? Ve eğer farkındaysa, neden Alec'in oğlunun ölümü üzerine tüm üniversiteyi sorgulamasına izin vermişti?

Neden ilk etapta sorgulamak için bir botanikçi ve psikolog seçmiş olabilir?

Dekan'ın görünmez bir satranç oyunu oynayacak kadar zeki olduğundan emin değildim. Ve eğer öyleyse, onu ciddi şekilde hafife almıştım.

Başlıklardan hiçbiri dikkatimi çekmedi. Herhangi bir hareket olup olmadığını dinledim ve kendimi güvende hissettiğimde, bu bölüm için saçma bir koruma olan zincirlerin arasından geri kaydım.

Alec neredeydi?

Kütüphanenin arka tarafına doğru ilerledim ve mitler ve efsaneler bölümünü buldum. Üzerinde sadece 'Fae' yazan bir kitap çıkardım ve sayfalarını çevirdim.

Dönüşenler yazan bir sayfada durakladım.

Bir el aniden ağzıma dolandı ve öne doğru savrulurken çılgılığını bastırdı. Nefes nefese kaldım ama onun yerine görüşümü karartan kimyasal bir kokuyu içime çektim.

Geriye düştüğümde, *onun* kollarına düştüğümü biliyordum.

OceanofPDF.com

A L E C

KATEDRAL sessiz gecede parıldıyordu, ben ve Nora dışında bomboştu. Onu sıraların arasından geçirip ortadaki taş levhaya taşıırken vücudu kollarıma yığıldı.

Sikim çok sertleşmişti. Kullandığım kimyasal vücudu için zararsızdı ama onu tamamen bayıltmıştı. Onu kütüphanede habersiz yakalamak beni sapkın ama tatmin edici bir şekilde tahrik etmişti.

Onu taşın üzerine yatırdım.

Bütün günümü yaratığa işkence ederek geçirdim. Ve bu seanslar arasında onu düşündüm. Ona dokunmayı, onu becermeyi, onu çiftleştirmeyi.

Ona her şeyden çok ihtiyacım vardı. Ve kendi çarpık kurtuluşuma tapınmak için bir katedralin sunağından daha iyi bir yol olabilir miydi?

İmgelem o kadar netti ki, bunun ilahi bir ilham olduğundan neredeyse emindim.

Bir bıçak çektim ve giysilerini şerit şerit kestim. Onu ortaya çıkarıp içime çekerken inledim. Onu taşa bağlamak için yanımda getirdiğim zincirleri kullandım. Hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olana kadar onları sıktım. Birkaç mum yaktım ve sanki ona tapınıyormuş gibi etrafına yerleştirdim.

Ona taptım.

Bakışlarım göğüslerinin kıvrımlarında gezindi. Koyu renk saçları taşın üzerine yayılmıştı. Bacakları ayrılmıştı ve oradaki kanı görebiliyordum. Ayın bu zamanıydı ve tek düşünebildiğim şey ondan ziyafet çekmekti.

amcık. Onun kanının beni kaplamasını istedim. Ahlaksız, sapkın arzularımı beslemek için.

Tüm mumlar yandıktan sonra eldivenli parmaklarımı teninde gezdirdim. Amcığı sıcak ışıktaki parlıyordu, eğilip dilimin ucunu meme ucuna bastırduğimde gölgeler titriyordu.

En yumuşak iniltiyi çıkardı. Sunağın dibine, onun ayrılmış kalçasına doğru ilerlerken sikim pantolonuma doğru gerildi. Burnumu amına bastırdım, dilimle bir kan damlasını sildim, metalik tadı onu bana bağladı.

"Siktir," diye

ürperdim. Saygı.

Hiç dindar olmamıştım. Kilise benim için o ana kadar bir binadan başka bir şey değildi. Orayı bir ibadet evine dönüştürmüştü ve ben de ondan bir damla almak için yalvaran en büyük günahkârdım.

Mumların kenarlarından aşağı kayan balmumu dibinde birikti. Bir tanesini kaldırıp eğdim ve sıcak sıvıyı karnına damlattım. Soğudukça sertleşti, kıpırdanmaya başladığında nefesi hızlandı.

"Bana işkence ediyorsun," diye fısıldadım ona.

Hızla elimi cebime attım ve bıçağımı tekrar çıkardım. Gözlerini açarken bıçağın ucunu boğazına dayadım. İrisleri bu ışıktaki bana Melek Amber Öpücüğü Pansy'yi hatırlattı. Taç yaprakları gibi, altından ipuçları vardı. Sıvı bal o kadar sıcaktı ki ruhumun kavrulduğunu hissedebiliyordum.

"Kımıldama," diye fısıldadım. "Bir sunaktasın ve ben seni ölmek üzere olan bir adam gibi öveceğim."

Ya da ölmekte olan bir canavar.

Muma uzanıp tabanından tuttuğumda dudakları keskin bir nefesle aralandı. Balmumunu göğüslerinin üzerine damlattım ve nefesi kesildi, ardından bir inilti geldi.

"Acıtıyor ama sonra hoş bir his veriyor," diye homurdandı. "Alec, yapmamız gerek-" "Şşşt. Sessiz ol. Bunu kime nasıl açıklayabilirim ki?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

O da benim kadar sapkın.

Göğüslerinin arasında bir iz oluşturdum. Vücudunu bir sanat eserine dönüştürmeye devam ederken bıçağı taş çıkıntının üzerine koydum. Kaburgalarının üzerine iki mum oturacak kadar balmumu biriktirdim, alevler vücutuna daha yavaş damlalar gönderdi.

Vücuduna daha fazla mum yerleştirirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. O kadar hareketsizdi ki, gözlerini kapattığında nefesleri sığılıyordu. Acı gelip geçerken ara sıra inliyor ya da dudağını ısıırıyordu.

Son mumu göğsünün üzerine yerleştirdim. Üzerine çıkarak onu derinden öptüm, uzanıp pantolonumun düğmelerini yavaşça açarken dillerimiz birbirine karıştı.

Öpüşmemizi bitirdiğimde nefessiz kalmıştı. Vücudunun diğer ucuna doğru ilerledim ve onu seyre . Tanrılara, kaderlere, bilimlere -şu anda onu benim gördüğüm gibi göreceğ olan her kimse- sunduğum ham ihtişam.

"Belladonna," diye mırıldandım. Öne doğru eğildim ve baldırını, iç uyluğunu öptüm. Kanının kokusu beni çağırıyordu.

Vahşi şehvet yüzeye çıktı ve beni parçalara ayırdı. Karanlık bir gölge gibi ortaya çıkan *bir şey* yüzeye çıkmak için savaşıırken insanlığımın sıyrıldığını hissedebiliyordum.

Açlıktan ölüyordum. Öne doğru sarsıldım, ağzımı amına bastırdım ve klitorisini yalamaya başladım. Dilimi aşağı doğru hareket ettirdiğimde bir çığlığı bastırdı, dilimi içine kaydırduğimde sıcak kan fışkırdı.

Daha derine. Daha sert.

Hissettiğim güç dalgasını sorgulamadım. Şu anda ihtiyacım olan tek şey onu becermek ve güneş doğana kadar doğurmaktı. Bir rahibin kutsal sunağında balmumu, kan ve menimi bulacağı düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla tahrik etti.

Dilim uzadı, kalınlaştı. Kanı sakalımı ıslattı. *Bana neler oluyor?* Onu içine ittim, onu becermeye başladığımda kendi sesiyle savaşmasını dinledim.

Acı beni yakaladı ve şaşkınlıkla geri çekildim. "Ne?" Bir kemiğin kırıldığını hissedince homurdandım. *Değişiyordum.*

Ama sonra bir karanlık seli oldu, sanki yok oluyordum. Onun içine düşüyor, kendimi savaşımayacağım bir güce kaptırıyordum. Kaçamıyordum.

Bu sefer izleyebilirsin. Onu birlikte becereceğiz.

M O N S T E R

Ben devralırken vücudum değişti. Kemikler parçalanıp yeniden şekillendi, kaslar gerildi, sarmaşıklar uzadı ve ben her zaman almam gereken şekli aldım. Nora'nın nefesi kesildi, onu gerçekten becermesini istediği canavara dönüşmemi izlerken gözleri büyüdü.

Onun şehvet dolu bakışlarından zevk aldım.

"Beni bu şekilde istedin," diye takıldım.

Yanakları kızardı. "Evet," diye fısıldadı. "Değişmek onu incitti mi?"

"Evet," dedim. "Biz asla insan olmak için yaratılmadık."

Kurduğumuz bağlantı sayesinde onu hissedebiliyordum. Bizi lanetleyen, bozan, mahveden bağlantıyı. Sarmaşıklarımı, dişlerimi, dokunuşumu arzuluyordu. İçimdeki canavarca parçanın onu defalarca siktiğini hissetmek istiyordu.

Ben de onu çok istiyordum.

Onun için her şeyi yaparım. Birini öldürür, birini yok ederdim. Umurumda bile değildi. Hayatımda istediğim tek kişi oydu ve ruhumdan geriye kalanları sahiplenmişti.

"Neden... Bu hissettiğim şey ne?" diye sordu. "Ben," diye homurdandım.

"Ama neden şimdi? Neden onunla değil?"

Sarmaşıklarım sunağın kenarlarına başlarken balmumu üzerinde birikmeye, yumuşak tenine damlamaya devam etti. Ateş ışığı aramızda titriyordu,

Başımı onun ayrılmış kalçalarının arasına indirdiğimde gölgelerimiz birbirine karışıyordu.

"Cevap ver bana," diye homurdandı. "İnini buldum. Evi ben buldum. Ne yaptığını, ne yaptığını biliyorum-"

Dilimi içine soktum ve haykırdı, zincirler onu yerinde tutuyor ve mumların devrilmesini önüyordu. İnledi, ben onu kızdırırken etrafımda kenetlendi, amının kokusu beni çılgına çevirdi.

"Alec," diye nefesi kesildi. "*Cevap ver lan bana.*"

Dilimi kurtardım ve ona baktım. "Cinayetlerim hakkında mı konuşmak istersin yoksa ben seni becerirken boşalmak mı istersin?"

"İkisi de," diye inledi.

Bir sırtışla savaştım. "O zaman evet, inimi buldun. Tebrikler."

Klitorisinin etrafında dönmeye başladığımda alay etti. Kalbinin daha hızlı attığını duyabiliyordum, başka bir inilti kutsal kilisede yankılanıyordu. *Onu* zihnimde de hissedebiliyordum, kenarları tırmalıyor, yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Ama şu anda kontrol bendeydi ve o da *benimdi*.

"Onları neden öldürdün?"

Pençelerimden birini kalçasına geçirdim. Acıyla inledi ama kan akıtacak kadar sert bastırmadım. Uyarılmışlığının kokusu daha da güçlendi.

"Seni biri mi yaptı?" diye sordu.

"Onları öldürdüm çünkü bana verilmişlerdi," diye cevap verdim. "Kim tarafından?" diye homurdandı.

Sarmaşıklarım vücudunu sararken dilim tekrar içine daldı. Birinin ucu dudaklarını istila etti ve onu alırken homurdandı. Dilimi ve sarmaşıklarımı aynı anda ittim, bağımız aracılığıyla onun zevkini hissettim.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Başka bir varlığa bu kadar yakın olmak benim için yeniydi. Özellikle de *hissedebildiğim* biri için. Onun zevki içimde yankılanıyor, kendi arzularımı harekete geçiriyordu. Onun karanlığı benim karanlığımdı, onunkiyle birleşiyordu.

Kalçalarını salladı, dölleri ağzıma doldu. Daha derine daldım, çıgıllıkları etrafımda yankılanırken vücuduyla ziyafet çektim. Onun orgazmı benimkinin daha önce hiç hissetmediğim kadar sertleşmesine neden oldu. Boşalmaya çok yaklaştım ama her damlasının onun içine akmasını istiyordum.

"Akşam yemeği partisinin olduğu gece neler olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Sadece bir şey hatırlıyorum," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"*Sen*," diye

fısıldadım. "Peki ya

ben?"

Ona cevap vermedim. Cevap vermek istemedim.

Ayağa kalktım ve sunağın üstünde bacaklarının arasına diz çöktüm. Sarmaşıklarımınla mumları ondan uzaklaştırdım ve yere fırlatarak alevleri söndürdüm ve bizi karanlığa gömdüm. Pençelerimi derisinin üzerinde gezdirdim ve keskin kenarlarını kullanarak mumları soydum.

Sikimin başı girişine doğru bastırdı. Zincirleri çözmeye çalıştım, onu becerirken bacaklarının belime kilitlendiğini hissetmek istiyordum.

Yere düştüklerinde şingırdadılar ve onu serbest bıraktılar. Yüz ifadesini izleyerek onu oymaya devam ettim. Dudaklarının yumuşak soluklarla nasıl ayrıldığını ve koyu renk gözlerinin nasıl dalgalandığını.

"Beni mahvettin," diye fısıldadım. "Senden başka hiç kimse beni bu hale getirmedi."

"Neyin içine?"

"*Bir canavardan daha fazlasına.*"

Bacaklarını belime ve içine girdim. Sunağa doğru eğildi, beni içine alırken çığılığı yankılandı. Gözlerimi kapattım, etrafımda kenetlendiğini hissettim.

Onu çiftleştirme ihtiyacı ilkel olmanın ötesindeydi. Onu tekrar tekrar doldurmak istedim. Sonsuza kadar bu şekilde kalabilmeyi diledim. Sahiplenici yanımda güneşin doğmasını hiç istemedi. Kontrolü insan tarafıma geri vermek istemiyordum.

Birbirimizin farkına vardıkça kendimi daha da dengesiz hissediyordum. Duygularım değişıyordu ve Nora'nın içine girerken tek düşünebildiğim ona nasıl yetebileceğimdi.

Beni nasıl sevebilir ki?

Uzandı ve boynuzlarımdan birini tutarak beni bir öpücüğe sürükledi. Daha derine ittim, vücudu tohumlarımla kayganlaşmıştı. Daha sert bir şekilde içine girerken onun tadı beni çılgına çevirdi.

"Siktir," diye inledi. "*Daha fazla* sarmaşık istiyorum."

Boynundan aşağıya doğru öperken kıkırdadım, içine girerken sarmaşıkları aletimin altında hareket ettirdim. Bir tanesini ikinci deliğine doğru bastırdım ve onu hafifçe gerdim.

içine itmeden önce.

Bir iniltiyle tırnaklarını bana geçirdi. "Seni kim kontrol ediyor?" diye homurdandı.

Homurdandım, dilimi göğüslerinin arasında gezdirirken vücutlarımızın birbirine kaynaşma sesi koridorda çınladı. "Öylesin," diye homurdandım dürüstçe, dişlerimi göğsüne batırarak.

"Aman Tanrım," diye inledi.

Onları geri çektim, yaraları ve şişen kanı yaladım. "Birileri acı için küçük bir fahişe," diye homurdandım.

"Öyleyim," diye inledi.

Pençelerimi onun yan tarafına doğru sürükledim, bu sefer kendimi tutmadım. Kendimi durduramıyordum, onun zevki ve acısı aramızdaki bağlantıda yankılanıyor ve kendi çılgınlığımı besliyordu.

"gel," diye ısrar etti. "Her damlasını hissetmek istiyorum."

Pençelerim altındaki taşa sürtünüyor, sikim ona daha sert giriyor, sarmaşıklarımınla birlikte onu çalıştırıyordu. Sikimin üzerine boşalırken haykırdı ve beni sınıra doğru itti. Bacakları etrafımda sıkılaşıp beni yerimde tuttu. Son bir hamleyle kendimi derinlere gömdüm ve serbest bıraktım, onu sahip olduğum her şeyle doldurdum.

Kaslarım erirken birlikte nefes nefese kaldık, alnım onunkine yapıştı.

Senin için her şeyi yaparım. Kelimeleri yüksek sesle söylemedim ama onları bütünyle hissettim.

NOR A

Sikini içime soktu, ikimiz de hâlâ nefes alıyorduk. Tenim yanıyordu ama acıdan zevk alıyordum. İzlerin tadını çıkardım. Beni tamamen sahiplenmiş, ele geçirmiş gibi hissettiren bir şey vardı.

Yüzünün yan tarafını hafifçe okşadım, sonra yukarı uzandım, mantarların ve boynuzların hissettim. Her çizgiyi izliyor ve onu takdir ediyordum.

Yumuşak bir iç geçirdi, bakışları benimkilerle buluştu.

Onu böyle görmek daha önceki her zamankinden farklıydı. Daha fazla hissetti... Alec gibi hissetti.

"Beni seraya kadar taşır mısın?" Yumuşak bir sesle sordum. "Evet," dedi tereddüt etmeden.

Yavaşça içimden çıkarken sertçe yutkundum, döller mihrabın üzerinde birikiyordu. Doğrulup kiliseye bakarken kaslarım ağrıyordu. Homurdandım.

"Bunu burada yaptığımız için pek mutlu olacaklarını sanmıyorum." "Güzel," diye homurdandı.

Her şeyi toplamaya başladığında eğlenerek gülümsedim. Zincirleri ve yırtık giysilerimi bir torbaya koydu ve mumları yere bıraktı.

Hareket ederken onu inceledim. "Kaç ?" diye sordum.

Yumuşak bir mırıltı çıkardı. "Bilmiyorum."

"Ne kadar zamandır burada olduğunu biliyor musun?" "Bilmiyorum," dedi.

"Neden gitmiyorsun?"

"Gidemem."

"Kim o, Alec?" Fısıldadım. "Seni burada tutan kim?"

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı, gözleri karanlıkta yanıyordu.

Bilmiyordu.

Bir kez daha, onu gerçekten ayıran bir şey vardı. Ve dolayısıyla beni de ayırıyordu. Zihnini kurcalamak istemiyordum ama cevabı bulmak için beklemek de işe yaramıyordu.

"Öldürmeye devam edemezsin," dedim. "Ev... çok fazla vardı." "Ben bir canavarım, Nora," dedi.

"O zaman beni öldürecek misin?"

Birden beni altına kıstırdı, eli taşa çarpmadan önce başımın arkasındaydı. "Seni asla öldürmeyeceğim," diye fısıldadı, dudakları dudaklarıma değiyordu.

"Sen benim bir parçam oldun. Benim her şeyim oldun."

Nefesim titredi. "Sana zarar vermelerinden korkuyorum." "Veremezler."

", " diye ısrar ettim. "Yapabilirler ve yapacaklar da. *Onunla* aranızdaki bu ayrılık sona ermeli."

"Bu bize zarar verecek."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Anlamıyorum. Bu nasıl oldu? Sen aynısın ama değilsin."

Başını salladı ve geri çekildi.

"Bırakın onunla ben konuşayım," dedim kararlı bir şekilde. Başımı kaldırıp masanın üzerinde duran ağır demir haça baktım.

"Hayır," diye ve arkasını döndü. "Lütfen?"

Karanlık bir iç geçirdi. Bunu benim için yapacağını biliyordum. Sunaktan kaydım ve o değişmeye başladığında, sarmaşıklar kaybolup kasları ve kemikleri çatlarken masaya gittim. Haça tutundum ve geçişini izledim.

Alec dört ayak üzerine düştüğü anda hızla hareket ettim, inlemesi de onu takip etti. "Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

Saldırdım ve metal haçla kafasının arkasına sertçe vurdum. Öne doğru yığıldı ve sertçe yere çarptı.

"Siktir," diye fısıldadım.

Hayatımda yaşadığım en iyi seksten sonra bunu yapmak talihsizlikti ama onun bu yanını tuzağa düşürmem gerekiyordu. Onu sorgulamalıydim ve bunu bir psikoloğun sahip olması gereken tüm ahlak kurallarını ihlal edecek şekilde yapmalıydim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona.

Kıyafetlerini tekrar giymek için çabaladım ve sonra o piçin benimkilerin hepsini mahvettiğini hatırladım. Sonunda ceketini giydim ama onun dışında çıplak kalmıştım.

İşe yaramak zorunda.

Yetişkin bir adamı gecenin bir yarısı çırlıçıplak bir halde üniversite koridorlarında sürüklemek -hem de benim aylığımla- hiç de planladığım gibi gitmemişti. Aslında bunu hiç planlamamıştım. Kütüphanede buluşup seks yapacağımızı ve *sohbet* edeceğimizi sanıyordum. Daha iyi bilmeliydim.

Bizi seraya götürmeyi başardığımda tüm vücudum ter içinde kalmıştı. Kapıyı arkamızdan kapattım ve kilitledim, hâlâ nefes nefeseydim.

En yumuşak iniltiyi çıkardı.

Sikeyim.

Bileğinden tuttum ve onu tekrar sürüklemeye başladım. *Oh, işler nasıl da değişti, seni güzel orospu çocuğu.*

Sonunda tünelin kapısına ulaştım. Kapıyı açarken yüzümü buruşturdum ve onu merdivenlerden aşağı sürükledim. Başı fena halde ağrıyacaktı ama canavar kısmının kolaylıkla iyileşebileceğine güveniyordum. Bir oda seçtim ve onu yere bıraktım, iki büküm soluyordum.

"Alo?" diye seslendi müzikal bir ses.

Sıçradım ve etrafımda döndüm. Ses başka bir odadan geliyordu.

Bahsettiği yaratık.

Alec hâlâ baygındı. Onu masaya kilitlemek için masanın üzerindeki zincirleri kullanırken yüzüm buruştu.

"Isırmayacağıma söz veriyorum."

Ses beni bir siren gibi içine çekti. Odadan çıktım ve başka bir odaya gelene kadar koridorda dolaştım. Kapıyı itip açtığımda menteşeleri gıcırdayordu.

Duvara zincirlenmiş bir varlık vardı ve kesinlikle insan değildi. Gözleri siyahtı, dişleri sivriydi. Bana Alec'i hatırlatacak kadar güzeldi ama daha sertti. Gümüş sarısı saçları

Kanlar içinde, yavaşça nefes alırken başı tuğla duvara yaslanmıştı. Ben orada dururken dudaklarını yaladı.

"Ah, bu güzel, meraklı kadın. Ne yazık ki işaretlenmişsin," iç geçirdi. "O halde seni yiyemem."

"Kimsin sen?" diye sordum.

Başını eğdi. "çöz." Homurdandım.

"Ben o kadar aptal değilim."

Bir süre beni inceledi ve sonra mırıldandı. "Sorduğun soruların cevaplarını sana vereceğim."

"Kaç soru var?" Ben sordum.

"Üç."

"On," dedim. "Ve çözeceğim. Ve beni ya da Alec'i öldüremezsin." "Beş. Ve ikinizi de öldürmeyeceğim. Ben çok zayıfım. O zehirledi emin olmadığım bir şeyle karşı karşıyayım ama burada ölmek doğru değil."

Sözlerini düşündüm. "Seni zehirledi mi? Ve sen onu öldürmek istemiyor musun? Ya da beni?"

"O senin eşin mi?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye iç geçirdim. "Ve bana sorular sorup eşit bir alışveriş olmadan cevaplar beklemeniz haksızlık gibi görünüyor."

Ağzının köşesi kalktı. "Zincirlerimi çöz insan. Seni ya da onu öldürmeyeceğim ve eğer yapabilirsem *beş* soruna cevap vereceğim. İntikama gelince, buraya gelerek neyi riske attığımı biliyordum. Onu ikna etmeye çalıştım ama beni duymadı."

Bir an tereddüt ettim. "O... onun canavar tarafı ile insan tarafı arasında bir ayrım var."

"O insan değil," dedi. "Bu onun doğal hali değil. Olduğu şey yüzünden öğrenilmiş bir form. Ya da ne olduğu."

"Onu bir masaya zincirlememe yardım eder misin? Onu tek başıma kaldıramam." "Evet," dedi.

Ona baktım ve sonra adamla geçici bir ittifak kurmanın risk almaya değer olduğuna karar verdim. Anahtarı bulmak için etrafıma bakındım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Alec onları nerede saklıyor olabilirdi?

"Anahtarları girişin yanında tutuyordu," dedi yaratık. "Daha önce şingirtılarını duymuştum."

Başımı salladım ve koridora çıkıp seraya çıkan merdivenlere yöneldim. Duvarı bir anahtar halkası asılıydı. Onları çıkardım ve

yaratığın kelepçelerini çözerek odaya geri döndü. Öne doğru düştü ve yumuşak bir inilti çıkararak yere çarptı.

"İyi görünmüyorsun," dedim, içimi bir endişe kapladı.

"Değilim," dedi ekşiyerek.

Yüzümü buruşturdum. "Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Bana yardım etmene izin veremem. Bu kadarı yeterliydi. Beni zincirlerinden kurtardın ve şimdi bir şansım olabilir. Senin canavarın bozulmuş," dedi. "Ne olduğunu bilmiyor."

İçimden gelen gülme isteğiyle savaştım. Sanki bunu bilmiyordum. Tüm bu hafta, Alec'in onarmaya yardım edebileceğimden emin olmadığım şekillerde kırıldığının bir kanıtı olmuştu. Aksine, yardım etmek onu daha çok incitecekti. "Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Elime baktı ve sonra başını sallayarak ayağa kalktı. Bir kazık hâlâ karnını deliyordu ve onu çekip çıkardı.

"Bunu serbest bırakmamı ister misin?" Omzundakini işaret ederek sordum.

Başıyla onayladı ve ben de ucundan tutup çekerek kurtardım. Kan yere damlarken irkildim, vücudu acıyla titriyordu.

"Nesin sen?" diye sordum. "Bir fae mi? Bir iblis mi?"

"Gerçekten sorularını benim üzerimde mi kullanacaksın?"

Hay sikeyim. "Hayır," dedim çabucak. "Sorduğum şeyi unut."

"Gel," dedi. "Uyanmadan önce gidip onu zincirleyelim."

Bunu duymak kulağa tuhaf gelmeliydi ama bunun yerine sadece başımı salladım.

Fazladan bir çift elin olması Alec'i istediğim hale getirmeme yardımcı olacaktı. çok kızacaktı ama... Bu riski göze alabilirdim.

Bir plan hazırlıyordum. Büyük ihtimalle onu çileden çıkaracak bir dizi soru. O zaman ne olacağından emin değildim.

Birlikte odadan çıktık ve Alec'in tutulduğu odaya gittik. Hâlâ yere yayılmıştı, göğsü yavaşça inip kalkıyordu, kolu masaya zincirlenmişti. Onu çözdüm ve birlikte onu metal masanın üzerine kaldırdık. Onu yerde tutmak için zincirleri kullandık ve hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara ittim.

Sanki ben de zincirlenmemiştim.

Bir an için sunaktaki mumları ve döllerini düşündüm ve bir kıkırdamayı bastırdım. Personelin bunu bir noktada duyacağından emindim.

Hafta.

Yabancı bana temkinli bir bakış attı. "Seni bırakmadan önce sorularını sor."

"O bir Dönüşen mi?" Ben sordum.

"Öyle olabileceğine inanıyorum," diye cevap verdi. "Ama şu anda olduğu şey tamamen farklı bir şey."

"Onun... bir çeşit inini buldum. Bütün canavarlar böyle mi öldürür?"

"Hayır. Çoğunun yok. Çoğumuzun insanlarla bir sorunu yok. Ancak bazı fae'ler hayvanlarla ya da insanlarla beslenir," diye yanıtladı. Alec'i incelerken kaşlarını çattı. "Ama onda yanlışı olan bir şey var. Doğal olmayan bir şey. Aziz Thorn'un büyük canavar tanrısını duymuştum ama gerçek olduğuna inanmamıştım. Hatta kendisi gibi başkalarını da avladığı söylenir."

"Bu bağlantıyı nasıl koparabilirim?"

"Bilmiyorum," dedi. "Belki kendisi bilseydi, bunu kendisi yapabilirdi."

"Kaç yaşında?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra kaşlarını çattı. "Bu efsaneyi en az bir asırdır duyuyorum."

Bunu anlamaya çalışarak başımı salladım. Gizemler üst üste yığılıyordu.

"Eş nedir?"

Alay etti. "Gerçekten bilmiyor musun? Hissedemiyor musun? Belki de çok kırıldı ve bu yüzden."

"Ona bilimsel olarak açıklayamayacağım bir şekilde bağlı hissediyorum," dedim. "Ama sadece canavar formundayken."

"Her şeyin senin inandığın şekilde açıklanmasına gerek yok, insan," dedi. "Ruhlarınız birbirine bağlı."

"Ben ruhlara inanmam."

Bana hüznü bir gülümseme verdi. "İnançsızlığın hiçbir şey ifade etmiyor. İyi şanslar. İhtiyacın olacak."

Bir bulanıklık içinde hareket etti ve ben başka bir soru sormadan ortadan kayboldu. Nefes verdim ve kendime baktım.

Çıplak olduğumu unutmuşum.

İçimi çektim ve Alec'in yanına gidip ona doğru eğildim. En azından hala nefes alıyordu. Belki de ona çok sert vurmuşum...

Günlüğüme ve kalemime ihtiyacım vardı.

Sonra uyandığında deney başlayacaktı.

OceanofPDF.com

A L E C

GÖZLERİM FAL TAŞI GIBİ AÇILDI.

Doğru yerde değildim. Şezlongumda yayılmak yerine küçük bir odadaydım.

Neler oluyor?

Bedenim işkence odalarımından birinde bir masaya zincirlenmişti. Görüşüm netleşince göz kırptım ve yana baktım.

Nora masamdaki sandalyede oturuyordu. Elinde bir günlük ve kalem vardı ama onun dışında tamamen çıplaktı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı ama bana bakmadı. "Güzel, uyanıksın. Nasıl uyudun?"

"Ne?"

Hayatım boyunca hiç bu kadar kafamın karıştığını hissetmemiştim. Bir an onu katedraldeki sunağa zincirliyordum ve sonra...

Canavar Nora mıydı?

Bu düşünce şimdiye kadar aklıma gelmemişti. Ama gerçek şu ki, belli bir noktadan sonra hiçbir şey hatırlayamıyordum. Buraya nasıl gelmiştik? Ben bayıldıktan sonra ne olmuştu?

Zincirlerden nasıl kurtuldu?

Sikeyim.

"Bana rüyalarını anlatmanı istiyorum," dedi. "Tüm detaylarıyla."

" çözü. Hemen," diye hırladım.

"Hayır," dedi.

"Eğer bu seni zincire vurmamın intikamıysa..."

"Öyle değil." Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Beni bir kilisede zincire vurmandan oldukça keyif aldım. Ama seni inceliyorum. Seni inceliyorum. Burada senin anlamadığın bir şeyler oluyor ve ben de sana yardım etmeye çalışıyorum. Şimdi bana rüyalarını anlat."

"Zincirlerimi çözmezsen olmaz," dedim.

Bana acımasız bir gülümseme verdi. "Seni burada çürümeye bırakacağım. Burayı pek kimse bilmiyor, değil mi? Diğer odaların bazılarında kemikler buldum. Bir diğerinde de senin örneğini."

Kalbim boğazıma kadar fırladı.

"Bu arada onu serbest bıraktım," dedi. "Kaç tane *canavar* öldürdün?"

"Nora, örneğimi bırakmadın."

"Yaptım," dedi. "Çünkü o bir örnek değildi. Tıpkı senin gibi iyi ve kötü şeyler yapabilen başka bir varlıktı. Ve tıpkı benim gibi."

"Tanrılara yemin ederim ki," diye homurdandım.

"Burada tanrılar yok, Alec. Ve eğer olsalardı, sen onların endişe listesinin en altında olurdun. Soruya cevap ver."

Dişlerimi sıktım ve başımı arkaya yaslayıp tavana baktım. "*Hangi* soru, güzelavrat otu?"

"Başını nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "İyi hissediyorum." "İyi. Nasıl uyudun?" "*İyiydi*," diye cevapladım.

"Rüya görüyor musun?"

Vücudunun benimkini alışının görüntüleri zihnimde uçtu. Bir an için gözlerimi kapattım, onların tadını çıkardım. Sikim sertleşmeye başladı.

"Evet," dedim. "Seni siktiğimi." "Beni nasıl becerdiğini anlat."

Ağzımın kenarı bir sırıtışa dönüştü. "Bunlar istilacı sorular, Dr. Woulfe."

"Ayrıntılı olarak, Briar."

Bu kadının üzerimdeki lanet etkisi. Kimseye boyun eğmediğim gerçeğine rağmen, ona teslim oldum. Bir an için gözlerimi kapattım ve rüyamdaki her şeyi hayal ettim. Ona dokunduğum, onu yuttuğum anları,

Dudaklarımda onun kanının tadını alıyordum. "Ben... Ben ben değildim. Sarmaşıkları olan bir canavardım. Onları vücuduna sardım ve sen sunağa zincirliyen iki sarmaşıkla amını siktim. Önce dilime sonra da sikime boşaldın. Seni ağlattım."

"Gözyaşlarım seni tahrik mi etti?"

Aletim şimdi sertçe zonkluyordu. Çıplak vücudumdan aşağıya, damarları kabarmış bir şekilde durduğu yere baktım. "Açıkça."

"Kendinizi yüzeysel olarak çekici ve zeki buluyor musunuz?"

O ne yapıyordu? Soruları kulağa çok soğuk geliyordu. Onun bu yönünü hiç tam olarak görmemiştim ve bu beni en az onu ağlatma düşüncesi kadar tahrik ediyordu.

Şu anda onun dünyasındaydım. Bana istediği gibi davranabilirdi. Kontrol edilmekten nefret ediyordum ama ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istiyordum.

"Ben zekiyim. İstedğim kişiyi etkileyebilirim, ama bunu sık sık tercih etmiyorum."

"Sanrılarınız var mı ya da kendinizi mantıksız davranırken buluyor musunuz?" "Hayır," dedim. "Ben asla mantıksız davranmam."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırırken ona baktım. "Beni uyuşturmak ve ormana sürüklemek mantıksız değil miydi? Beni tekrar uyuşturmak ve bir kilise sunağına zincirlemek senin için sıradan bir Pazartesi gecesi miydi?"

"Bunların hiçbiri mantıksız değildi, Nora. Ve sen de oldukça eğlendin."

"Keyfimin şu anda bir önemi yok. Hiç yalan söyler misiniz?" "O zaman kesinlikle konuyla ilgiliydi."

"Alec," diye hırladı. "*Sen hiç yalan söyler misin?*" "Evet."

"Bir şeyleri samimiyetsizce mi söylüyorsunuz?" "Her zaman. Ama sana değil." "Neden?"

Neden olmasın? Çünkü o benimdi. Ve bir şekilde ben de onun olmuştum. Ondan başka herkesi öldürebilirdim. Ona işkence ederdim, evet. Yalvarmak mı? Evet, yalvartırdım. Ama onu asla öldürmezdim.

Şimdi onsuz yaşamak dayanılmaz olurdu.

"Çünkü yapmamayı seçiyorum," diye cevap verdim sonunda. "Şimdi de yalan mı söylüyorsun?"

Onu inceledim, sikim hâlâ zonkluyordu. Bakışlarım takdirle vücudunun üzerinden amına doğru kaydı. Sandalyesinde kaykıldı ve bir bacağı kolunun üzerinden sarkıtarak bana gösterdi.

Sikeyim. "Hayır," diye homurdandım. "Yalan söylemiyorum."

Bir elini aşağı kaydırды ve iki parmağını içine soktu. İzlerken inledim, zincirlere karşı çekiştirdim.

"Pişmanlık ya da utanç hissediyor musun?"

diye sordu. "Hayır," diye mırıldandım.

"Asla."

"Kendi anneni öldürmek hakkında bile mi?"

"Ne?" diye sordum. Her şey paramparça oldu, nefeslerim hızlandı. Bunu bana neden sorsun ki? Neden böyle bir şey söyledi? Gözlerim karardı, tenim kızardı. "Çıkar beni, Nora. Zincirlerimi çöz."

"Hayır. Soruya cevap ver."

"Onu ben öldürmedim. Bir canavar yaptı." "Pişmanlık ya da utanç hissediyor musun?" "Nora."

"Pişmanlık ya da utanç hissediyor musun?" "Hayır!" Bağırdım.

"Peki ya ölümü?"

"Nora." Adını söylemek neredeyse bir yalvarış gibiydi.

Beni inceledi ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım şimdilik yolumuza devam edeceğiz. Başarısızlıklardan ders çıkarır mısınız?"

"Ben başarısız olmam," diye homurdandım. "Ben asla başarısız olmam."

"O zaman neden hâlâ bir zehiriniz yok? Tüm canavarları yok edebilecek bir şeye dair değerli idealist vizyonun. Ne zamandır üzerinde çalışıyorsun?"

"Bunlar başarısızlık değildi. Ve uzun bir süre."

"Yıl olarak," dedi. "Bana kaç yıl olduğunu söyle."

Ben... Ben bilmiyordum. Bakışlarımı ondan ayırdım, öfke, kafa karışıklığı ve tarif edemediğim bu sisli hisle savaşıyordum.

"Hiç kendinizi sabote ettiniz mi?"

"Neden kendimi sabote edeyim ki?"

"Alec," dedi sakince.

"Hayır," diye fısıldadım. Ama emin değildim. Daha önce kendimi sabote etmiş miydim? Son zamanlarda serayı kilitlediğimi sandığım ama kilitlemediğim zamanları düşündüm.

"Emin misiniz?"

"Hayır," dedim.

"Güzel. Bu bir ilerleme, Alec."

"Beni sorgularken kendini becermeye devam edecek misin?" "Evet.

Neden canavarları öldürüyorsun?"

Ona ters ters baktım ama sikim hâlâ zonkluyordu. "Zincirlerimi çözdüğünde, seni becereceğim."

"Güzel. Yapmanı istiyorum. Ama bir süre daha işimiz bitmeyecek. Bana akşam yemeği partisinin olduğu geceyi anlat." Bakışlarımı tuttu ve orada öfkenin ipuçlarını fark ettim.

"Ne olmuş ona?"

"Neredeydin?"

"Orada değil," dedim. "Ben gitmedim. Sosyalleşmeyi sevmiyorum."

"Kalabalık içindeyken rol yapma ihtiyacı hissettiğin için mi?" "Evet."

Kalçalarımı yukarı kaldırdım, alt tarafımdaki zincirleri gevşetmeye çalıştım.

ama faydası olmadı.

"Partinin olduğu geceyi anlat."

"Ben orada değildim," diye
hırladım.

"Öyle miydi?"

Başım yana kaydı ve ona baktım. Günlüğü ve kalemi yavaşça yere bıraktı ve ayağa kalkarak masanın kenarına geldi. Göğüs uçları sertleşmiş, koyu renk saçları sırtına dökülmüştü. Boynunun dibinde daha önce fark etmediğim bir iz dikkatimi çekti. Ona ne kadar uzun süre bakarsam o kadar sertleşiyordum.

Parmaklarını dudaklarımda gezdirdi, amının tadı beni susattı.

Ağzımı açtım ve inleyerek onları emdim.

Emerken onu hayal ederek gözlerimi kapattım. Onun tadı her şeyi tüketiyordu.

"Canavar orada mıydı?" diye fısıldadı.

Sertçe ısırdım ve parmaklarını serbest bırakarak inledi. Kendi parmaklarımda bir acı yankısı hissettim ve kaşlarımı çattım. Ama parmaklarımdan damlayan kan ve onun bakışları beni gülümsetti.

"Belki de ben bir canavarım," diye

kıkırdadım. "Öylesin," dedi.

Homurdandım ama bunu o kadar ciddi söyledi ki gülümsemem soldu. Ben bir canavar değildim.

Sen de .

Nora tırmanmak için masanın kenarını kullandı ve üzerime çıktı, göğüsleri *tam* orada olacak şekilde eğildi. Ulaşamayacağım bir yerde beni baştan çıkarırken ağzım sulandı.

Kalçalarını yere vurdu, amcığı beni ıslatıyordu. O hareket ettikçe sikime kan bulaşıyor, çaresizlik içime yayılıyordu.

"Siktir," diye nefes aldım.

"Günlüklerinden birinde benimle ilgili notlar varmış," diye fısıldadı. "Yıllar içinde ölen insanlar hakkında. Öğrenci isimleri, fakülte isimleri. Ve sonra ben vardım. Boyum, saç rengim, tavırlarım. Hepsi de partinin olduğu gecenin tarihinin yazılı olduğu bir sayfanın önünde. Mesele şu ki, ben o geceyi hatırlamıyorum. Görünüşe göre sen de hatırlamıyorsun. Günlüğünde neden benim lanet soyağacımın olduğunu açıklamak ister misin? Ya da neden son yirmi yılda kaybolan herkesin listesinin sende olduğunu?"

"Nora, eğer şimdi sikime binmezsen, kendimi öldüreceğim." Güldü. "Eğer yaparsan ruhunu cehennemden geri sürüklerim."

Geri uzandı ve sikimi kavradı, üzerinde geziniyordu. Onun için çaresizce inledim. Çok çaresizdim.

Hiç kimse bana hissettirmemişti. Beni mahvediyordu.

"Nora," diye mırıldandım.

"Beni sarmaşıklarınla beceremiyor olman çok kötü..."

Beni içeri alırsan yapabilirsin. Bizimle alay ediyor.

"Kafamın içinden çık," diye nefes nefese kaldım.

Bana kaşlarını kaldırdı, hâlâ alay ediyordu. "Dün geceki gibi aynı anda hem ağzımı hem de amımı sikebilirsin..."

Onu yetiştir.

Beni tamamen içine alarak sikimin üzerine geri yattı. Karanlık bir hırıltı çıkardım, zincirlere karşı zorlandım. Başını geriye atıp ellerini göğsüme dayadığında zincirler takırdadı. Parmaklarından akan kan tenime bulaştı. Amcığından akan kan sikimi çiziyordu.

Bir succubus, bir melek ya da tamamen başka bir dünya gibiydi. O ihtiyaç ve çaresizlik duygusunun beni ele geçirdiğini hissettim, kalçalarım onun zıplamalarını karşılamak için itiyordu.

"Sevme yeteneğin var mı?" diye sordu.

"Nora," diye . "Soru sormayı kes." "Cevap ver yoksa dururum."

Kendi sikimle bana şantaj yapıyordu.

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Öyle miyim bilmiyorum. Daha önce hiç kimseyi sevmedim. Aileni sen mi öldürdün?"

"Ne?" diye homurdandı, gözleri irileşmişti.

Vücudumda güç dalgalandı ve sonunda zincirlerden birinin gevşediğini hissettim. Bileğimi zincirlerden birinden kurtardım ve boğazını tutup yanlarından sıktım.

"Cevap ver bana, güzelavrat otu," dedim. "Onları sen mi öldürdün? Woulfe ailesine de böyle mi oldu?"

Parmaklarını göğsümde o kadar sert gezdirdi ki yeni çiziklerden kan fışkırdı. Tutuşum o kadar uzun süre gevşedi ki geri çekildi ve elimi göğsüne götürdü.

"Geçen gün bıraktığı ısırık izine bak. Bir çiftleşme izi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bakışlarım aşağı kayarken homurdandım. Diş izlerini görebiliyordum. Bizden.

Onu çılgılık attıracak kadar sert sıktım. Sesi yankılandı. Acıyı seviyordu ve bu onu daha çok incitmek istememe neden oluyordu.

"Bu beni sahiplendiğin anlamına geliyor," diye homurdandı. "Ve şimdi ruhlarımız cehenneme gidecek, Alec, seni lanet olası canavar piç."

Benimkini.

Ben inleyene kadar beni daha sert ve daha hızlı sürdü, sıcak zevk içimden geçerken gözlerim neredeyse geri dönüyordu. Onun amını doldurma ihtiyacı düşünemediğim tek şeydi, beni alırken sikim titriyordu.

Nora nefesini tuttu, boşalırken tırnakları beni tırmalıyordu, amı beni sıkıyordu. Onun boşalma görüntüsü beni uçuruma sürükledi. İçine boşalırken homurdandım, onu her şeyimle doldurdum. Yavaşça nefes verdi ve sonunda bana baktı.

"Aklını kaçırmışsın," diye fısıldadım. "Belki de," dedi. "Hepsi senin sayende."

"çözmisin? Bugün Salı değil mi?"

"Evet. Bunu yapmak için hâlâ vaktimiz var. Sınıfa senin döllerinle dolu olarak gitmek istedim. Ve senin de bana birçok şey yapabileceğini ama benim de onlara karşılık vereceğimi bilerek ders vermeni istedim. Ve tüm bunları çözeceğim."

Masadan kaydı ve sonra *benim* kıyafetlerimi giyerken şok içinde bakakaldım. Cebinden bir anahtar çıkardı ve bana doğru fırlattı. Boştaki elimle aldım.

"Eğer bir daha kıyafetlerimi yırtarsan, bütün bitkilerini öldürürüm."
Sonra da hiçbir şey olmamış gibi günlüğünü ve kalemmini alıp gitti.

OceanofPDF.com

NOR A

Günün kalanı hızlı geçti. Son olaylardan dolayı herkes çok daha sessizdi ve benden de korkuyor gibiydiler. İlk defa Alec'in bu konuda neden kendini beğenmiş olduğunu anladım. Bana hiç düşünmeden itaat edeceklerini bilmenin huzur verici bir yanı vardı.

Evet, Alec ve canavar aynı bedeni paylaşıyorlardı ama aynı kişi olmak zorunda değillerdi. Onlar aynı madalyonun iki yüzüydü ve onları ayıran duvarı yıkmak tehlikeli olabilirdi.

Kendimi onun yanına atmak muhtemelen kariyerim açısından ölüm demekti ama geri dönmek için artık çok geçti. Canavarın da dediği gibi, birbirimize bağlıydık. Ona bağlıydım.

Ona yardım etmek istedim. Yapmak zorunda hissettiğim için değil. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Onu önemsiyordum, ne kadar riskli olsa da. Bunu bakışlarında, benimle konuşma tarzında da görmüştüm.

Bana dokunduğu şekilde.

Işık olmadığına bile o benim gölgemdi. Aramızda ahlaksız arzular yeşerdi, ama bunlar zehirliydi ve bizi kesinlikle çarpık, ölümcül bir sona götürecekti.

Yine de sırrını öğrendiğim için pişman değildim. Bu beni mezara götüreceği anlamına gelse bile. Canavarın Alec'le aralarındaki ayrılığı sürdürmeye devam edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Her şey dağılıyordu. Daha ne kadar devam edebileceğimizden emin değildim.

Louis ve Harold bıçağı bulmuşlardı.

Ben cesetlerin olduğu evi bulmuştum.

Eğer dün geceki yabancının söyledikleri doğruysa, o zaman Alec başka biri tarafından kontrol ediliyordu. Ama Harold ve Louis bıçağı ortaya çıkarırlarsa, insan formunda ya da bir canavar olarak, ne olursa olsun suçlanacaktı.

Vücudum ağrıyordu. Dersime odaklanmaya çalıştım ama bu zordu, bu yüzden hızlıca bitirmeye karar verdim. Masama oturduğumda kaslarım beni tırmaladığı, ısırıldığı ve öptüğü yerleri hatırlatarak şikâyet ediyordu.

Son öğrencilerin gidişini izledim.

Ne yapmam gerekiyordu? İhtiyacım olan bilgiyi nasıl elde edecektim? Daha önceki sorgulama bana onun hakkında daha fazla fikir vermişti ama bu yeterli değildi.

Eşyalarımı topladım ve köye gitmeye karar verdim. Bart'a bir telgraf çekecek ve beni buraya neden gönderdiğine dair cevaplar isteyecektim. Belki parti gecesiyle ilgili bazı şeylerin açıklığa kavuşmasına yardımcı olurdu ama bundan şüpheliydim. Bunun bana herhangi bir şekilde yardımcı olacağından emin ama bu noktada sormaktan zarar gelmezdi.

Kapıdan çıktım ve sıçradım. Alec orada duruyordu, bakışları öfkeyle kararmıştı. Siyah bir palto ve atkı giymişti, tıpkı bir canavarken olduğu gibi heybetliydi. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu, sakalları yeni kesilmiş ve düzgündü. "Gerçekten bu sabah için hiçbir sonuç olmayacağını mı düşündün?"

Gülümsemeye karşı koydum ve onu iterek geçtim. "Öyle olmasını bekliyordum. Katılmak istersen köye bir mesaj göndermem gerekiyor."

"Ya da seni sürükleyip öldürebilirim."

İçimi çektim ve dramatik sözlerini duymazdan geldim. "Bunu yapabilirsin, sanırım, ama yapmayacaksın. Hadi gel."

Birkaç adım sonra yanımdaydı, elleri cebinde ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Koridorlarda yürürken ayak seslerimiz senkronize bir şekilde yankılanıyor, doğu tarafına doğru ilerliyor ve başka bir kapıdan çıkıyorduk.

Beni tedirgin etse de bakışları görmezden geldim. Bakışları benden ona gidip tekrar geri geliyordu. Sanki bir hayalet gibi bakıyorlardı.

beni rahatsız ediyordu.

"Eminim dedikodular hoşlarına gidiyordur," dedi

Alec. "Eminim," diye mırıldandım.

"Artık onlar için bir değer var."

Sesi eğlenmiş gibi geliyordu. Ben de gülümsedim. "Sanırım. Dekan birlikte olduğumuzu düşünürse beni kovar."

"Eğer seni kovarsa, onu öldürürüm."

Dışarı çıkarken şakaklarımı ovma isteğimle savaştım. "Öldürmek her şeyin çözümü değildir, Alec."

"Hayır, ama en etkilisi bu."

Bizi kampüsün köy ile iç içe olan kısımlarına doğru götüren arnavut kaldırımlı patikaya girdiğimizde rüzgar hızlandı.

İçine çekildiğim karanlık dünyanın kuralları ya da ahlakı yokmuş gibi görünüyordu. Mantıklı bir yol, her şeyin mantıklı bir açıklamasını bulmaya çalışıyordum. Alec yanımda yürüyordu, düşünceli ve sessizdi ama varlığını her şeye rağmen memnuniyetle karşıladım.

Aramızdaki denge tarif edilemezdi. Artık sözde *çiftleşmiş* olmamızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildim, ancak bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayvani bir şey miydi? Daha önce ruhlara inanmıyordum ve bu açıklamayı sinir bozucu buluyordum. Ama Alec bir canavarken onunla birlikte olmanın verdiği coşkulu hissi de inkâr edemezdim.

Tek bildiğim ona bağlı olduğumdu. O da bana bağlıydı.

Dekan beni neden işe aldı? Cevap bulmam gereken en büyük sorulardan biri buydu. Beni neden kabul etmişlerdi? Neden akşam yemeğini hatırlayamıyordum? Zihnindeki anıları hissedebiliyordum ve etraflarında ne olduğunu bilmemi engelleyen duvarı hissedebiliyordum.

"Düşündüğünü duyar gibiyim, güzelavrat otu," dedi. "Bir sürü soru. Hiç bıkmıyor musun onlardan?"

"Hayır," diye tersledim.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Sadece o gece ne olduğunu bilmek istiyorum," dedim. "Parti gecesini neden hatırlayamadığımı bilmek istiyorum."

"Herhangi bir teorin var mı?"

"Birkaç tane. Zihin bizi korumak için bir şeyler yapar, özellikle de travma zamanlarında. Yani o gece korkunç bir şey olduysa... ama..." Canavarın daha önce söylediği bir şeyi düşündüm. 'İnsan'ın unutmam için bana nasıl ilaç verdiğini.

Ya Alec'i kastettiye?

Ya Alec ikimizi de zehirlediye? Belki bu kendi hafızasındaki boşlukları .

"Seranızda anıları etkileyebilen bitkiniz var mı?"

Alec mırıldandı "Evet. Zihni alternatif bir duruma sokabilen bir tozum ve anıları iyileştirebilen bir mantarım var."

"Peki ya onları silmek?"

Homurdandı. "Hayır. Pek sayılmaz. Psikolojik olarak böyle bir şey var mı?"

"Hipnoz gibi mi demek

istiyorsun?" "Evet."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, düşündüm. "Belki de. Ama hipnotize edildiğimi sanmıyorum. Anladığım kadarıyla burada nasıl yapılacağını bilen tek kişi benim ve kendimi hipnotize etmem."

"Travma geçirmiş olsanız bile

mi?" "Tamamen farkında olmayı

tercih ederim."

"Ama ya bilmek istemeyeceğiniz kadar korkunç bir ?"

Ona yandan bir bakış attım ve gülümsedim. Bu haldeyken, onu daha önce zincirlediğim için intikam olarak bana ne yapmak için beklediğini bilsem bile katlanılabilir biriydi.

"Kime mesaj gönderiyorsun?"

"Bart," diye cevapladım. "Beni bu üniversiteye en başta o bağıladı. Benim hakkımda neden notların olduğunu hâlâ söylemedin."

Omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum, Nora. İkimiz de son derece rahatsız bireyleriz."

Bu hafif bir ifadeydi. "En azından yalnız değiliz."

Telgraf dükkanının bulunduğu köşeye geldiğimizde homurdandı. "Belki de ona bir mektup yazmalısın, bu kadar çok bilgi olduğuna göre."

"Ona bilgi ve cevaplar içeren bir mektup talep eden bir telgraf gönderiyorum," dedim.

"Peki ya yardım etmezse?"

"O zaman en azından denedim. Her zaman finansmanı çekmekle tehdit edebilirdim." Alec kaşlarını kaldırdı. "Onun projelerini mi finanse ediyorsun?"

"Birçok projeyi finanse ediyorum," dedim

omuz silkerek. "Amcan ne zaman öldü?"

Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. "Şimdi de beni şahsen mi soruşturuyorsun?" "Sadece cevap ver."

"Yaklaşık bir yıl önce öldü," dedim.

"Aradan geçen sürede ne yaptınız?"

"Sorularımın tek birine bile cevap vermeyen biri için çok meraklısınız. Geri döneceğim ve o zaman beni sorgulamadan önce en azından yemeğe götürebilirsiniz."

Alec kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Seni bekleyeceğim ve bu bir randevu olabilir."

"Randevu mu?" Ben de yineledim. "Bu kelimenin kelime dağarcığında olmasına şaşırdım."

Aniden eğildi, dudakları neredeyse benimkilere değecekti. Çenemi yukarı kaldırdığında irkilerek nefesimi içime çektim. "Bana bu şekilde meydan okumak seni tahrik ediyor mu güzel avrat? Bana hükmetmek istiyormuş gibi davranıyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki seni zorlasam şu anda dizlerinin üzerine çöküp sikimi emersin. Git küçük mesajını gönder ve fikrimi değiştirip seni tünellere geri sürüklemekten önce sana yemek ısmarlamama izin ver."

Öne doğru eğildim ve dişlerimi alt dudağına kan çekecek kadar sert batırdım. Bir iniltiyle geri çekildi, solgun yanakları kızarıırken kısa sakalına kırmızı damlıyordu.

"Bu parmaklarımı ısırдың için, seni göt," diye fısıldadım.

O beni yakalayamadan dükkâna girdim. Tezgâha doğru ilerlerken kapı şingirdadı ve arkamdan çarptı. Ben yaklaşırken yaşlı bir kadın kaşlarını kaldırdı.

"Az önce o adamı ısırдың mı, genç kız?"

"Evet, öyle yaptım. Bir telgraf göndermem gerekiyor," dedim.

Yüzünü buruşturdu ama kararını detaylandırmadı. Bart için mesajı yazmak uzun sürmedi. Kağıdı parayla birlikte ona uzattım, o da başıyla onayladı.

"Kısa süre içinde elinize ulaşacaktır."

"Teşekkür . İyi günler," dedim kibarca.

Tekrar dışarı çıktım, Alec'in bakışlarıyla karşılaştığımda kan beynime sıçradı. "Nerede yemek yiyeceğiz?" diye sordum.

Çenesi çökmüştü. Görünürdeki kanı silmişti ve dudağı hiçbir şey olmamış gibi iyileşmişti. *Tabii ki iyileşti. O insan değil.*

"Köşede iyi yemekleri olan bir kafe var ve öğrencilerle etkileşime girmememiz için özellikle üniversite personeli için bir odaları var. Bu saatlerde oldukça sessiz olmalı."

"Yolu göster."

Kolunu benimkine doladı ve bana rehberlik etti, ondan sıcaklık yayılıyordu. Buraya geldiğimden beri kampüsün bu kısmına pek gelmemiştim.

Et, ekmek ya da sebze almak dışında.

Tepemizden bir zeplin geçerken yavaşladık, ilk kez bir zeplini şehrin bu kadar dışında görüyordum. Başımı arkaya attım ve bir an için evimi özlediğimi hissettim.

"Londra'yı özlüyor musun?" diye mırıldandı.

"O kadar belli mi?" Ben de fısıldadım. "Sadece şu anda, gerçekten."

Başını salladı ve o uzak bulutlara doğru süzülene kadar orada durduk. Bana sokağın geri kalanında rehberlik etti ve sonra bir katedralin yan kapısından içeri girdi.

"Burası bir kafe değil,"

dedim. "Ona bağlı."

Ondan ciddi şekilde şüphelendim ve kısa bir süre için beni kilisede öldürüp öldürmeyeceğini merak ettim. Ama sonra koridordan aşağı indik ve köşeyi döndük, küçük bir kafe girişi vardı. Arka giriş gibi görünüyordu ama en azından gerçekten var olan bir yerdi.

Ona baktığımda sırtıyordu. Öfkeyle göğsüne sert bir şaplak attım.

Kafe küçük ve eskiydi. Duvarlar ahşap panellerle kaplıydı ve sonra taş dönuştü, zeminler üzerlerinde yürüyen sayısız bottan dolayı aşınmıştı. Beni, üniversite öğrencilerinin kitaplarını karıştırdığı, kaşlarını birleştirdiği ve gözlerinin mutsuzluktan donuklaştığı masalardan oluşan bir labirentin içinden geçirdi.

Personel odasına girdiğimizde, kütüphanede yasaklı bölümden kitap alırken karşılaştığım yer bekçisi olarak tanıdığım bir adam dışında kimse yoktu.

Alec, pek de manzarası olmayan bir pencerenin yanındaki masaya benim için bir sandalye çekti. Karşıma oturdu, siyah saçlarından bir tutam kulağının arkasından çözöldü.

Onu geri sokma dürtüsüyle savaştım. Beni kelimenin tam anlamıyla uyuşturan ve zincirleyen bir canavar için çok hassas bir hareketti. *Ve bana sayısız orgazm yaşatmış bir canavara.*

"Ne yemek istersiniz? Ben gidip sipariş vereyim,"

dedi. "Benim için seç," dedim omuz silkerek.

"Haggis'ten nefret ederim." Alay etti. "Bu çok çirkin.

Geri döneceğim."

"Beni zehirleme," diye mırıldandım o ayağa

kalkarken. "Söz vermiyorum."

Gülümsedi ve odadan çıktı. Üzerimde bir çift göz hissettim, ensem diken diken oldu. Omzumun üzerinden baktım ve bahçe bekçisini gördüm.

Neden bana bakıyor?

Başımı geri çevirip onu görmezden geldim, sonra bir kıpırtı duydum ve yaklaştığını hissedince iç çektim. Kafamı kaldırdığımda oradaydı.

"Sen o gece gittiğinden beri kütüphanede kitaplar kayboldu," dedi.

"Ben hiçbir şey almadım," dedim. "Ve bu haftalar önceydi. Bence bu işin peşini bırakmalısın."

Kırıksıklıkları daha da belirginleşerek ters ters baktı. "O botanikçiye güvenmiyorum. Onu bazen ormanda görüyorum. Gitmemesi gereken yerlere gittiğini görüyorum, senin kulen gibi."

"Bence sen kendi işine bakmalısın," dedim hoş bir şekilde.

"Olmaman gereken güçlerle uğraşıyorsun," dedi. "Sana zarar verebilecek şeyler."

"Mitlere ve efsanelere mi atıfta bulunuyorsunuz?" Ben sordum. *Ya evi biliyorsa?*

Alay etti. "Efsane ve mitlerden çok daha fazlası, bunu sen de biliyorsun. Seni evden çıkarken gördüm..."

Sikeyim.

Alec bahçe bekçisinin arkasında ayağa kalktı, gözleri çakmak çakmaktı.

"Burada bir sorun mu var?"

Adamın beti benzi attı ve başını sallayarak kenara çekildi. "Tabii ki hayır," dedi.

Alec odadan çıkarken ona ters ters baktı ve tamamen yalnız bıraktı.

"Bu da neydi şimdi?" Alec sordu.

"Beni uyarıyordu," dedim, tavrımı kontrol altında tutmaya çalışarak. Eğer bekçi beni gördüyse, başka biri de biliyor olmalıydı.

Eğer yanlış kişi bu bilgiyi alırsa, o zaman işler kesinlikle daha da kötüye gidecektir.

"Ne hakkında?"

"Sen, tabii ki. Sizi gitmemeniz gereken yerlere giderken gördüğünü söyledi, benim kulem de dahil. Beni mi takip ediyordunuz, Profesör Briar?" Ses tonumdaki eğlenceyi gizlemedim.

Alec bir an için kapıya baktı ve onun peşinden gitmeyi düşündüğünü görebiliyordum. Bunun yerine sandalyeye geri oturdu ve parmaklarını uzun saçlarında gezdirdi.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim. "Bahsetmeyi unuttuğum..."

"Ne oldu?" diye iç geçirdi.

"Harold ve Lewis bıçağı serada buldular."

Alec dudaklarını birbirine bastırdı ve omuz silktilti. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Seni suçlayacaklar," dedim öne doğru eğilerek ve sesimi alçak tutarak.

"Senin yaptığını söyleyecekler."

"Ellerinde kanıt yok," dedi Alec.

"Ama ceset zehirle kaplıydı. Ve sen zehirlerin kralısın.

Cesedi dışarıda, sizin bulundu." "Labirent okula ait."

Sabır kırıntısı bulmaya çalışarak şakaklarımı ovuşturdum. "Neler olabileceği konusunda endişeliyim."

Bakışlarımı tutarken sessizdi, beni sertçe yutkunmama neden olacak şekilde inceliyordu. Böyle anlarda canavarlara daha önce nasıl inanmadığımı bilmiyordum. Bakışlarındaki açlık beni yiyip bitiriyormuş gibi hissettirdi, kalbim güm güm atıyordu. "Ben icabına bakacağım Nora," diye fısıldadı. "Gerçeği keşfetmeyecekler."

Buna inandığına inanıyordum ama ikimizi de mahvedecek bir sona doğru sürüklenmediğimizden o kadar da emin değildim.

"Bana güvenin," dedi.

"Sosyopat bir botanikçiye güvenmek mi?"

"Evet," diye kıkırdadı. "Ben senin en iyi ."

"Sen benim tek seçeneğimsin," diye alay ettim.

Bir adam bize iki kase dolusu doyurucu et yahnisi, kalın kabuklu ekmek ve iki pint bira getirdiğinde sessizliğe gömüldük. Ağzım sulandı ve günün çoğunda bir şey yemediğimi fark ettim.

İlk ısırık beni inlettirdi. Çok lezzetliydi. Alec bir parça ekmek kopardı ve et suyuna batırdı, o da iç geçirdi.

"Hiç yemek yapar mısın?" Ona sordum.

"Asla," diye homurdandı.

"Ben de öyle."

"Sanırım o zaman bize yemek yapması için birini tutmamız gerekecek," dedi.

"Hangi dünyada ikimizin bir aşçı tutmamız gerektiğini hayal ediyorsun?"

"Bu korkunç yerden kaçıp eski tepelere yerleştığımız dünya. Sen zihin deneylerin için masum insanları yakalıyorsun ve ben de bir yazlık bahçede zehirli bitkiler yetiştirmeye devam ediyorum. Kasaba halkı hakkımızda fısıldayacak. Ama biz istediğimizi yapabileceğiz."

Elimde olmadan sııttım. "Bizim şeytan olduğumuzu söylerlerdi." "Peki, yanılırlar mıydı?"

Bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Hayır, hiç de yanlış olmazdı."

OceanofPDF.com

A L E C

Nora'nın evine giden yolda ayakkabılarımız çamur içindeydi. Meşe ağaçlarından oluşan bir tünelden geçtik, uzaktan kulesi görünüyordu.

"Sen yasak prensessin," diye kıkırdadım ona yaklaşırken.

"Sanırım."

Yüz ifadesindeki yorgunluğu fark ettim ve endişeyle kaşlarımı çattım. "Dinlenmelisin, güzelavrat otu."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "İçeri gelmiyor musun?"

"Hayır," dedim. "Özellikle de bu kadar yakından izlendiğimizi bile bile. Mükemmel bir centilmen olduğumu ve ışık azalırken sizi eve bıraktığımı iddia edebilirim."

"Sanırım senin bir olduğunu iddia etmeyi çoktan geçtik," diye iç geçirdi. Haklı olduğu bir nokta vardı. Kimi kandırmamız gerekiyordu ki?

Cebinden anahtarlarını çıkardı ve bir süre daha oyalandı. Onu duvara doğru itip öpme isteğime karşı koydum. Onun tadına bakmak istiyordum ama işler daha ileri gitmeden önce görmem gereken başka bir görev vardı önümde.

"İyi akşamlar Profesör Woulfe," dedim usulca.

Bana son bir meraklı bakış attı ve sonra içeride kayboldu. Kapıyı kilitlemedi.

Bir an orada durdum, cazibesi çok büyüktü. Seks ve cinayet arasında karar vermek için gözlerimi kapattım.

Seks kazandı.

Kapı koluna uzandım ve yavaşça çevirerek sessizce içeri ittim.

Nora merdivenin en alt basamağında arkasını döndü ve gözleri büyüdü.

Aramızdaki sessizlik çok fazla şeyle doluydu. Hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştım ama kapıyı kapatıp kilitlediğimde ne söyleyeceğimi aradım.

"Bu sabahdan sonra gitmene izin verebileceğimi mi sandın?"

Fısıldadım. "Bırakmayacağını umuyordum."

"Dizlerinin üzerine çok ve bana doğru sürün," dedim.

Yüz ifadesi zafer doluydu. Bunu sikimi almak için yalvaran birinin yüzüne dönüştürmek hoşuma giderdi.

Ahşap zemine çöktü. Onu benim için dizlerinin üzerinde görünce sikim sertleşti. Hareket ederken elini dışarı kaydırды, eşikten bana doğru sürünürken kalçalarını salladı.

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun," dedim. Önümde durduğunda eğildim ve saçlarından bir tutam yakaladım. Başını geriye doğru çekmeye zorladığımda nefesi kesildi. "Eğer beni bir daha zincire vurursan, haftalarca gün yüzü görmene izin vermem."

"Bu düşündüğünüzden çok daha cazip bir teklif."

Gülümsemeye koydum ve güzel kahverengi gözlerinden yaşlar fışkırana kadar saçlarını daha sert çektim. "Bana aklımı mı kaybettirmeye çalışıyorsunuz, Dr. Woulfe?" "Belki," diye mırıldandı. "Belki de kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. Belki de ben beni cezalandırmanı istiyorum."

Alçak bir hırıltı çıkardım, sikim zonkluyordu. Ayağa kalktım ama saçlarını tutmaya devam ederek onu bir sandalyenin bulunduğu küçük salona çektim. Saçlarını tasma olarak kullandığımda inledi. Oturdum ve onu sadece dizlerine kadar çektim.

"Sana söylediğim her şeyi yapacaksın," dedim. "Ve eğer bunun durmasını istiyorsan, gerçekten durmasını, o zaman 'kırmızı' de. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Teşekkür de," diye düzelttim. "*Teşekkür ederim.*"

Benimle kavga etmesini seviyordum. Ama aynı zamanda itaat etmesini de sevdiğim ortaya çıktı. Ne kadar zeki ve bağımsız olduğunu bilmek ve yine de bana yalvarması için bana güvenmesi - bu da benim için aynı derecede tahrik edici ve yeni bir şeydi.

"Sikimi yala, güzelavrat otu," dedim.

Yanağından aşağı bir damla yaş süzülürken dudaklarını yaladı. Avuçlarını kalçalarında gezdirip kemerime uzanırken gözyaşını sildim. Ereksiyonumu hissedince durakladı.

"Şimdiden çok sertleşmişsin."

"Elbette öyleyim," dedim. "Benim için diz çöküyorsun."

Kirpikleri uzundu, ağzını sikime doğru indirirken gözleri benimkilere doğru kayıyordu. Kumaşı yaladı, bu alaycı his beni çılgına çevirdi. Çevik parmakları kemerimi çözdü, pantolonumun düğmelerini açtı ve ereksiyonumu serbest bıraktı.

Elini sikimin tabanının etrafına sardı. Dudaklarını başına doğru sürükledim ve diliyle ucunu kaydırıp beni kızdırırken inledim.

Kanım ihtiyaçtan yanıyordu. Boğazını sikmek istiyordum ama daha uzun süre çekmesi bana da zevk veriyordu.

Ondan başka bir şey düşünmemeye çalıştım. Ve emmeye başladığında kaybolmak zor olmadı, sikimin tadını çıkarırken gözleri kapanıyordu. İnledim, hafifçe yukarı iterek ona daha fazlasını verdim.

Ben onu sertçe aşağı indirip boğazının arkasına vururken tırnaklarını kalçalarında gezdirdi. İkimiz de acı ve zevkin karışımından inledik.

Nora. O boğulurken ben kalçalarımı salladım. Pantolonum daha da aşağı çekildi ve nefes almasına izin vererek onu serbest bıraktım. Dilini sikimin alt tarafında gezdirdi, kirpikleri gözyaşlarından ıslanmıştı.

Beni kızdırmaya devam ederken inledim. Beni büyülemişti. Ondan kaçamazdım. Gitmesine asla izin veremezdim.

Onu geriye ittim ve bluzunu tutup yırtarak açtım. "Kahretsin," diye nefes nefese kaldı. "Kıyafetlerim tükeniyor!"

"değil," homurdandım giysilerinin geri kalanını çıkarırken.

Meme uçları sert ve karanlıktı, boynunun dibinde bir iz parlıyordu.

Sandalyenin kenarına kaydım ve onu dizlerimin üzerine çekerek kışını açtım.

Bana karşı mücadele ederken bir yanağını avuçladım.

"Alec?" diye sordu.

Kışına sertçe vurdum ve kasları gerilerek haykırdı. Elimin izi cildinin üzerinde çiçek açtı, lekeli bir kırmızı. Tekrar vurdum, bu sefer diğer yanağına.

Feryadını derin bir inilti takip etti. Her iki kış yanağını da çalıştırmaya devam ettim, her vuruşun sesi kulede yankılanıyordu. Üstüne döküldü

Cıyıklamaları ve inlemeleri Nora'ya özgü bir şarkıda birbirine karışıyordu.

İki parmağımı amının üzerinde gezdirerek ne kadar ıslak olduğunu hissettim. "Damlatıyorsun," diye fısıldadım, bir parmağımı içine sokarak.

İnledi, üstümde sarsıldı. İçine bir saniye daha ittiğimde kıvranmaya devam etti, diğer kolumla onu yerinde tutarken ikisini birlikte hareket ettirdim.

Teni koyu mora dönüp bana ezilmiş meyveleri hatırlatana kadar ona şaplak attım. Yumuşak bir hıçkırık çıkardı, acısına rağmen her tokadı iyi karşıladı.

Sikim nabız atmaya devam etti, ucundan precum damlıyordu. Hırladım ve eğildim, dişlerimi kıkına batırdım. Onu kanını çekecek kadar sert ısırdığımda çığlık attı, daha fazlası için aç olan bir şey üzerime geliyordu.

Yanına çökerken onu yere ittim ve giysilerimin geri kalanını hızla çıkardım. Arkasını döndü ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, ısırik izinden kırmızı damlıyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Homurdandım.

Ayak bileğini yakaladım ve onu geri çekip altıma sıkıştırırken bağırdı. Boğazını öpüp sikimi kalçasına sürttüğümde hareketsiz kaldı. Aramıza uzandı, dudaklarını ıslatırken beni okşadı.

"Becer beni," diye yalvardı. "Sik beni. Lütfen. *Lütfen, lütfen.*"

"Henüz değil," diye homurdandım ve sikimi onun elinden çektim. Kalçalarımın üzerinde geriye yaslandım ve önümde uzanan ona baktım. "Aklın buradaki içgüdülerin hakkında ne söylüyor?" diye sordum.

Gözleri ilgiyle parlıyordu. "İçgüdülerim bacaklarımı senin için açmamı ve beni becermene izin vermemi söylüyor."

Nefesim titriyordu, sikim artık onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordu. Onu yüzüstü çevirip kık yanaklarını ayırdım.

"Oh," diye inledi.

Keşke sarmaşıklarım olsaydı. Bir kez daha, bu düşünce yasaklanmadan geldi, hayal gücüm mevcut her deliği istila etme düşünceleriyle alevlendi. Onu dört ayak üzerine yatırıp sikimi girişiyle hizaladığımda homurdandım. Kabaca içine ittim, onu becermeye başlarken saçlarını tuttum.

Her hamleyi karşılamak için kıkını geriye itti. İçine girerken gözlerimi ondan alamıyordum, her vahşi içgüdü beni daha sert, daha kaba olmaya itiyordu.

"Belki de seni daha sık zincirlemeliyim," diye mırıldandı her pompa arasında.

Kıkırdadım ve saçlarını gergin bir şekilde çektim. "Bence ne kadar ileri gidebileceğimi düşünmelisin."

Yumuşak bir kahkaha attı ve sonra içine girdiğimde nefesi kesildi. Üzerinden sarktım, klitorisini çevrelemek için kalçalarının arasına uzandım. Parmaklarımı küçük yumrunun üzerinde kaydırdım, bana karşı kasılmasının tadını çıkardım, onu ilk orgazmına doğru sürüklerken gerildim. Onun sikime boşalmasını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Etrafımda kenetlendi, bana doğru gelirken gırtlığını yırtan bir çığlık attı. Klitorisini ovmaya devam ettim, yere yığılana kadar orgazmını uzattım, düzensiz bir karmaşa.

Sikimi kurtardım ve onu altımda döndürdüm. Vücudunda yukarı doğru hareket ederek göğsüne oturdum. Çenesini kavrayıp dölüyle kaplanmış sikimi güzel dudaklarının arasına sokarken gözleri büyüdü. Sertçe ittim, az önce amcığımı aldığım aynı vahşilikle ağzını becerirken homurdandım.

Etrafımda çığlıklar atarak beni tırmaladı. Isıran acı beni daha da uçurumun kenarına sürüklerken kan şişti. İçimdeki her lif yanıyordu. O emerken gözlerimi kapattım, eli meme uçlarıma doğru kayıyordu.

Benimle dalga geçerken içimi bir şok kapladı. Şimdiye kadar oramın ne kadar hassas olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Siktir," diye homurdandım, boğazını daha sert sikerken başımı geriye attım.

Beni bir zevk seli sardı ve onun üzerine eğilip ağzını doldururken elimi yere koyarak nefes nefese boşaldım. Çabucak yutkundu, bukleleri etrafına yayılmıştı.

Bir an oyalandım, nefesimi tuttum. Dudaklarından nazikçe çekildim ve onun yanına doğru yuvarlanarak yere yayıldım.

Eli benimkinin içine kaydı. Nefesimi tutarken gözlerimi kapattım ve uzandığımız yerde elini tekrar kavradım.

Bana doğru kıvrıldı ve başını omzuma yasladı. Gözlerimi açtım ve merakla ona baktım.

Nora ile yakınlık çok doğal geliyordu. Ona bu şekilde sarılmak...

Sonsuza kadar böyle kalabilirdim.

Bunun farkına varmak beni tedirgin etti.

"Düşüncesizce bir şey yapma," fısıldadı. "Bu seni riske atar."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. "Şu anda bunun için endişelenme."

Ama bana doğru gevşerken bile endişesini hissedebiliyordum. Başının üstünü öptüm ve onu kendime çektim.

"Bu gece kal," diye fısıldadı.

Bir mırıltı çıkardım. Tamamen farklı bir gece planlamıştım ama...

"Lütfen?"

"Evet," dedim. "Kalacağım."

"En son ne zaman bir yatakta uyudun?" diye alay etti, başını kaldırıp Ben.

. "Emin değilim. Seradaki ofisim mükemmel bir şekilde rahat."

Gülümseyen dudaklarını göğsüme bastırdı ve tekrar bana yerleşti.

"Londra'ya gitsek nasıl olur?"

"Bunu neden yapalım ki?" Ben sordum. "Üniversiteden ayrılmak için mi?" "Evet," dedi. "İkimiz de öğretmenlikten nefret ediyoruz."

"Öğretmenlikten nefret mi ediyorsun?" Şaşırarak sordum.

"Üç öğrencimi seviyorum ve hepsi bu. Geri kalan her şey monoton. Hiçbiri bilgiyi aklında tutamıyor. Sana bir konservatuar alabilirim."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Kalbimi satın almana gerek yok Nora," diye mırıldandım. "Doğru tohumlarla her zaman yeni bitkiler yetiştirebilirim."

"Bu sadece bir düşünce," diye iç geçirdi.

Sadece bir düşünce değildi. Bir rüyaydı. Gerçekleşmesini dilediğim bir rüya.

Ne kadar çarpık bir hale gelmiştim? Beni parmağında oynatıyordu.

"Sıcak bir banyo yapalım ve gecemizin tadını çıkaralım," dedi. "Başka bir şey düşünmemize gerek yok."

A L E C

Sonraki birkaç gün boyunca, Nora ve ben başka bir garip rutine girdik. Serada uyumak yerine her gece kendimi onun yatağında buluyordum. Dersler her geçen gün daha da hızlanıyordu ve bir yanım Dekan'ın benimle yüzleşmesini bekliyordu.

Bu gece ondan uzakta olacaktım. Ona nerede olacağımı söylemediğim için bir suçluluk hissettim ama kontrolden çıkmadan önce bu meseleleri halletmem gerekiyordu.

Louis Brown.

O bir ot gibiydi. Ne kadar budarsam budayayım yeniden filizleniyordu.

Bu piç haftalardır sorun . Benden bu kadar. Eğer akıllı olsaydı, beni Nora'dan uzak tutmaya çalışmaz, serama da girmezdi. Bıçağın oraya neden gitmiş olabileceğini hâlâ anlamıyordum ama gitmişti işte.

Nora beni suçlayabilecekleri konusunda haklıydı.

Yine de onunla yüzleşmeden önce geç olması gerekiyordu, bu yüzden seraya doğru ilerledim. Güneşin tamamen batmasına çok fazla zaman kalmamıştı.

Tüm bitkilerimi kontrol ettim ve masama yerleşerek en üst çekmeceyi açtım.

Nora'nın birkaç gün önce bahsettiği günlük oradaydı ama bahsettiği sayfaları hatırlamıyordum. Günlüğü çıkarıp açtığımda ensemde bir sıcaklık hissettim.

Bazı notları tanıdım ama bazılarını tanımadım. Ve el yazısı benimkinden farklıydı.

Neyim ben?

Soruyu görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Kafamın içindeki sesin cevap vermesini bekliyordum ama sessizdi.

Nora ile ilgili sayfaya geldiğimde durakladım.

Söylediği gibi, burada kendisi ve ailesiyle ilgili ayrıntılar vardı. Ancak, St. Thorn'a gelmeden önce onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Jacob'ın bana anlattıkları ve yaptığım araştırmalar dışında, Woulfe ailesini daha önce hiç duymamıştım.

Parmak ucumla mürekkep takip ettim.

Kendimi delirtecektim.

Sandalyemde arkama yaslandım ve zihnimi anılar için yoklarken gözlerimi kapattım. Kaybolanı bulmak için gölgeleri tırmaladım.

Yapma.

"Yapmalıyım," diye fısıldadım.

Düşüncelerimi gözden geçirdikçe her şey daha da uzaklaştı. Çeşmenin sesini dinledim, hissettiklerime rağmen huzurluydum. Hayal kırıklığı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu ve gözlerimi açtım.

Louis ile konuşmam gerekiyordu.

Hunt Nora hakkında bir şeyler biliyordu ve ben de onların benim hakkımda bir şeyler bildiğinden şüphelenmeye başlamıştım. Benim bile bilmediğim şeyler.

Bu basitçe .

Eğer bir şeyler saklıyorlarsa, ne olduklarını bilmem gerekiyordu. Çok uzun zamandır Dekan'ın bulaştığı her türlü gizli saçmalığı görmezden geliyordum.

Ama Nora'yı da incitiyorsa, özellikle neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Filozofu korkunç bir gece bekliyordu. Ve eğer işe yaramazsa, Harold'a giderdim. Sonra da Dekan'a.

Gerçeği bulana kadar her birini parçalara ayıracaktım. Benden saklanamazlardı.

Eğildim ve masamın en alt çekmecesini açtım. En arkada, içinde beş şişe bulunan küçük bir kutu vardı. Bir tanesini çıkardım ve

cebime.

Son birkaç gündür Nora'nın dikkatimi dağıtmasına izin vermiştim. Kendimi merkeze alarak derin bir nefes aldım ve tüm düşüncelerimi önümdeki göreve yönelttim.

Masamın üzerindeki mumu söndürdüm ve karanlığın içinden geçerek dışarı çıktım. Yağmur yağma ihtimaline karşı üniversitenin içine giden yolu kullandım. Adımlarım dışında koridorlar sessizdi. Çalışma odalarından uzak durdum.

Sıra sıra dizilmiş profesör evleri sessizdi. Sokağa çıktığımda, her şeye dokunulmadığından emin olmak için benimkine uğramak istedim. Yine de en son ne zaman ziyaret ettiğimi hatırlayamıyordum ve bu seriyi bozmak istemedim.

Onun yerine, Louis'in giden merdivenleri çıktım. Ön kapıyı üç kez çaldım.

Louis'in ön kapıya gelmesini beklerken ellerimi arkamda birleştirdim, gürlerken yukarı baktım. Katiline kapıyı açmak üzere olduğunu bilmek bir bakıma şiirsel bir duyguydu.

Sonunda Louis kapıyı yavaşça açtı ve dışarı baktı. Sonra kollarını kavuşturarak kapı aralığını doldurdu. "Ne tatsız bir sürpriz," dedi kuru bir sesle. "Senin için ne yapabilirim, Briar?"

"Konuşup konuşamayacağımızı görmek istedim," dedim hoş bir şekilde, cazibemi konuşarak.

Nora bana hiç yalan söyleyip söylemediğini sormuştu. Ayrıca çekici olup olmadığını da sormuştu. Ve şu anda öyleydim. Bunu anlamak için zordu, bunun bir tür numara olup olmadığını merak ettiğini görebiliyordum. Ama ben her zamanki gibi bunu gerçekmiş gibi hissettirmeyi başardım.

"Lütfen," diye ekledim. "Çok uzun sürmez."

Bir an tereddüt etti ama sonra başını salladı. "Peki. Evet, içeri gel."

Profesörlerin kaldığı sıraya son bir kez daha baktım. Bizi izleyen biri varsa bile, onu fark etmedim.

Bahçe bekçisi beni paranoyak yapmıştı.

İçeri girdim ve o da kapıyı kapattı. "Sanırım sana çay ikram etmeliyim, değil mi?"

"Çay olurdu," dedim.

O koridorda yürürken parmak uçlarım kaşındı, onu boğma düşüncesi beni heyecanlandırdı. Ama önce bilgiye ihtiyacım vardı.

"Salonda bekleyebilirsiniz," dedi, sağ taraftaki açık odayı işaret ederek. "Ve ceketinizi askıya bırakabilirsiniz.

"Elbette," dedim.

Onu çıkardım ve bir kancaya astım. Sonra odaya girdim ve her şeyi içime çektim. Tüm renkler koyu bordolar, kahverengiler ve orman yeşilleriydi. Şöminenin üzerindeki şöminenin üzerinde açık denizde giden bir yelkenliyi gösteren yağlı boya bir tablo, yerde de kitap yığınları vardı. Pelüş sandalyelerden birine doğru süzıldüm ve ne okuduğuna dikkat ederek oturdum. Sadece felsefe üzerine bir kitap değildi, aynı zamanda okültizm üzerine de bir kitap vardı.

Louis birkaç dakika sonra elinde iki fincan çayla geri geldi. Onları yanımdaki masaya koydu ve karşımdaki diğer sandalyeye oturdu. Ocakta közler çıtırdıyor, üzerimize yumuşak bir parıltı yayıyor ve salonun gölgelerini derinleştiriyordu.

"Şekeriniz var mı?" Ben sordum.

Bir an için dehşete düşmüş gibi baktı ve sonra homurdanarak ayağa kalktı, mutfaka doğru yöneldi. Bir an elimi cebime atıp bir şişe çıkardım ve berrak sıvıdan çayına üç damla damlattım.

Kapağını kapattım ve tam küp şekerle döndüğünde cebime koydum. Onları masanın üzerine koydu ve ben de bir tanesini çayıma atıp granüllerin çözülmesini bekledim.

Fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı. *Güzeldi.* "Neden buradasın? Birbirimizden hoşlanmıyoruz," dedi.

"Yok. Birkaç nedenden dolayı buradayım," dedim. Arkama yaslandım ve ayak bileğimi dizimin üzerinde dengeleyerek sandalyeye gömüldüm. "Nora neden üniversiteye getirildi?"

"Nasıl yani?" diye sordu. *Bir yudum daha.*

Gülümsemeye karşı koydum. "Onun Av ile ne ilgisi var?"

Louis bir süre bana baktıktan sonra homurdanarak elindeki fincanı masaya bıraktı. Altın rengi ışık çenesindeki sarı sakalları aydınlatıyor, mavi gözleri delip geçiyordu.

O gözlerin içinde hiç hayat kalmamışken nasıl görüneceğini merak ettim.

"Sana söyleyemem. Bunu biliyorsun. Bu kurallarımızı ihlal etmek olur. Bizden haberdar olmanıza rağmen bizden biri olmamanız bile sorunlu."

"Bunu kolay yoldan yapmak istiyorum Louis," dedim. "O yüzden saçma kurallarını yıkıp bana anlatmanı öneririm."

"Yoksa ne olur?"

Ona soğuk bir gülümseme sundum. Ter kokusu daha da güçlendi. Kalbinin atışını neredeyse duyabiliyordum. Bunlar en çok keyif aldığım anlardı. Avımı köşeye sıkıştırmak ve ne kadar savaşırlarsa savaşsınlar çıkış yolu olmadığını fark etmelerini izlemek. Tahrik edici, sarhoş edici gücü görmezden geldim.

"John'u öldüren sen misin?"

"Hayır," dedim. "O ben değildim. Ve eğer gerçekten böyle düşünüyorsanız, neden fırtınalı bir gecede, çılgınlığınızı kimsenin duyamayacağı bir saatte beni evinize aldınız? Şimdi bana Nora'yı neden buraya getirdiklerini söyle."

Öldür onu. Bıçağı buldu.

Yapacağım, diye cevap verdim.

"Ne?" Louis sordu.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

diye sordum. "Ne yapacaksın?"

İçimi çektim ve öne doğru eğildim. "Söyle yoksa ölümünü çok çok yavaşlatırım. Az önce bir zehir içtin ve bu zehrin vücuduna işlemesi biraz zaman alacak ama bir kez işlediğinde yavaş ve acı verici bir şekilde öleceksin. Panzehir bende."

Ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü. Dehşet içinde çayına baktı.

"Ah, hadi ama," diye iç geçirdim. "Bu kadar şaşırması görünme. John'u ben öldürmedim ama bir sürü başkasını öldürdüm. Şimdi söyle bana, yoksa ölürsün. Sebebini de bulamayacaklar."

"Seni orospu çocuğu," diye hırladı.

Alnından ter boşandı, elleri titriyordu. Elimi cebime attım ve aynı şişeyi çıkardım, onu bunun panzehir olduğuna inandırdım.

Bunun için bir panzehir yoktu.

"Ver onu bana!" diye bağırды ve ona doğru hamle yaptı.

Onu sandalyesine geri ittim ve elimi şişenin etrafına kapattım. "Onu paramparça edeceğim. Söyle bana Louis. Yoksa ölürsün."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Ölmesi gerekiyordu! Bir kurban olması gerekiyordu ama canı bağışlandı."

"Nora mı?" Kuşkuyla sordum. "Kime kurban edildi?"

"Onu takip eden canavar," diye homurdandı. "Dekan'ın oğlunu öldürdüğüne inandığı canavarla aynı."

"Canavar kim?"

Sessizdi, yanakları solmuştu. Bunu duymak istemiyordum ama sessiz kalmasına izin vermeyi reddettim.

"Söyle bana," diye hırladım. Yakınına eğildim, yüzüm tam önünde duruyordu.
onun.

Bakışlarımı tutarken nefes alışları hızlandı, tüm vücudu titriyordu. "Öylesin," diye fısıldadı. "Sen osun. Canavar *sensin*."

Artık kontrol bende değildi. İçimde bir şeyler koptu ve sanki bir rüyadaymışım, her şeyi yeniden içeriden görüyormuşum gibi hissettim. Olanlara sadece tanık olduğum bir yerden.

Vücudum gerilirken ve kırılırken, kaslar ve sinirler kırılırken, kemikler çatırdarken acı içinde kükredim. Louis çılgık attıkça gölgeler uzuyor, ben *değiştikçe* sesi daha da yükseliyordu.

Sarmaşıklar yerde sürünüyor, sandalyeye, bacaklarına ve vücuduna dolanırken kitap yığınlarını deviriyordu. Onu yerine bağladık ve yüzümüzü onunkine yaklaştırdık. Canavar tamamen kontrolü ele aldı, biz dişlerimizi gösterdikçe daha da yaklaştı.

"Neden onu bana feda ediyorsun?"

Titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve sidik kokusu havayı dolduruyordu.

"Her zaman sana kurban oluruz," diye fısıldadı. "Bu şekilde... Sen olduğunu bilmiyordum. Sadece söylentileri biliyorum."

"Söyle bana," diye hırladım.

"Bu sizi kontrol altında tutmak içindir. Seni insan tutmak için. Yıllar önce Av, insanları tanrıma kurban ederlerse tanrımızın aramızda dolaşabileceğini keşfetti. Onu sadece duydum, *sen* olduğunu bilmiyordum. Bırak gideyim, Alec. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Alçak bir kahkaha bizi terk etti. "Hayır. Sanki bundan sonra yaşamana izin verecekmişim gibi." "Ama bunların hepsi onun suçu-"

Öne doğru eğildik, uzun pençelerimizi onun kısa boynuna doladık. Sıktık, işlerini ondan boğduk.

" et," dedik. "Bu nasıl onun hatası oluyor?" "Onu *bağışladınız*-"

Keskin bir pençeyle boğazını deldik, yüz ifadesinin acı ve dehşetle değişmesini izledik. Pençe boğazını delip geçerken kan damlıyordu.

"Dualarını et insan ve inandığın tanrının hasarlı ruhunu kurtaracağını um."

Biz onu parçaladıkça çığlıkları karıştı. Elimizi göğüs boşluğuna daldırdık ve atan kalbini tutarak kolaylıkla çekip çıkardık.

Işık gözlerini terk etti, vücudu gevşedi. Çabucak yaparak nazik davrandık.

Nora, Nora, Nora.

Bunu onun için yapıyorduk. Onu korumak için. Bıçak bulunmuştu ve onu suçlayamazlardı. Eğer suçlarsa, işler çok ama çok giderdi.

Keskin dişlerimiz hâlâ zonklayan organı deldi, ağzımıza taze kan fışkırdı. Ondan içtik, açlığımız giderilirken yumuşak bir inilti bizi terk etti.

Organı düşürdüğümüzde kan midemizi doldurdu, sonra vücudunu boşalttı, sarmaşıklarımız onu boşalana kadar sıktı.

Her damla bitene ve doyana kadar durmadık.

Neler oluyor?

Gözlerimi kırdım, kendime geldiğimde görüşüm bir anlığına karardı. Yerde diz çökmüşüm, kıyafetlerimi kan kaplamıştı.

Nasıl?

"Ne oluyor lan?" Homurdandım.

Arkama yaslandım ve önümdeki cesede baktım. Ateş çoktan sönmüştü, sabahın ışığı tül perdelerin arasından odaya süzülüyordu.

Ben ne yapmıştım? Ne...

Pişmanlık hissetmedim ama kafa karışıklığı hissettim. Olan biten her şeyin parçacıkları aklıma geliyor, suluboya portreler gibi birbirine karışıyordu. Başımı salladım, vücudum ağrıyordu.

Louis'i öldürme niyeti ama bu şekilde değil. Louis'in vücudunda John'ununkine benzer yaralar vardı.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak bakmaya devam ettim. Her şey bir rüya gibiydi. Ön kapıdan geçip onu zehirledim. Ama sonra her şey karardı... Sadece bazı şeyleri hatırladım. Benim yapmadığım şeyleri.

Ama bizim tarafımızdan yapıldı.

"Bana neler oluyor?" Fısıldadım.

Birkaç hafta önceki iblis ısırığı beni bir canavara mı dönüştürmüştü? Belki de değişim o zaman gerçekleşti. tek şey buydu, ama sonra

Yine, Nora yaşadığı hafıza boşluklarına dikkat çektikten sonra, ben de bu konuda daha fazla düşünmeye başladım.

Her zaman çalışıyordum. Her zaman zehri arıyordum. Her zaman canavarları avlamak ve onları öldürmek istiyordum.

Ama ya ben de onlardan biri olsaydım?

Bir canavar olmak benim en kötü kabusum olurdu. Kendi insanlığımdan şüphe etmek, hiç yapmadığım bir şey, beni parçalamaya yeterdi.

Keskin bir acı kafatasıma çarptı. Nefes nefese kaldım ve dört ayak üzerine yuvarlandım. Gerçekle aramda bir duvar vardı ve ben onu yıkmak istemiyordum. Aslında, Nora ile hiç tanışmamış olmayı diledim.

Ama artık bunun için çok geçti.

Cesedi saklamak zorundaydım. En azından dekanı ve Av'ın geri kalanını izimden uzak tutmanın en kolay yolu bu olurdu.

Bıçağı bul.

"Kafamın içinden çık!" diye
bağırdım. Bunu yumuşak bir
kıkırdama izledi.

Nora'nın sorusu aklıma geldi.

Ne olduğumu biliyordu. Görmüştü ama bana söylememişti.

"Canavar ben miyim?" Fısıldadım.

Evet.

"Hayır," diye nefes aldım. "*Hayır, hayır, hayır.*"

Ayağa kalktım ve evin içinde tökezleyerek koridorun sonundaki aynaya doğru yürüdüm. Önünde durdum, gözlerim parlarken dehşet içinde baktım. *Onun* gözleri parlıyordu.

Gölgeler, vücudumu saran özsü gibi üzerime yapıştı. Zihnim cam gibi paramparça oluyor, her şeyi üzerine inşa ettiğim temelde çatlaklar oluşuyordu.

Artık çok geç, Alec. Biz biriz.

NOR A

Gecenin bir yarısı kapım . Gözlerimi açtım ve kaşlarımı çatarak doğruldum. Tekrar çaldı, bu sefer çok daha acildi.

"Alec?" Fısıldadım.

Bugün dersler bittikten sonra eve gelmesini bekliyordum ama gelmedi. Bir yanım benden bıkmış olmasından endişeleniyordu, her ne kadar son birkaç gün garip, çarpık bir şekilde gerçekten mutluluk verici olsa da.

Yataktan fırladım ve merdivenlerden aşağı koştum. Kapımı açtım ama karşımdaki Alec değildi.

"Dr. Woulfe, sizinle konuşmam gerek. Bir trajedi yaşandı."

Dekan orada öylece duruyordu, yüzü endişeyle kısılmıştı. Vücut dili yüz ifadesiyle uyuşmuyordu. Kızarmış yanaklarını, sert duruşunu ve gözlerinin bir şahininki gibi kısılmasını gördüğümde zihnimde alarmlar çalmaya başladı.

"Sen gelmeden üstümü değiştirmem gerek," dedim. Kapıyı aniden yüzüne kapattım.

Lanet olsun. Ne olmuştu lan? *Alec, ne yaptın sen?*

Koşarak merdivenleri çıktım ve pencereye gidip seraya baktım. Alec'in her zaman yaktığı ışık hiçbir yerde görünmüyordu.

Kapı acilen çalındı.

İçimden küfrettim ve geceliğimi yırtıp bir pantolon ve balıkçı yaka giydim. Saçlarımı topuz yaptım ve bir

botlarını giyiyor.

Merdivenlerden aşağı koştum ve kapıyı tekrar açtım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Louis öldü," dedi. "Seni sorgulamam gerekiyor."

Alec, lanet olsun.

"Nasıl öldü?" diye sordum.

"Beni içeri alın," diye ısrar etti

Dekan.

"Hayır," dedim. Ona güvenmiyordum. Sadece bu da değil, neden yalnızdı? Dekan ne zamandan beri insanları cinayetler hakkında sorguluyordu? "Seninle geleceğim. Ama kuleme girmene izin vermiyorum. Üniversiteye gidebiliriz."

Çenesi düştü. ". Üniversiteye geri döneceğiz."

Geri dönüş yürüyüşü muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en garip karşılaşmalardan biriydi. Rüzgâr giysilerimi delip geçiyordu ama Dekan'ın ara sıra ortaya çıkan buz gibi parıltısı daha da keskindi.

Onu merdivenlerden ofisine kadar takip ederken kalbim küt küt atıyordu. Soğuk bir hava akımı içime bir ürperti gönderdi. Midem bulandı, zihnim bir çıkış yolu aramaya başlamıştı bile. Bir çeşit silah. Kendimi savunabileceğim bir şey. Yaşanan onca şeyden sonra Dekan'a kesinlikle güvenmiyordum.

Ofis kapısının kilidini açtı. Nasıl dikkat ederek onu takip ettim. Nasıl kilitlediğine dikkat edin.

"Bu saatte benden ne istiyorsun?" Hareket ederken ona dönerek sordum. Şu anda bana oğlunu hatırlatıyordu.

"Son yirmi dört saattir nerede olduğunuzu bilmemiz gerekiyor," dedi. Masasına gitti ve bir kibrit çakarak bir mum yaktı. Sıcak ışık ofise doldu, gölgeler etrafımızda dans etti. "Louis öldü."

"Evdeydim," dedim. "Gece yarısından önce yattım." "Ondan önce," dedi Dekan sertçe.

Benim yaptığımı düşünüyor. Canavarın ben olduğumu düşünüyor. Cevap vermemi beklerken, tahtına oturmak için masasının etrafından dolanırken bana ters ters bakması.

Gölgeler onun üzerinde geziniyordu. Parmaklarını birbirine geçirip dudakları tehditkâr bir hırıltıya dönüşürken nabzım hızlandı. "Profesör Briar kayıp. Ne serada görüldü ne de evinde."

"Oh. Evine gittiniz mi?" Hoş bir şekilde sordum.

Gözleri parladı.

Ya Dekan dünyanın en büyük aptalıydı ya da neler olup bittiğini çok iyi biliyordu.

Eğer biliyorsa, o zaman Alec'i de biliyordu. Alec'in ne olduğunu biliyordu. Av'ın bir üyesi olarak, Alec'in bu şekilde devam etmesine neden izin verdiğini tam olarak çözemiordum. Yaratığın bana 'in doğal olmadığına dair söylediklerini düşündüm, sanki onu burada tutan bir bağlantı varmış gibi. Neydi peki? O benden daha uzun süredir buradaydı, bu yüzden aramızdaki bağ olamazdı.

Ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı. Masasına doğru yürüdüm ve yüzüm tam karşısına gelene kadar masanın üzerine eğildim.

"Biliyorsun. Neden bahsettiğimi bilmek zorundasın," diye fısıldadım. "Benimle oyun oynamayı bırak ve bana gerçeği söyle."

İfadesi maskeli bir halden, sandığımdan çok daha zeki bir adamın yüzüne dönüştü. "İhtiyaç duyulan her şeye uyuyorsun. Ailen yok, bir *kadınsın*, kolayca unutuluyorsun. Seni bu üniversiteye, vahşi ve güçlü tanrımıza kurban etme niyetiyle kabul ettik."

Ensemde bir sıcaklık hissettim, öfke omurgamı yaladı. Alec'in evindeki masanın etrafındaki cesetleri düşündüm. Üst kattaki odada yatan profesörün cesedini.

Benim de orada ölmemi istemişlerdi. Başka bir ceset, başka bir Thorns trajedisi.

Hafifçe arkama yaslandım ve göz ucuyla masasındaki her sivri nesneyi inceledim.

"Akşam yemeği partisinin olduğu gece ne oldu?" diye sordum. Elimi bir makas setine götürdüm.

Elini benim elime attı ve ben makası alamadan onu yere sabitledi. "Sen söyle Nora," dedi. Dudakları zalim bir gülümsemeye dönüştü. "O gece ne oldu? Seni neden bağışladı? O hiçbir zaman bir kurbanı reddetmedi. daha önce. Kurbanlar onu kısmen insan olarak tutuyor."

Asla insan olmamız gerekmiyordu. Alec'in bir canavar olarak söyledikleri şimdi aklıma geliyordu. "Bilmiyorum," diye homurdandım ve elimi ondan çektim. Makası da kendimle birlikte çektim. "Hatırlamıyorum. Aslında Alec de hatırlamıyor. Ben neden hatırlamıyorum?"

"Bunu bilmiyorum," dedi. "Sen buraya geldiğinden beri ortaya çıkan pek çok gizem var."

Kalbim göğsümde çarpıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyordu. "Onu kontrol eden sen misin?" diye sordum. "Nasıl? Ona ne yapıyorsun?"

"Kimse onu gerçekten kontrol edemez," diye fısıldadı. "O insanlar arasında bir tanrı. Vahşi, kötü niyetli ve içimizden birine kavrayışımızın ötesinde bir güç bahşedebilir. Büyük velinimetimiz olan ona kurban veriyoruz. Ona istediği her şeyi sunarız."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Kurbanlar. Onu kısmen insan olarak tuttuklarını söyledin. Kendini açıkla. Madem Alec'in canavar olduğunu başından beri biliyordun, neden oğlunun ölümü yüzünden öğrencileri sorgulamasını istedin?"

Hırladı. "Yıllar önce Av, tanrımızı insanların yaşamına getirmenin bir yolunu buldu. Ona kurbanlar sunarak, onu bu şekilde tutmak için büyü kullanabildik. Onu kontrol etmek için. Bir tanrının yanınızda yürümesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Gerçek gücünün farkında olmadığını bilmek?" Masasından kalktı ve bir çekmece açarak bir bıçak çıkardı. "Av'ın üç üyesini kaybetmek bir trajediydi ama bu daha önce de oldu. Tanrı'nın layık olmayanları ilk kez yok edişi değildi bu. Ama sizi bağısladı ve bunu anlayamıyorum. O hiçbir kurbanı reddetmedi. O zaman..." Sesi titredi, nefes alışları hızlandı. "Bana ihanet etti. Oğlumu aldı. *Oğlumu aldı.*"

"Yani, onun konağı sadece bir mezarlık. Bunun farkındaydınız. Alec'in de canavar olduğunu biliyordun," dedim.

"O bir canavar değil, o bir *tanrı*."

"Ben tanrılara inanmam," diye fısıldadım. "Ama kötü olan insanlara inanırım."

Dişlerini gıcırdattı. "Ne kadar saçmalıyorsun. Kendini çok akıllı sanıyorsun ama seni çevreleyen büyüklüğü bile anlayamıyorsun. *Gücü.*"

"Sana şimdiye kadar ne verdi?" diye sordum. "Bu ibadet sana ne kazandırdı? Neden böyle bir şey yapıyorsun?"

"Anlamıyorsun."

"Başlıyorum," dedim. "Neden kim olduğunu bilmiyor?"

Dekan omuz silkti. "Belki de kendi nefreti bu sunak egosunu, insanlığı yarattı. Alec Briar pek de *insan* sayılmaz. Onun bir örneği parçalara ayrışını hiç izledin mi Nora? Korumaya çalıştığın bu adam senin karnını deşerdi."

"O bana asla zarar vermez," dedim. "Neden benimle birlikte öğrencileri sorgulamasını istediniz? Madem oğlunuzun ölümüne bu kadar kırgınsınız."

"Çünkü bu onu zehir için daha hızlı çalışmaya itti. Alec *tüm* canavarları öldürebilecek bir zehir yaratmaya çalıştı. Kendisine karşı büyük bir silah.

Farkında olmadan. O zehirle ne kadar güçlü olacağımı biliyor musun?" Zalim bir gülümsemeyle bıçağı kaldırdı. "Onu insan olarak tutmak için yeterli değil. Onu yok etmek istiyorum. Onun her şeyini almak ve ona dönüşmek istiyorum. Bir *tanrı* olmak istiyorum. Av'ın diğer üyeleri buna layık değil ama ben layığım. Ben bunu hak ediyorum. *Ben* seçilmiş kişiyim."

Elim makasın etrafında kıvrıldı. "Oğlunu öldürdüğümü bilmeni istiyorum," dedim. "Alec'i değil. Onu labirentte öldüren bendim. Bana tecavüz etmeye kalkıştı ve ben de onu defalarca bıçaklamak için ailenizin bıçağını kullandım."

Yüzünün rengi soldu ve titremeye başladı.

"Görüyorsunuz, beni buraya getirmek bir hataydı. Zayıf olduğumu düşünmek bir hataydı. Alec'in aranızdaki tek canavar olduğuna inanmak bir hataydı. Oğluna yaptığımın aynısını sana da yapacağım. Seni parçalara ayıracağım," diye hırladım. "Kendini tanrı sanıyor olabilirsin ama söz veriyorum sen sadece bir insansın."

Oğlunun ölümüyle ilgili gerçeğin şokunu kendi avantajıma kullandım. Masaya doğru hamle yaptım ve makası boynunun yan tarafına sapladım. Bileğimi tuttu ve sertçe bükteğinde irkildim ama makas çoktan saplanmıştı. Diğer elini yana kaydırarak mumu yerdeki halıya düşürdü.

"*Canavar*," diye nefes nefese kaldı.

Yere yığılırken üzerime kan sıçradı. Masanın üzerinden kaydım, makası çekip çıkarırken kâğıtları ve eşyaları yere düşürdüm. Alevler halının ve yere düşen eşyaların üzerinde sürünmeye başladı.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken boynunu tutarak dört ayak üzerine döndü.

kan birikirken zihnimde yanan ateş, hafızamın kenarlarını yiyip bitiriyordu. Sürünerek uzaklaşmasını izlemek sadist bir parçayı körükledi. Üzerine yürüdüm ve kafasının arkasını tuttum.

"Senin gibi erkeklerin her şeyi yapabileceğini düşünmesinden bıktım," diye fısıldadım. Ateş daha fazla tutuşmaya başladığında odayı ısı doldurdu. "Cehennemdeki yerinin tadını çıkar."

Boynunun diğer tarafındaki makası ona tekrar sapladım. Boğuldu, daha fazla kan boşalırken gurultular yankılandı. Kasları yavaşlayana kadar tekmeledi ve kıvrandı. Altıma yığıldı.

Ölmüştü.

Ve onu ben öldürdüm.

Odanın dışından belli belirsiz bağırlar yankılandı. Kımıldamayan bedenine baktım, soğuk cinayet sıcak bir battaniye gibi üzerime çökmüştü. Midem bulanmadı. Hasta hissetmedim. Sadece doğru şeyi yaptığımı hissettim.

Ateş ve gölgeler, kan ve intikam.

Şimdi hatırladım.

Akşam yemeği partisinin olduğu geceyi hatırladım.

Nefeslerim düzensizleşti, her şey geri geldikçe görüşüm bulanıklaştı.

Ofisin kapısı pat diye açıldı. Harold kapıda durdu, gözleri alevlerden önce bana sonra da Dekan'a kaydı. Bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde baktı, St. Thorn'daki ilk gecemde beni barda karşılayan adamdan çok farklıydı.

"Dekanı o öldürdü!" diye bağırdı.

Gülümsedim.

Dekan'dan daha fazlasını öldürmüştüm.

OceanofPDF.com

A L E C

Üzerimde sadece paltom ve giysilerimin artıklarıyla mezarlığa doğru koştum. Orman beni çağırıyor, kendimden sakladığım sırlarla beni çağırıyordu.

Ciğerlerim acıyordu. Nefes alamıyordum. Ağaçların arasında ilerledikçe dallar etime çarpıyor, yapraklar ve taşlar ayaklarımı zedeliyordu.

Sonunda taşlardan oluşan çembere ulaştım ve dört ayak üzerinde ortasına düştüm, anılar bana saldırırken buz gibi havada sürüklendim. Ben acı ve şaşkınlık içinde feryat ederken rüzgâr da ağaçların arasından uğuldayarak benimle birlikte çığlık atıyordu.

Geçmiş zihnimi tırmalıyor, tüm gizli yaraları deşiyor ve onları yeniden kanamaya zorluyordu.

"Bu nasıl olabilir?" Homurdandım. "Nasıl bir canavar olabilirim?"

Nasıl olmazsın?

Her zaman beni takip eden, uzun zamandır görmezden geldiğim ses -Şimdi duydum. Artık karanlık bir fısıltı değil, kendi sesim.

Bir iblise, tanrıya ya da şeytana ait değildi.

Bana aitti.

Önce annemin anısı aklıma geldi. Parmaklarımı toprağa gömdüm, tırnaklarım uzamaya başladığında nefesim kesildi, keskin pençeler uzun ve korkunçtu. Paltomu ve giysilerimi çıkarıp attım, kendimi tamamen ormana açtım. Kolumu kaldırdım, derim dalgalanırken titriyordum, gözümün önünde sertleşerek ağaç kabuğuna benzer bir şeye dönüşüyordu. Kaslarım yanarken

Değişim başladı, ama bu sefer bıçak gibi her acının, görme duyumun keskinleştiğinin ve koku alma duyumun güçlendiğinin tamamen farkındaydım.

"Hayır," diye inledim. *"Hayır."*

Kafatasımdan boynuzlar çıktıkça başım ağırlaştı. Sarmaşıklar benden uzandı, ben eğildikçe dalgalandı ve bir canavara dönüşene kadar büyüdü.

Beni engelleyen karanlık canavar bendim.

Kendimi sabote etmişim. Her şeyi ben yapmışım. Sayısız kez hissettiğim tüm öfke ve kızgınlık, kış bahçesinin kapısını kilitlemeyi unutmak, fidanları mahvetmek, hepsi *bendim*.

Uzun, çok uzun zaman önce başladı. Nora'nın bana ne sorduğunu hatırladığımda kırık bir çığlık attım.

Hiç aşkı hissedebildim mi?

Cevap evetti.

Akşam yemeği partisinin olduğu gece aklıma geldi.

Kan taşları ıslatıyor, yosunların yerleştiği çatlaklara sızıyor, basamaklardan aşağı lanetli kızıl bir nehir gibi akıyordu. Pençelerimin altında ezilmiş bir kafatası parçalanmıştı, artık şiddetim ve açlığımın gölgelenmiş bir beden.

Bu da ne?

O benim yemeğimdi. Ama insan değildi. Bana kurban edilmedikleri sürece insanlarla ziyafet çekmezdim.

"Önemli değil," diye fısıldadım kendi kendime, sesim derin ve ciddiye.

Aziz Thorn'un kuleleri berrak gökyüzüne doğru uzanıyor, dolunay soğuk taşlarını gölgeliyordu. Labirentten çıkıp uzaktaki ormana doğru ilerlerken sarmaşıklar bedenimi sararak arkamdan sürükledi. Ağaçlar uzakta karanlık bir çizgiydi, tüm araziye kaplıyordu. Kulenin yanından geçtim, her zamanki gibi boş ve yalnızdı.

Bu mesafeden bile koridora dönen öğretim üyelerinin seslerini duyabiliyordum. Onlardan üç ay uzak kalmak yeterli olmamıştı. Keşfedilmemek için şimdi daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Ormana girerken kırmızı bir iz bıraktım. Dilimin ucunu keskin dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Yüksek perdeden bir çığlık geceyi böldü. Duraksadım ve çığlığın geldiği yöne baktım. Oraya gitmemeliydim.

Uzak durmalıyım.

Sesi tekrar geldi, beni çağırıyordu. Fakültenin geri kalanıyla birlikte salonda değildi. Ormandaydı.

Bedenim, ustalaşmam yıllarımı alan bir sessizlikle sinsice yaklaştı. Yemeğimi bir çalılıkta bıraktım ve devam ettim, gittikçe daha derine inerek onu duyabileceğim yere yaklaştım. Ateş ışığı ağaç gövdelerinin arasında dans ediyor, ben yaklaştıkça parlıyordu, ancak açıklığın kenarına geldiğimde durdum, fark edilmedim ama gözlemleyebildim.

Ortada, zaman zaman insanları bıraktıkları bir taş çemberi vardı. Yine de onları hiç iş üstünde yakalamamıştım. Ritüellerinin çoğu güneş doğmak üzereyken gerçekleşirdi ve ben her zaman gökyüzü dönmeden önce saklanmaya geri dönerdim.

Hayvan kafatasları ve siyah cüppeler giyen üç adam bir kadını öne doğru sürükledi ama kadın karşı koydu. Öfkesi belliydi ve görüldüğünden daha güçlüydü. Çığlık atarken uzun saçları çözüldü ve sırtından aşağı kıvrıldı. Dövüşürken bile zarafetle hareket ediyordu. Bir yumruk attı ve adamlardan birinin burnunun şiddetten çatırdadığını duydum.

Nasıl dövüşüleceğini biliyordu, eğer sayıca üstün olmasaydı bu onun lehine olurdu.

"Ben sadece bir psikoloğum! Bunu neden yapıyorsun? Bu bir çeşit haz-"

Maskelerinden birini çıkarıp ellerini adamın yanaklarında gezdirirken gözleri ateş ışığında yanıyordu. Adam bir küfür savurarak onu serbest bıraktı.

"Seni kaltak!"

Tekrar tuzağa düşmüştü, etrafındakiler onu taşlara doğru sürüklemek için mücadele ediyorlardı. Onlara yaklaştıkça onu hissedebiliyordum, kalbinin atışını, korkusunun kokusunu. "Bırakın beni! Kim olduğumu bilmiyor musunuz?"

"Var," diye kıs kıs güldü adamlardan biri. "Son kanınız."

Kurtar onu. Zihnimdeki yakarışı görmezden geldim.

Adamlardan biri diğerine "Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?" diye sordu. Omuz silkti. "Talimatlarımızı aldık, lanet olsun!"

Kadın kurtulmayı başardı ve pelerinlerinden birinden bir bıçak çaldı. Bıçağı adamlardan birinin karnına sapladı ve adam iki büküm olup bağırmaya başladı. Kan yere sıçradı, kokusu ağzımı sulandırdı.

Kurtar onu.

Bir kez daha sordu. İnsanların arasına karışmak istemediğim için hâlâ tereddüt ediyordum.

Dokundukları her şeyi mahveden vahşi hamam böcekleriydiler.

Kalan iki adam ona doğru hamle yaptı ama o hızlıydı ve vahşiydi. Saf içgüdüleriyle hayatta kalmaya çalışıyordu, kokusu taze kandan daha çekiciydi. Birini kalçasından bıçaklamayı başardı ve adam yere düştü, ama diğeri onu yere yıktı.

Onu daha önce görmüştüm. Her zaman avları ve kurbanları yöneten, güce ve acıya susamış olan oydu. Hırladım, ikisi dövüşürken daha da yaklaştım.

Kurtarın onu!

Ses bir kükreme gibiydi. Genelde uykuda kalan parçam, uzun ilk kez benimle iletişim kuruyordu ve daha fazla görmezden gelemeyeceğim artan bir aciliyet duygusuyla. İzlerken bir an hareketsiz kaldım.

Derin bir gümbürtü beni terk etti.

O bize ait.

Bir hırıltı beni terk etti ve bir bulanıklık içinde ilerledim, sarmaşıklar benden patladı. Yer benimle birlikte hareket ederken inledi, ormandan çıkarken karanlık uzun dallar halinde dönüyordu, bu sefil piçlerin onu kurban etmeyi planladıkları iblis haline geldim.

Çıglıkları bana neşe veriyordu. Bu şekilde avlanmayalı çok uzun zaman olmuştu ve onların korkularından zevk alıyordum. Kanlar içinde toprağa gömülürken bana bakmaları hoşuma gidiyordu.

Adamı kadından ayırdım ve yana fırlattım. Yuvarlandı ve başını sersemletecek kadar sert vurdu. Çıglık attı ama sarmaşıklarım çoktan vücudunu sarmış, onu içime çekmişti. Sıcaklığı hissettiğim soğukluğa nüfuz etti, kalbi o kadar çılgınca atıyordu ki onu sakinleştirmek istedim.

Bana baktı, gözleri kocaman ve yanakları kızarmıştı. Nefes nefese kalmıştı, saçları yaprak ve çalılarla doluydu.

baktık. Ölmedikleri sürece hiçbir insana bu kadar yakın olmamıştım.

Yaşarken çok daha farklı hissettiler.

Sertçe yutkundum ve yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu kendime çektim.

Benden korkmuyordu. Neden benden korkmuyordu?

"Onları öldürmek mi istiyorsun?" Ona sordum.

Bakışlarında karanlık ve şiddetli bir şey parladı. Etrafımızdaki iniltileri duymazdan gelirken ateş titremeye devam etti, korlar havada süzülüyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

Başını salladı ve ben de onu serbest bıraktım, tökezleyerek ilerleyişini hayretle izledim. Bıçağı bir adamın kalçasından çekti, adamın çığlıkları ormanda yankılandı. Adamı geri itti ve bıçağı kalbine sapladı, sonra da yırtarak çıkardı.

"Hayır!" Diğer adam bağırdı. "Hayır! O senin kurbanın! O senin kurbanın-"

Kadın bıçağı adamın boynunda gezdirirken adamın sözleri kanla boğuldu. Gürleyen sesler bana geceleyin kayaların üzerinden akan bir dereyi hatırlattı. Her birini öldürürken kanları giysilerini, tenini, saçlarını ıslatıyordu, göğsü hararetleli pantolonuyla kabarıyordu.

"Beni kurban edeceklerini söylediler," diye mırıldandı. "Dediler ki..."

Sesi titremeye başladı ve öfke hissettim. Onu buraya sürükledikleri için, ona zarar vereceklerini söyledikleri için öfke duydum.

"Diğeriyle ben ilgileneyeğim," diye söz verdim ona. "Ve yavaş olduğundan emin olacağım."

Ölü adamın bedeninden yavaşça kayarken başını salladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Hayatımı mahvettim. Ne yapacağım ben?"

"Neden benden korkmuyorsun?" Ona doğru ilerlerken sordum.

Bana baktı, beni içine çekti. "Beni kurban etmek üzere olan sen değildin. Beni öldürecek misin?"

"Beni öldürecek misin? Elinde bıçak olan sensin."

Gülümsedi.

Ve şimdiki zamana geri döndüğümde, Nora Woulfe'ye tam da o anda aşık olduğumu fark ettim. O an, aşık olabileceğimi fark ettiğim andı.

Ve onun için şeyi yapacağımı söylediğimde ciddiye dim.

Canavar olduğumu fark etmem anlamına gelse bile. Yıllardır iki parçam arasında bir duvar vardı ama o bu duvarı tuğla tuğla yıkmıştı.

O gece artık çok açıktı. Panik içindeyken çok pervasızca bir şey yapmıştık.

Her şeyin en başından beri benim kızımdı.

"Nora."

OceanofPDF.com

NOR A

HAROLD beni koridorda sürükledi ve bir kapı açarak beni bir odaya fırlattı. Yere düştüğümde kapıyı çarptı. Orada kaldım, hareket edemiyordum.

Her şeyi hatırladım.

Tüm bunların içindeki canavar bendim.

Sapkın, berbat olan bendim.

Tüm dünyam etrafımda paramparça olurken bağırışlar koridorda yankılandı. Duman, metalik kan kokusuyla çarpıştı. Giysilerim kırmızıya bulanmış tenime yapıştı.

İki profesörün öldürülüşü aklımdan geçti. Partiden ormana sürüklenişim. Kuşatılmış ve çaresiz olmanın dehşeti. Ailemle ilgili anılar da tamamen geri geldi, deneyimizle birlikte bastırılmış olması gereken şeyler. Her birinin ölümünü hatırladım.

Amcamı öldüren kişi olduğumu hatırladım.

Dünya bulanıklaştı. Tek görebildiğim kanlı ellerimdi.

Woulfe ailesi lanetlenmişti ama bu lanet doğaüstü değildi. Bu lanet şiddete susamışlıktı. Öz amcam annemi ve babamı öldürmüştü ve ben de bunun kanıtını bulmuştum. Bu beni uçuruma sürükledi.

Öldürdüğüm ilk kişiydi.

Tüm öfkem yeniden tazelenerek içime doldu. Salonunun duvarındaki gölgeleri, çılgınlıkları, burun deliklerime dolan kan kokusunu hatırladım.

Hatırlamadığı bir parçası olan tek kişi Alec değildi. Ben de onun gibiydim.

Ben bir katildim. Ben bir katildim.

Bende korkunç derecede yanlış bir şeyler vardı. Kontrol için bir susuzluk, başkalarının zararına olsa bile bilgi için. Aziz Thorn beni kabul ettiğinde, aralarına bir kuzu getirdiklerine inanmışlardı.

Ama tıpkı Alec gibi ben de postuna bürünmüş bir kurdum.

Kilisede mihraptaki geceyi düşündüm. Onu kimin kontrol ettiğini sormuştum. *Sensin.*

Kırık bir kahkaha attım ve tavana bakarak taş zemine yayıldım. Şimdi zihnimde her şey birbirine karışıyor, tüm bağlantılar kuruluyordu.

Ormanda bir canavar olarak karşıma çıktığı gece aramızda bir şey oldu. Başarısız bir kurban gecesinde fae taşlarından oluşan bir çemberde karanlık ve kanla kurulan bir bağ.

Hayal bile edemeyeceğim kadar derin bir bağ. O benimdi. O benim eşimdi, çarpık ruhumun diğer yarısıydı. Bunu artık her şeyden çok biliyordum.

O gece yaşadığım panik, masasındaki kutuda bir şişe içinde sakladığı bir tozu denememize yol açmıştı. Bunun zihinsel durumumu değiştireceğini iddia etti ve ben de hipnotizma ile unutabileceğime inandım.

Unutmak istemiştım. Ölümün peşini bırakmak istemiştım. Acıyı, çaresizliği ve korkuyu hatırlamak istememiştım. Ama ben kendimin en büyük düşmanıydım ve fikrimi değiştirmiş olsam bile gerçeğin peşini bırakamazdım.

Hatıralar şimdi tamamen geri geldi.

Seranın köşesinde, bitkilerle gizlenmiş, içi pislik dolu bir küvet vardı. Canavar onu çalıştırdı ve pisliği giderden aşağı akıttı. Fişi taktı ve arkama geçerek kıyafetlerimi nazikçe çıkardı.

"Üzerindeki kanı yıkamama izin ver," diye fısıldadı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet," dedim. Panik yüzünden nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Düşünemiyordum. Sadece unutmak istiyordum. Unutmam gerekiyordu. Amcamın ölümünden sonra bir daha asla böyle korkunç bir eylemde bulunmayacağıma yemin etmişim ve sonra

Bu gece beni yine bozmuştu. "Onları ben öldürdüm. Eğer hatırlarsam, o zaman... Bilecekler. Öğrenirler. Peki ya sen?"

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye fısıldadı usulca. "Seni tüm bunlardan koruyacağım. Ama diğer yarım sapkın. Sana zarar verebilir."

"Ben de onu tanımak istiyorum."

Beni kaldırıp sıcak suyun içine bırakırken karanlık bir kıkırdama çıkardı. Sarmaşıkları beni tutarken rahatlatıyor, kanı temizliyordu. "Yardım için çığlık atmalısın."

"Yapmayacağım. Sana güveniyorum."

"Bana neden güvenesin ki?"

"Beni henüz öldürmedin, değil mi?"

O zaman gülümsedi, beni parçalayabilecek bir sıra keskin dişi ortaya çıktı. Ama tek hissettiğim meraktı. Akıl sağlığımın kırıntılarına tutunuyordum ve bu sayede şimdiye kadar gerçek olduğuna asla inanmadığım bir varlığa tutunmuşum.

"Hipnotizma ve pudra arasında hiçbir şey hatırlamayacaksın," diye fısıldadı. "Senden şüphelenmeyecekler."

Üniversitedeki küçük, soğuk odaya geri dönerek nefes verdim.

Ona hâlâ soracak sorularım vardı ama artık gerçeği öğrenebileceğimden emin değildim. Fedakârlıklar Alec'i insanlığa bağlamıştı. Ama annesinin ölümü buna nasıl uyuyordu?

O gerçekten bir tanrı mıydı?

O gece her ne yaptıysak Alec'in canavar tarafını etkilememişti. Akşam yemeği partisini unutan sadece insan tarafıydı ve bunun tek nedeni de canavarla arasındaki ayrımın çoktan kurulmuş olmasıydı.

Akşam yemeği partisi. O üç profesör bana ormanda bir canavar olduğunu söyleyene kadar her şey sıkıcıydı. Sonra meraklı bir aptal gibi onları takip ettim ve saldırıya uğrayıp zapt edildim.

Ona yaptıkları fedakarlık.

Ateş ışığı ve , ama *onlar* iblislerdi. Alec'ten çok daha korkunçlardı.

Kapı birden açıldı ve Harold'la birlikte üç adam odayı doldurdu. Onları yanlarından geçtiğim diğer profesörler ya da çalışanlar olarak tanıdım, ikinci bir bakış bile atmadım.

Beni sürükleyerek ayağa kaldırdılar ve bir sandalyeye oturtular. "Dekanı sen mi öldürdün?" diye sordu içlerinden biri.

"Evet," diye fısıldadım.

"Hepsini öldürdü," diye homurdandı Harold. "O bir katil."

Gülümsedim. Gülümsedim.

"Peki John Andrews?"

"Evet," dedim.

"Başka kim olacak?" Harold homurdandı.

"Hepsinin adını bile bilmiyorum. Sene başındaki üç profesör."

"Eric Long, William Noland, Frank Hankins," diye Harold. "Tüm profesörler burada. Av'ın üyeleri."

Bakışlarını tutarak ona baktım. "Evet," dedim. "bıçakladım, birini karnından, birini de kalçasından."

"Ya Louis?" Arkadaşının adını söylerken sesi boğuklaştı.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Profesör Briar nerede?" diye sordu adamlardan biri.

"Öldü," diye fısıldadım.

Ve eğer akıllıysa, bu şekilde kalacaktır. Tek yapabildiğim canavarın onu tüm bunlardan uzak tutmayı bilmesini ummaktı.

Çünkü birimiz düşecekse, bu ben olmalıydım.

Onlar etrafımda konuşurken ben olanları gözden geçirmeye devam ettim. Alec beni uyuşturulduktan ve hipnotize edildikten sonra kaldığım otele götürmüş olmalıydı.

Onun sırrını başından beri biliyordum. Belki de bu yüzden canavardan hiç korkmadım.

Benim için cinayetleri nasıl örtbas ettiğini düşündükçe nefesim kesildi. Ve John'un öldüğü gece bıçağı benden nasıl aldığını.

Gözlerim yaşlarla doldu. Şu anda ona ihtiyacım vardı. Onu bir daha görebileceğimden emin değildim.

"Nora?"

Yukarı baktım. Jacob odaya gelmişti. Diğerleri gitmişti ama seslerini hâlâ duyabiliyordum. Arkalarından baktı ve sonra yaklaştı.

"Alec'i sen mi öldürdün?" diye fısıldadı.

"Hâlâ arkadaşım mısın?" Yumuşakça sordum. Başını salladı. "Evet."

"Onu bul ve buradan gitmesini söyle. Onu Bart'a bağla. Bence Bart hala iyi. Benim olan her şeye sahip olabilir. Bu durumdan kurtulabileceğimi sanmıyorum."

Başını salladı. "Üzgünüm, Nora. şey ters gitti, değil mi?"

Emin değildim. Bazı açılardan çok doğru gitmişti.
"Git," dedim sertçe. "Ölü kaldığından emin ol."
Harold odaya geri döndüğünde Jacob kaçtı. Kollarını kavuşturdu. "Ne?"
diye sordum. "Ne?" diye sordum.
"Hiç pişmanlık duymuyor musun? Hiçbiri
için?" "Hayır. Öldürdüğüm her insan ölmeyi
hak etti."
"Sen korkunç bir insansın," diye fısıldadı. "Canavar sen misin, Nora?"
Şimdi fark ettim ki Alec'i sadece Dekan biliyordu. Diğerleri bilmiyordu.
Yumuşak bir kahkaha attım ve sandalyemde rahatladım. "Evet. Canavar
benim."
"O zaman seni neden kurban etmem gerektiğini anlayacaksın."

OceanofPDF.com

A L E C

Nora kulesinde değildi.

Kapı açık bırakılmıştı ama o gitmişti. İlk defa onunla olan bağlantımı tam olarak hissettim. Bir şeyler fena halde yanlıştı. Dehşet göğsümü buz kesti, içimi bir önsezi duygusu doldurdu.

Ruhlarımız birleşiyordu. Yıllar boyunca yaptığım tüm korkunç şeyleri hatırlıyordum. Tüm ölümleri. Bir canavar olabilirdim ama St. Thorn'un başına bela olan tek kişi ben değildim. Dekan'dı, Av'dı, güç peşinde koşan adamlardı. Onlara verebileceğime inandıkları karanlık hediye alabilmek için kendi öğrencilerini feda etme ihtiyacı hissettiler.

Onlara hiçbir şey teklif etmedim.

Yolda tökezlerken başım çatırdıyordu. Nora neredeydi?

Nereye gitmişti?

Onunla ilgili düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi tüm ayrıntılarıyla hatırladım. Kendimle nasıl oynadığımı, kendimi nasıl kışkandırdığımı. Tökezleyerek labirente doğru ilerlerken karanlık bir kahkaha attım.

O benim eşimdi. Onu ısırduğım gün ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kaderimizi tamamen mühürlüyordum, belki de bu cinayetlerin işlendiği gece olmuştu. Profesörleri öldürmesini izlediğim ve elini durdurmak yerine onu kırmızılar içinde görmenin tadını çıkardığım gece.

Çitlerin arasından girdim, seraya gelene kadar ilerledim. Kapıya gittim ve çekerek açtım, içeri girdim.

"Nora?" Ben seslendim.

Sesim kış bahçesinde yankılandı. Nefes alıp verdim, onu arıyordum. Onu dinliyordum. Yakınlarda olmalıydı. İyi olmalıydı.

Eğer biri ona dokunursa, tereddüt etmeden onu öldürürdüm. Canavar ve ben bir olmadan önce bile, cinayet işlemekten çekinmemiştim. Şimdi ne ve kim olduğumu bildiğimden, bu dürtüler sadece büyüdü. Onun için tüm dünyayı yakıp yıkabilirdim. Bu üniversiteyi tuğla tuğla yıkacaktım.

Duyularım arttı. Toprak kokusu güçlüydü, kanın metalik damgasıyla nüfuz etmişti. Ormanda çılgılık atmaktan ağzım kurumuştu. İnsan kılığına girmiş olsam bile, güç damarlarıma akıyor, etrafımda dönerken her kasımı doyuruyordu.

Bump. Bump. Bump.

Eşimi dinlerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Nora neredeydi? Nereye gitmişti?

O biliyordu. Benim bir canavar olduğumu fark ettiği anı tam olarak biliyordum. Akli ikiyle ikiyi bir araya getirmişti ve ikimizden de bir kez bile kaçmamıştı.

Sanki bir mercek kaldırılmış ve dünyayı yeni bir ışık altında görebiliyormuşum gibi hissettim. En ahlaksız karanlıklarla dolu bir karanlıktı bu, ama Nora ve benim geliştiğimiz yer de bu karanlıktı. Ait olduğumuz yer orasıydı.

*Neden bazı şeyleri bu kadar güçlü
hissediyorum? Çünkü yeniden bir
bütün oldum.*

Canavar sesi artık ayrı değildi. Ses sadece bana aitti.

"Nora!" Tekrar seslendim.

Cevap gelmedi. Arkamda bir hareket duydum ve Jacob seraya girerken döndüm. Ellerini havaya kaldırdı.

"Buraya onun adına geldim, Alec," dedi hemen. "Nora Dekan tarafından kaçırıldı ve sonra da onu öldürdü."

"Siktir," diye fısıldadım. Ona doğru koştum ve omuzlarından yakaladım. "Kız nerede? Onu neden götürmüş olabilir?"

"Louis'i buldular," dedi Jacob. "Harold bu olay yüzünden aklını kaçırdı. İkisi muhtemelen senin bildiğinden çok daha yakındılar. Nora'ya gittiler ve onu üniversiteye getirdiler. Sonra da Dekan'a saldırdı."

Eskiden olsa buna şaşırırdım. Ama şimdi olan biten her şeyi bildiğim için şaşırmadım. Nora'nın da benim gibi acımasız olduğu anlar vardı. Ve tıpkı benim gibi o da bir düğmeyle bunu kapatabilir, yapması gerekeni yapabiliirdi.

Nora, seni bulacağım. Ona ulaşmak çok önemliydi. Şu anda aramızdaki bağda hissettiğim gerilim, beni şimdiye kadar korkutan tek şeydi.

Jacob yüzünü buruşturarak, "Gitmeni istiyor," dedi. Başımı sallayarak homurdandım, ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Seni de öldürdüğünü iddia etti, böylece kaçıp gidebilecek ve her şeyden kurtulabileceksin... Anladığım kadarıyla canavar sensin."

Onu yakından inceledim. "Bize neden yardım ediyorsun? Eğer Nora bir katilse ve ben de bir canavarsam."

Jacob biraz nazik bir gülümseme sundu. "Burada senin bile farkında olmadığın pek çok şey oluyor. Nora'nın meslektaşı ve arkadaşı Bart benden her şeyi daha yakından takip etmemi istedi çünkü bana güveniyor. Üniversitenin geçmişi hakkında endişeliydi. İkimiz de Av'ın onu sana kurban etmeyi planladığını tahmin edemezdik."

"Onu bırakmayacağım," dedim. "Onu bulacağım ve birlikte gideceğiz. Bizi bir daha asla göremeyecekler."

Başını salladı. "Tamamen ortadan kaybolması onun için en iyisi olacaktır."

Burada profesör olmak, seranın rahatlığı, bildiğim her şey... Onun için hepsini geride bırakacaktım. Birbirimizin kollarındayken çizdiği geleceği, benim huzur içinde bitkilerimi yetiştirebileceğim, onun da istediği deneyleri yapabileceği bir geleceği.

Benim istediğim de buydu.

Nora'nın içinde olmadığı bir gelecek yoktu.

"Eğer acele eder ve onu dışarı çıkarırsanız, sizinle mezarlığın kenarında bir otomobille buluşabilirim. İkiniz onu alıp gidebilirsiniz, böylece herkesten önce yola çıkmış olursunuz."

"Belgelerine ihtiyacı olacak," dedim. "Ve günlüğüne. Benim de bazı bitkilere ihtiyacım olacak. Bunları bizim için toplayabilir misin?"

"Evet," dedi. "bitkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Masamın alt çekmecesinde tohum paketleri var. Ayrıca bir şişe seti de var. İhtiyacım olan tek şey bu."

"Bunu yapabilirim," dedi.

Dışarıdan bir çığlık yankılandı. Yukarı baktım.

"Zamanımız tükeniyor," dedi hızla. "Ona ne yapacaklarını bilmiyorum. Harold çıldırdı."

"Sana nasıl güvenebilirim?" diye sordum.

"Başka seçeneğin yok," dedi. "Ama ben de en az senin kadar Nora'nın güvende olmasını istiyorum."

"İkimizin de insan öldürdüğünü bile bile mi?"

"Evet," dedi. "Beni sorgulamaya devam mı edeceksiniz, öldürecek misiniz yoksa yardım etmeme izin mi vereceksiniz?"

Başımı salladım. "Sizinle mezarlığın kenarında buluşacağım," dedim. "Onu en son nerede tuttular?"

"Onu hepimizi sorguladığınız odaya koydular." "Git," dedim.

Başını salladı ve sonra etrafımda dolaşarak karanlıkta masamın bulunduğu alana doğru ilerledi.

Nefes alıp verdim, kendimi savaşıma hazırladım. Eğer bunu kimseyi öldürmeden yapabilseydim, yapardım. Ama içlerinden biri beni durdurmaya kalkarsa, lime lime eder ve organlarını üniversitenin duvarlarını süsleyecek şekilde bıraktırdım.

Seradan hızla ayrıldım ve üniversitenin soğuk koridorlarına giden patikadan aşağı indim. Kapıdan hızla girdim, bulanık bir şekilde hareket ediyordum.

Bir canavar olduğumu fark etmenin acısı, gerçekten değer verdiğim tek kişiyi kurtarma gücüne sahip olduğumu fark etmeye dönüşmüştü.

Nora, Nora. Senin için geliyorum.

Koridorun sonundaki bir adam bağırarak hızla geçerken beni işaret etti. Duraklamadım, tereddüt etmedim ve olabildiğince hızlı koşmaya devam ettim.

Kısa sürede üniversitenin diğer tarafına geçtim. Herkesi sorgulayacağımız oda önümde belirdi.

Kapıyı fırlatıp açtım, ahşap gücümün altında çatırdadı. O burada değildi.

Hay sikeyim. Neredeydi? Ona ne yapmışlardı?

Harold'ın ve diğerlerinin kokusunu da alabiliyordum. Sonra onun kokusu geldi, korku ve tanıdık öfkenin karışımı ve Nora olduğunu bildiğim her şeyin kokusu. Homurdandım ve dönerek koridora geri çıktım.

Yolun aşağısındaki bir hareket dikkatimi çekti ve bir iblis gibi üzerlerine çullandım.

Bekçi. "Neredeler?" Onu ceketinin önünden yakalayıp hırladım. Gözleri büyüdü, sidik kokusu havayı dolduruyordu. "Nora'yı nereye götürdüler?"

"Ormana," diye nefes nefese kaldı. "Onu ormana götürdüler."

Sikeyim.

Geceyi tek bir çığlık böldü.

Nora.

OceanofPDF.com

NOR A

Tıpkı her şeyin başladığı geceki gibiydi.

Beni ormana doğru sürüklerken Av'la savaşıarak avazım çıktığı kadar bağırdığımda boğazım ağrıyordu. Toprak üzerimi kaplamıştı, ben de onu pençeleyip adamlardan birine tekme atıyordum. Bileklerimi bağlamışlardı ama hâlâ hareket edebiliyordum. Sayıca az olsam bile pes etmeyecektim.

Buraya geldiğim için pişmanlık duymakla, geldiğim için şükretmek arasında gidip geliyordum. İçlerinden biri ağzıma bir kumaş parçası sokarak sesimin çok uzağa gitmesini engelledi.

Av'ın her bir üyesi kemik ve boynuzlardan oluşan maskeler takmış, ürkütücü bir sessizlikle hareket ediyordu. Kurtulmak için çaresizce iplere sarıldım.

Görünüşe göre onlar için sıradan bir geceydi. Başka bir kurban, kazançları için katledilen başka bir insan. Bükülmeye ve iplere karşı savaşmaya devam ettim. Bunu onlar için kesinlikle kolaylaştırmayacaktım.

Taşlardan oluşan çembere yaklaştığımızda Harold gruba liderlik etti.

Dilimle kumaşı ağzımdan dışarı ittim ve nefesimi içime çektim. "Bunu neden yapıyorsun, Harold? Adaletin yerini bulmasına izin vermen gerekmez mi?"

"Senin de aynısını yapman gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi bana bakmadan. "Masum insanları öldürmek yerine?"

"Hiçbiri masum değildi," dedim. "Yaptığın şey bu mu? Duygularını inciten insanları kurban mı ediyorsun?"

Harold durakladı ve bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Cinayet artık sadece 'birinin duygularını incitmek' mi, Nora? Bu kadar mı ileri gittin?"

"Dekan yerine seni öldürmeliydim," diye iç geçirdim.

Alay etti. "Lanet olası iplerini sıkın. Hadi gidelim."

Adamlardan biri itaat etti, ipler bileklerime kan akışından endişe edeceğim kadar sert bir şekilde saplanana kadar çekip sıktı. Beni yolun aşağısına doğru çektiler.

"Fedakârlık sizin için ne ifade ediyor?" diye sordum.

"Bir insanı kurban etmek bize her zaman güç verir," dedi Harold grubu ormanın derinliklerine doğru götürürken. "Bir canavarı kurban etmek mi? Bunun bize ne vereceğini kim bilebilir? Eminim kanınızın ve kemiklerinizin bir değeri vardır, yeraltı pazarında olsa bile."

"Tanıştığımızda düşündüğüm kişi değilsin," diye tükürdüm.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Mücadele etmeye devam ederken gözlerimden yaşlar akıyordu ama faydası yoktu. Diğer üç profesörü öldürdüğüm gecenin aksine, bu sefer sürpriz yapma şansım yoktu. Benden şiddet göstermemi ve savaşmamı bekliyorlardı. Başından beri tüm bunları yapan canavarın ben olduğuma inanıyorlardı.

Ve gerçekten, bir bakıma hâlâ öyleydim.

Ama ben de sadece bir insandım. Ve benim Alec olduğuma inandıkları için aptaldılar.

Ağaçlar açıklık için ayrılmıştı ve ay ışığında parıldayan taşları tanıdım. Bu toprağın ne kadar kanla ıslandığını, yıllar boyunca burada kaç kişinin öldürüldüğünü merak ettim.

Her şeyin burada sona erecek olması çok ironikti. Bu lanetli çembere, Alec'le tanıştığım ve üç profesörü öldürdüğüm ormana geri dönecektim.

Bir tür fedakârlık yapmaya çalışmasalardı, Alec'le tanışabilir miydim diye düşünmeden edemiyordum. O gece aramızda bir bağ oluşmuştu; çarpık, yozlaşmış ve arzulayabileceğim her şeye sahip bir bağ.

Ortaya fırlatıldığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Dizlerime sertçe vurduğum, parmaklarımı toprağa gömdüm.

Harold'a bakarken kırık bir kahkaha beni terk etti. Pelerininden bir bıçak çıkararak bana ters ters baktı. Bıçak ay ışığının altında parlıyordu, soğuk rüzgâr ağaçları karıştırıyordu.

"Tutun onu," diye homurdandı Harold.

İpi yakaladılar ve ellerimi aşağıya indirip ayak bileklerimden tutarak beni sırt üstü yuvarladılar. Tekmeledim ve mücadele ettim, sesim boğuklaşıp çatlayana kadar tekrar çığlık attım.

İlahileri karanlıkta yükseldi, bilmediğim bir dilde. Toprak altımda gümbürdüyor, sırtımda ısınıyordu. İçimde bir enerji dalgası hissettim.

Şimdi, Alec'le olan bağlantımı hissedebiliyordum. Bizi birbirimize bağlayan bağı hissedebiliyordum ve eğer ruhlara inanacak olsaydım, işte o an şimdi olurdu.

Gözyaşları yüzümün kenarından aşağı yuvarlandı. Harold üzerimde belirip bıçağın ucunu indirirken nefesimi içime çektim.

Çabuk.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Harold çığlık atarken bıçak elinden düştü. Kırık bileğine bir sarmaşık dolandı ve etrafımı saran diğerleriyle birlikte o da geri çekildi.

"*Alec*," diye mırıldandım, başımı kaldırıp baktım.

Önce yanıma, sonra dizlerimin üzerine yuvarlandım, bıçağı kavradım ve iplere doğru bastırdım. İpler birbirinden ayrıldı ve ellerimi salladım, kan parmak uçlarıma geri aktı.

Alec ayağa kalktı, sarmaşıkları Av'ın tüm üyelerini sararken dişlerini gösterdi. Boyunlarına dolanan sarmaşıklara karşı pençe atıyorlar, çığlıkları ve homurtuları ormanda yankılanıyordu. Gözleri kötülükle yanıyor, gecenin karanlığında parlıyordu.

Onu bu şekilde tam karşımda görmek sanki bir tanrının önünde diz çöküyormuşum gibi hissettirdi. Harold'ı kendisine doğru çekip bir pençesini titreyen adamın yanağında gezdirirken tüm orman onun varlığıyla sessizleşti.

"Onun olduğunu sanmıştım-"

"Hayır," diye öfkeleni. "Aradığınız canavar benim. Tarikatına güç vereceğimi düşünerek yıllarca kurban ettiğin canavar. Ama sen *eşime* dokundun!"

Sesi gürleyen bir hırıltıyla sona erdi. Diğerlerinin çığlıklarını ve yalvarışlarını dinlerken nefesim kesildi ama tek yapabildiğim gülmek oldu.

Beni bulmuştu.

Canavarım beni bulmuştu.

Alec'in bakışları bana kaydı. "Zarar gördün mü?" diye sordu. "Hayır," diye fısıldadım.

"O zaman kaç," diye hırladı. "Mezarlığa git. Ben bunun icabına bakacağım."

"Benimle gel," diye yalvardım ayağa kalkarken. "Sensiz gitmeyeceğim."

"Hemen arkanda olacağım," diye söz verdi. "Jacob seninle orada buluşacak. Birlikte gidiyoruz, Nora. Sana benden asla kaçamayacağını söylemiştim."

Çimlerin üzerinden ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım, onu öpmek için eğildim. Homurdandı, beni daha derinden öperken dili bir anlığına benimkiyle buluştu, dişleri alt dudakımı sıyırdı.

Karanlık bir ses çıkardı. "Boyunlarını kırarken seni becermeden önce git."

Gülümsedim ve yanından hızla geçmeden önce onu bir kez daha öptüm. Ağaçların kenarında durdum ve göğüslerinden birini yararak kan yere dökülürken arkama baktım.

"Nora," diye hırladı arkasına bakmadan.

Mezarlık yönüne doğru koşmaya başladım. Çığlıklar ve haykırışlar havaya yükseldi ve ciğerlerim yanana ve ormandan çıkana kadar daha hızlı koştum.

Yerde haçlar ve mezarlar vardı, Aziz Thorn uzakta yükseliyor, karanlık kuleleri yıldızları siliyordu. Ona bakarken yavaşladım, taş duvarlarında saklı karanlık sırları düşündüm.

Mezarlığın kenarında Jacob'ı gördüm ve nefes nefese ona doğru ilerledim.

"Alec nerede?" diye sordu.

Ardından bir çığlık geldi ve ikimiz de ormana dönüp baktık. "O... Artık bir toplumun olacağından emin değilim," dedim. "Artık her şeyi hatırlıyorum."

"Güzel," dedi. "Sana zarar gelmesini asla istemedim, Nora. Her şeyi bilmiyordum."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Teşekkür . Bize yardım ettiğiniz için."

"Rica ederim," dedi. Eğildi ve bir çanta aldı. "Bunun içinde senin ve Alec'in ihtiyacı olan her şey var. Yolun aşağısında park etmiş bir araba var, ona binebilirsiniz. Bir sonraki şehre varana kadar sürmeli ve orada hava gemisine binmelisiniz."

"Londra'ya gidelim mi?" Ben sordum.

"Hayır," dedi. "Bir köy bul, Nora. İsimlerinizi değiştirin. Bütün bunlar yıllar sonra unutulacak, eminim. Günlüğünüzü de ekledim çünkü notlarınızı okumak isteyeceğinizden eminim."

Başımı salladım ve çantayı alıp üzerime geçirdim.

"Dr. Woulfe," dedi elini uzatarak. "Profesör Wright," dedim, elini sıkarak.

"Bir canavara ait olduğuna emin misin?" diye sordu.

Alec ormandan çıkarken başımı kaldırıp baktım, vücudu gözlerimizin önünde tekrar bir insana dönüşüyordu. Görünüşe göre cesetlerden birinden kıyafet almış ve onları giymişti.

"Evet," dedim. "Eminim."

Alec bize yaklaştı. Jacob bir adım geri çekildi. "öldürdün mü?" "Birini canlı bıraktım ama kırılmıştı," dedi.

"Pekâlâ. İkinize de iyi şanslar," dedi Jacob. "Birbirimizi bir daha göreceğimizden emin değilim."

"Asla bilemezsin," dedim. "Güle güle Jacob."

Alec kolunu bana doladı ve beni arabanın beklediği mezarlığın kenarına götürdü. "Kim daha iyi şoför?" diye sordu.

"Şey..." Daha önce bunlardan birini sürdürdüğümü söyleyemezdim. "O zaman ben süreyim," dedi Alec.

"Bekle," dedim yüzümü ona dönerek. "Sana her şeyi anlatmam gerek. I..."

Her şeyin en başından başladım. Ona ailemdeki ölümlerden ve amcamı nasıl öldürdüğümden bahsettim. Tanıştığımız ilk geceyi hatırladığımı ve o zaman bile ona güvenebileceğimi nasıl bildiğimi anlattım.

"Bana güvenmekle hata etmiş olabilirsin Nora," diye homurdandı Alec, yüzümü avuçlayarak. "Şimdi benimle baş başa kaldın."

Az önce birkaç adamı öldüren aynı eller beni en çok rahatlatan ellerdi. Ona doğru eğildim, toprak kokusunu içime çektim.

"Bana takılıp kaldın. Ben de sana aynı şekilde takıntılıyım," dedim. "Nasıl hissediyorsun? Farklı görünüyorsun."

"Son birkaç saat içinde bazı... ayarlamalar oldu. Her şeyi hatırlamaya başladım. Uzun, çok uzun zaman önce insan dünyasına gelmiş bir Dönüşen'dim. İlk kez değiştiğimde annemi öldürdüm. Kendimden o kadar nefret ediyordum ki Nora. Av, o parçamı tekrar nasıl ortaya çıkaracağımı bulana kadar yüzyıllarca gerçek halime büründüm. Kurbanlar beni buraya bağladı. Ve insan tarafım... O da kendi haline geldi. Yine de aynıyız. Alec benim en karanlık yanlarımdan bazılarını taşıyor. Beni nasıl sevebilirsin?"

"Sana aşık oldum. Her iki parçana da, iyi ya da kötü. Beni tamamen yozlaştırdın, mahvettin ve beni de kendin gibi bir canavara dönüştürdün," dedim.

"Birbirimizin en kötü yanlarını ortaya çıkardığımızı düşünmek istiyorum," diye kıkırdadı. Eğildi ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirerek alt dudağımlı ısırdı. "Çünkü sen beni kesinlikle zehirledin. Canavar yanımla insanlığım arasına ördüğüm duvarları yıktın. O adamları öldürdükten sonra gülümsemeni izleyene kadar sevebileceğimi bilmiyordum. Sen bir ölüm meleğisin, zehrin en zehirli damlasısın. Sen *benimsin*."

Bu kelime kanımda uğuldadı.

"Sana çok tehlikeli bir şekilde aşık oldum," dedi. "Beni istediğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedim. "Seni bir daha göremeyeceğimden endişeleniyordum." "Seni koruyacağıma söz verdim, Nora."

Onu tekrar öptüm, dokunuşunu arzuluyordum. "Artık ben senin ne kadar korkunç olduğunu biliyorum, sen de benim ne kadar korkunç olduğumu biliyorsun..."

"Hadi kaçalım," dedi. "Bir köy bulalım ve hakkında fısıldadıkları dehşete dönüşelim."

"Ben onların kabusu olabilirim, sen de hepsinin sonunu getirecek zehir olursun." "Ya da belki tam tersi?"

Sırıtarak eğildim ve kollarımı boynuna dolayarak ağzımı tekrar onunkine yapıştırdım.

Saplantı ve yakıcı merak dünyalarımızı birbirinden ayırmıştı. O bana musallat olan, beni koruyan ve beni seven gölgeydi. Onun karanlığı benimkini yansıtıyordu. O benim eşimdi.

Alec Briar bir katilin gözlerine
sahipti. Bir canavarın kalbine
sahipti.

Beni asla biliyordum.

Bırakmasını hiç istemedim.

MONSTER

Altı Ay Sonra

Baharın ilk işaretleri kışla savaşıyordu, küçük köyde ilerlerken taş patikaya kırağı yapışıyordu. Dükkânlar açılıyordu ama hiçbir varlığımla onları onurlandırmamı istemiyordu.

Çok korkmuşlardı.

Köyün en ucunda eski bir gazete bayii vardı. Önündeki sallanan sandalyede oturan yaşlı adamın bana nasıl dik dik baktığını fark ederek oraya doğru ilerledim. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu ama umurumda değildi. O benim için en önemsiz şeydi.

Bütün gazeteleri karıştırdım, eski gazetelerden bazılarını aradım. Ne yazdıklarını hep merak etmişimdir. Çoğu daha yeniydi, ancak ara sıra geçen yıldan parçalar bulabiliyordum.

"Oh, burada neyimiz varmış?" Fısıldadım.

Nora buna bayılacaktı.

Onu çıkardım ve orada oturan adama bir bozuk para attım, ama o dokunmayı reddederek yere düşürdü. Ben bir melodi ıslık çalmaya başlarken o ters ters bakmaya devam etti.

Köylülerin hepsi benden ve karımdan şüpheleniyordu. Onların bakışlarını ve fısıltılarını eğlenceli buluyordum.

Kâğıdı gülümseyerek kolumun altına sıkıştırdım ve köyün dışına doğru yürümeye devam ettim. Yaklaşık bir saat sürdü ama bu süre zarfında yakında Londra'ya nasıl bir yolculuk yapmamız gerektiğini düşündüm. Artık üretebildiğim bitkilerle ilgilenen bir dükkan vardı. Bunu fark ettiğimde

En başta avladığım canavarın ta kendisiydim, projemi tamamlayabildim. Canavarlara zarar verebilecek bir zehir yarattım, ancak bana zarar vermemelerini sağladım.

Ona *Faen* adını vermiştim.

Alec Briar ölmüştü. Nora Woulfe da öyle. En azından tüm dünya buna inanıyordu ve en iyisi de buydu. Sapkın canavar psikolog ve daha da canavar botanikçi.

Kesinlikle bir çift olduk.

Kulübemiz ormanın ortasındaydı. Köylüler bizim hakkımızda fısıldaşırlardı. Bizi gördüklerinde göğüslerini gererler ve çocuklarına ormanda lanetli canavarların yaşadığını söylerlerdi. Haksız değillerdi ve bahçemin her türlü ölümcül şeyle dolu olması da yardımcı olmadı.

Kapı açıldı ve ben kapıyı iterken Nora kollarını kavuşturarak dışarı çıktı. "Yürürken kayboldun mu?"

Onunla burun buruna geldiğimde sııttım. kendime doğru çekerek bir öpücüğe boğdum.

"Nasıl uyudun, güzelavrat otu?" Fısıldadım.

"Güzel, ama uyandığımda seni özlemiştim," dedi ve beni tekrar öptü.

Kıkırdadım ve gazeteyi çıkarıp ona uzattım. Gazeteyi alırken kaşlarını çattı, ilk satırı okudu ve ardından kahkahayı patlattı.

"Tanrım, bu mükemmel."

PRESTİJLİ ÜNİVERSİTE CİNAYETLERİNİN ZANLISI **CANAVAR PSİKOLOG**

Thorn Üniversitesi, eski profesör ve psikolog Nora Woulfe'nin Eylül ve Ekim ayları arasında meydana gelen bir dizi vahşi cinayetten sorumlu olduğunu tespit etti. Tek başına ve suç ortağı olmadan hareket etmiştir.

Dr. Woulfe aşağıdaki yedi adamı öldürdüğünü itiraf etti:

Eric Long

William Noland

Frank Hankins

John Andrews II

John Andrews III

Louis Brown

Alec Briar

Üniversitenin soruşturmasının sonuna doğru Nora Woulfe ortadan kayboldu.
Lütfen onu görürseniz yetkililere haber verin.
Öldüğü tahmin ediliyor.

"Bence bunun en kötü yanı, senin tek başına hareket ettiğini düşünmeleri," dedim. "Sanki ben orada değilmişim ve senin küçük günahlarını örtbas etmiyormuşum gibi."

"Hayır, bunun en kötü yanı gerçekten bir soruşturma yürütmüş gibi davranmaları."

İkimiz de birbirimize sırtttık ve sonra kulübemizin altındaki bodrumdan bir çığlık yankılandı. Ses yalıtımı üzerinde daha fazla çalışmam gerekiyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bodrumdan feryat eden senin numunen mi?" diye sordum.

"Evet. Son zamanlarda biraz gürültücü oldu. Ama deney iyi gidiyor."

"İstersen ona ilaç verebilirim," diye teklif ettim.

"Bu harika olur. Çok düşüncelisin, aşkım."

"Ben seninleyim..." Eğildim ve onu tekrar öptüm, elimi belinden aşağı kaydurdım. "Seni seviyorum, güzel avrat."

"Ben de seni seviyorum." Ellerini göğsümde gezdirerek gömleğimin yakalarını kavradı. "Bu sabah sarmaşıklarını özledim. Telafi etmek ister misin? *Numune* bekleyebilir..."

Çoktan değişmeye başlamıştım, bedenim onun önünde büyüyordu. Sarmaşıklarım onu sardı ve ön kapımıza doğru itti. Alçak, korkunç bir hırıltıyla ona doğru eğildim.

Uyarılmışlığının kokusu daha da güçlendi. Eteğini yukarı kaldırdım ve bana doğru eğilerek inledi. "Bunu telafi etmeme izin ver, güzelavrat otu."

İki sarmaşık gibi birbirimize dolanmıştık, karanlığımız ölümcül bir dansla birbirimizi yansıtıyordu ve bu da bizi ikimizin de hak ettiği bir sona götürmüştü.

Ona aşık olduğum an, ikimizi de lanetlediğim andı.

Ben onun zehirli saplantısıydım. O benim sadist canavarımdı. Yoksa tam tersi miydi?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

FREE SHORT STORY

Merhaba Yaratıklar!

Benim adım Clio Evans ve size kendimi tanıtacağım için çok heyecanlıyım! Ben geceleri çarpışan her şeyin, süslü peenlerin, kahvenin ve çikolatanın aşığıyım. Eğer bunu okuyorsanız, küçük kasaba romantizmi maceramda bana katıldınız demektir!

Haber bültenime katıldığınızda, Not So Kind Regards'tan Inferna, Art ve Calen'in yer aldığı bonus bir kısa öykü alacaksınız-

[Clio'nun Yaratık Bülteni](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALSO BY CLIO EVANS

KÜÇÜK KASABA ROMANTİZMI

Kırık Başlangıçlar (Citrus Cove 1)

Çalınmış Şanslar (Citrus Cove 2) Gizli

Kökler (Citrus Cove 3)

YARATIK KAFE SERİSİ

[Küçük Bir Dilim](#)

[Cehennem Küçük Bir](#)

[Yudum Günah](#)

[Küçük Şehvet](#)

[Yudumu Küçük](#)

[Parçası Nefret Şoku](#)

[Küçük Küçük Acı](#)

[Şarkısı Küçük Küçük](#)

[Düşme Riskiİhtiyaç](#)

[Tadı](#)

[Kaderin Küçük](#)

[Kanatları Ateşin Küçük](#)

[Ruhları](#)

[Küçük Kar Öpücüğü: Bir Yaratık Kafe Noel Antolojisi Küçük Kan](#)

Damlası

Taşın Küçük Kalbi

Alevin Küçük Kıvılcımı

WARTS & CLAWS A.Ş. SERİ

[Çok Nazik Saygılar](#)

[DeğilOlmayan Çok İyi](#)

[Dilekler](#)

[Şimdiden Teşekkürler.](#)

Saygılarımla

Pek Takdir Edilmedi

FREAKS OF NATURE DÜET

Güvercinler ve

Şeytanlar Şeytanlar ve

Güvercinler

ÜÇ KADER MAFYA SERİSİ

Hırsızlar ve Canavarlar

Katiller ve
Canavarlar
Kraliçeler ve
Canavarlar Krallar
ve Canavarlar

GALAKTİK TAŞLAR SERİSİ

Kozmik
Öpücük
Kozmik Ezme
Kozmik Isı

STANDALONES

Gece

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.